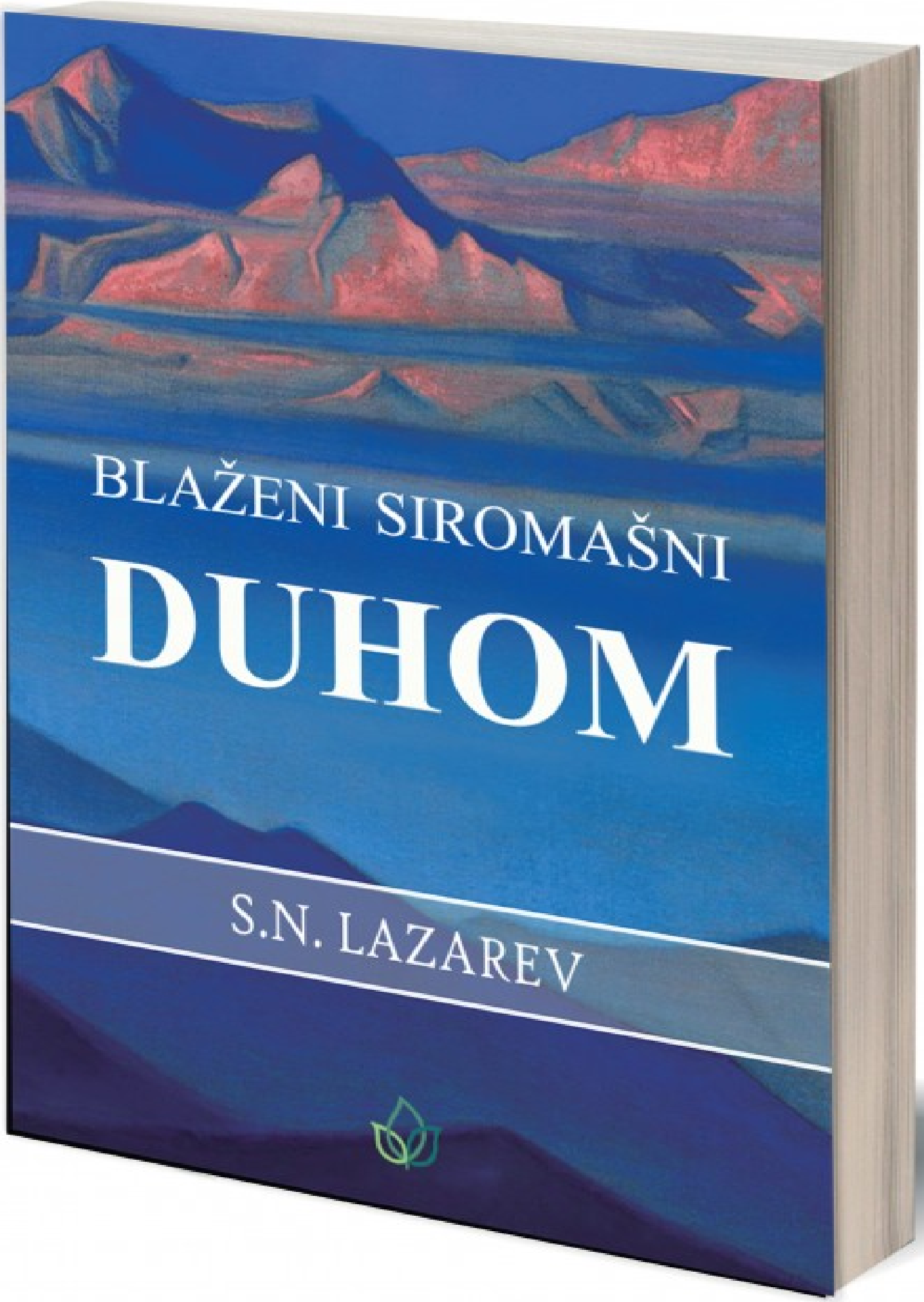
BLAŽENI SIROMAŠNI
DUHOM
S.N. LAZAREV

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati, postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

S.N. Lazarev

BLAŽENI SIROMAŠNI DUHOM

Prevod s ruskog:
Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd
oktobar 2018.

Naslov originala:

С.Н. Лазарев. Блаженны нищие духом

Санкт–Петербург, 2018

Copyright © S.N. Lazarev, 2018

Copyright © Satja Juga, 2018

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

Nedavno smo supruga i ja posetili pozorište. Kvalitetna predstava nije više tako česta pojava budući da su se ciljevi i zadaci pozorišta u današnje vreme donekle promenili. Nekada su umetnost i kultura, povezani s religijom, imali vaspitni karakter, pa je umetnost imala za cilj da pomogne čovekovoj duši. Danas se ona većim delom pretvorila u šou biznis, čiji je cilj zarađivanje novca. A da bi se to postiglo nije potrebno postavljati visoke ciljeve i zadatke. Naprotiv, ukusima i željama se može podilaziti. Čovek je prilično jednostavno satkano biće čija se svrha svodi na zadovoljavanje dva osnovna nagona. To su nagoni za produžetkom vrste i samoodržanjem, koji čoveku pružaju najveće zadovoljstvo. Zbog toga se praktično u svakoj predstavi mogu videti klasične varijante savremenog šou biznisa - scene seksa i nasilja.

Sećam se kako je jedan poznati satiričar prepričavao svoj razgovor s producentima u vezi s predstavom koju je postavljao. Kad su je producenti pogledali, rekli su mu da je zanimljiva, ali da joj nedostaje vulgarnosti. Kada ih je satiričar iznenađeno pitao: „Zbog čega je potrebna vulgarnost“, producenti su mu odgovorili: „Ako je nema, publika neće ići na predstavu“.

Vulgarnost predstavlja krajnje prizemljivanje ukusa. To znači da sve ono što se nudi na sceni treba svesti na nagone. Budući da zadovoljenje nagona uvek donosi pozitivne emocije, zarađivanje novca i povlađivanje čovekovim nagonima praktično je zagarantovano. Zbog toga na sceni obavezno moraju da budu prisutni vulgarnost, seksualne scene koje se graniče s perverzijom, nasilje, odnosno veliki sukobi, smrt, kao i drugi atributi čiji je cilj zarada novca na ljudskim nagonima.

Kada shvatimo da prisustvujemo još jednoj od takvih predstava, žena i ja odlazimo ne dočekavši pauzu. Ili, kad definitivno shvatimo poruku režisera, odlazimo nakon prvog čina.

Pomenuta predstava nije ličila na većinu onih koje se danas postavljaju na sceni. Sadržaj je bio jednostavan: popularni pesnik, pa samim tim i dobro materijalno obezbeđen, živi sa ženom u gradu. Imaju troje dece i spolja sve izgleda savršeno. Ali s njim se nešto desilo i u njihovom bračnom životu započinje kriza. On napušta ženu i preseljava se u vikendicu. Ne želi da je vidi, već joj saopštava da želi razvod iako nije

u pitanju druga žena. Supruga ne može da shvati u čemu je problem, šta se desilo s čovekom koji ne želi ni da komunicira s njom. Radi se o nečem neobjašnjivom.

Bliže se novogodišnji praznici i u goste im dolaze deca. To su normalni i uspešni mladi ljudi. Svako od njih se različito ponaša, ali je u njihovom ponašanju primetna ista tendencija. Stariji pesnikov sin priča o uzvišenim i lepim stvarima, o tome kako se treba ispravno ponašati, ali kada uzme telefonsku slušalicu i započne razgovor sa suprugom, isprva joj se obraća blago i stidljivo, a potom, iznenada, bez ikakvog razloga, postaje razdražljiv, urla i upućuje joj optužbe. U njegovom ponašanju se krije neka misterija. Pojavljuje se intriga koja treba da se rasplete na kraju predstave.

Postepeno sam shvatao poruku režisera. On je pokrenuo vrlo važnu temu: pokazivao je kako ljudi međusobno opšte a intriga se krije baš u tome. U predstavi su prikazani inteligentni, savremeni, dobrodušni i lepo vaspitani ljudi, ali svaki od njih, sudeći po tome kako opšti, skriva u duši neki problem koji ne može da prevaziđe. Prvenstveno je to problem u duši njihovog oca.

Sa strane sve to izgleda kao stvaralačka kriza ili kriza srednjeg doba. Pesnik iznenada izjavljuje kako je njegovo stvaralaštvo besmisleno, kako ništa nije postigao u životu. Ispostavlja se da je celog života pratio lažne svetionike. Svaka osoba u svom životu i stvaralaštvu prolazi kroz krizni period, ali ovde, očigledno, nije to u pitanju.

Baveći se smislom predstave, shvatio sam da je u njoj prikazana situacija izvesne neuverljivosti ideja i koncepata u koje je verovao glavni junak. Njegov pogled na svet nasledila su i njegova deca. To se odrazilo na njihovu sudbinu koja, kako se ispostavilo, nije baš najsrećnija, kao i na njihov karakter i ponašanje.

Upadljivo je pre svega to što stariji pesnikov sin, inače talentovani arhitekta, projektuje i gradi svinjce. Odnosno, njegova početna idealistička predstava o životu je srušena, tj. ne odgovara slici njegovog stvarnog života. Ispostavlja se i da pesnikova ćerka, iako sve deluje naizgled dobro, nije udata jer ne može da uspostavi srećne odnose sa muškarcima. Drugi sin mu je vetropir, lakomislen: samo što je upoznao devojku, odmah je otrčao kod matičara i na brzinu sklopio brak.

Dakle, svako dete ponaosob muče problemi, ali ih sve povezuje jedno: lepa slika sveta koju su formirali počinje da im se raspada, a život im pokazuje pravo stanje stvari. Sve uzvišene i predivne ideje, koje je pesnik opevao, a što je publika volela i što mu je donelo slavu, takođe počinju da se raspršuju. Lažni svetionici, pogrešna usmerenja.

U predstavi sam pokušao da pronađem odgovor na postavljena pitanja, kao što se i autor predstave, takođe, trudio da ga pruži. Njegov je zaključak da su ljubav prema bližnjem, kao i tople veze među bliskim ljudima, važniji od bilo kakvih idealističkih šablona. Glavni junak, nakon što je to shvatio, prevladava krizu i otpočinje njegova nova stvaralačka etapa.

Koncepcija predstave je bila prilično zanimljiva i nije slučajno što je autor za nju dobio priznanje u inostranstvu. Njen osnovni smisao sastojao se u tome da pokaže kako se u načinu čovekovog opštenja odražavaju sve one filozofske i religiozne koncepcije koje se nalaze u osnovi njegovog pogleda na svet, u osnovi njegovih postupaka, kao i sudbine i karaktera.

Idealistički pogled na svet je na izdisaju - verovatno je to bila poruka autora.

PRIPREMA ZA SEMINAR

Odlutao sam od dešavanja na sceni setivši se kratkog pisma koje mi je poslala jedna žena nakon mog novogodišnjeg seminara:

Rekli ste da će u bliskoj budućnosti s Višeg plana stići uništenje najpoštenijih ljudi. Ne mogu to da shvatim. Možete li da mi objasnite?

Navikli smo da razmišljamo linearno, odnosno najčešće razmišljamo kroz koordinate „da“ ili „ne“. I dalje nam povezivanje suprotnosti predstavlja teškoću, mogućnost da svaki proces vidimo kao skup protivrečnih svojstava, kako pozitivnih tako i negativnih. Čovek je zbog toga zbunjen i postavlja sebi pitanje: ako dolaskom onoga što se u Bibliji naziva Carstvo Nebesko budu uništeni najpošteniji ljudi, čemu onda da težimo? Šta je dobro a šta je zlo?

Pošteni ljudi će opstati, oni će biti zaštićeni „odozgo“. Istovremeno će pošteni ljudi biti i uništeni. Na prvi pogled, teško je povezati dva suprotna gledišta sa istom situacijom. Ali ako razmislimo, sve se čini prilično jednostavno: male šanse imaju da prežive oni koji se ponose svojom čestitošću, a takođe i oni koji svoje poštenje koriste kao sredstvo za podređivanje drugih. Oni koji poštenje stavljaju iznad svega, preziraće i osuđivati nepoštene ljude. Navikli smo da izjavljujemo kako materijalna dobra - novac, stan, auto i vikendica mogu da udalje čoveka od Boga. To piše i u Bibliji: „Lakše je kamili proći kroz iglene uši nego li bogatome ući u carstvo Božije“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 19:24).

Navikli smo da veličamo duhovne i da se podrugljivo odnosimo prema materijalnim vrednostima. Duhovnost se hiljadama godina smatrala nečim dobrim i povezivala se s moralnošću. Duhovnim se smatrao čovek koji je proučavao svete knjige, bio pametniji, pronicljiviji i pravičniji od onog koji zavisi od novca i materijalnih dobara. Zlo se smatralo poklonjenjem materijalnim vrednostima, a s njim su se povezivali egoizam, agresivnost i nemoralnost. Kad sam započeo svoja istraživanja, pisao sam o tome da je izvor greha vezanost za zemaljske vrednosti, imajući u vidu materijalne vrednosti.

Obično verujemo u to da je težnja ka duhovnosti zapravo način na koji živi iskren vernik. O tome je govorila i religija: o važnosti duhovnog života, tj. ograničenju naših fizičkih želja kad su u pitanju hrana, seks i težnja ka novcu. Religija je učila altruizmu i jedinstvu.

Duhovnost je predstavljala priliku za izbavljenje iz materijalnog ropstva. Duhovna osoba je pobeđivala u borbi, žrtvovala se bez straha od smrti, a ona koja se klanjala materijalnom blagostanju, svom telu i svojim željama - uvek je bila slabija, uvek je gubila u životnoj trci.

Setimo se opisa jednog od prvih istorijskih ispita, koji je opisan u Bibliji. Obraćajući se vojnom zapovedniku, Bog ga uči kako da od deset hiljada ratnika odabere tri stotine, koji će pobediti neprijatelja.

Naime, nakon iscrpljujućeg marša, vojnike treba dovesti do reke i posmatrati ih kako piju vodu. Oni koji budu dostojanstveno pili, ne žureći, to su ljudi koji se ne klanjaju telu i željama. Njihov duh je snažan i oni će pobediti neprijatelja. A oni koji budu pohlepno pili, kao životinje - takvi ne mogu da pobede u boju. Oni će se prilikom prve ozbiljne opasnosti predati ili pobeći. Od deset hiljada ljudi je odabrano tri stotine i oni su zaista pobedili.

Duhovna sila je pomagala ljudima da naprave čuda, a duhovnost se oduvek doživljavala bogatstvom. Duhovne vrednosti su, po čovekovom poimanju, uvek bile mnogo uzvišenije i nadmoćnije od materijalnih, jer su bile neophodne za razvoj.

Međutim, sa božanske tačke gledišta, duhovnost je takođe bogatstvo, isto kao što su to materijalna bogatstva. Na taj način se možemo klanjati ne samo materijalnim, već i duhovnim bogatstvima. Zavisnost od duhovnih vrednosti može čoveka da učini poštenim na spoljašnjem planu, u tom smislu da bude energičniji, jače volje, ali će ga iznutra učiniti bezobzirnijim, u smislu da će se s prezirom odnositi prema drugima i sanjati o svojoj dominaciji. To se ne dešava odmah, ali, pre ili kasnije, poklonjenje duhovnosti može da se pretvori u tragičan put uništenja čovekove duše imajući u vidu da je najduhovnije biće đavo.

Na koji način da objasnim publici, koja će pratiti moj seminar, koliko je opasno klanjati se duhovnosti?

PITANJA ČITAOCU

Nedavno sam od jednog mladića dobio vrlo karakteristično pismo.

Po profesiji sam maser za decu.

Desilo mi se nešto čudno... Naime, pre 8 godina, u sanatorijumu gde sam zaposlen, vodio sam jedno dete na masažu. Njegova majka me je zamolila da ga odvedem, a ona će kasnije doći po njega. U rukama sam nosio rezervne oštrice za nož jer je posle tretmana trebalo da raspakujem novi sto za masažu.

Dok sam vodio dete prema salonu, odjednom su počele da mi se javljaju slike kako ga, bukvalno na komade, kasapim tim noževima. Slike su bile toliko jasne i upečatljive da sam imao osećaj kao da se to stvarno dogodilo. Zastao sam prestrašen, a vrlo brzo nakon toga me je obuzela panika. Prvih nekoliko minuta nisam mogao da dođem sebi. U glavi mi se pojavio osećaj nekakve rascepljenosti, kao da se nalazim u staklenoj lopti kroz koju doživljavam sebe i svet.

Kad sam odagnao ovu napast, neko vreme sam se osećao kao biljka. Izgubio sam volju za životom; nisam imao nijednu pozitivnu emociju. Isto tako, nisam više osećao radost ni u čemu. Ova priviđenje mi je ostavilo posledice u duši, naime ako bih negde ugledao noževe, ponovo su me posećivala slična priviđenja. Prilikom opštenja s nekim, priviđenja su mi se opet pojavljivala, kao i porivi ili jedva razgovetne unutrašnje reči koje su u meni izazivali agresivne reakcije prema sagovorniku (želju da ga udarim itd.). Slično mi se dešava i prilikom opštenja s porodicom, kao i s drugim ljudima.

Naravno, trudim se da oteram od sebe tu gadost. Posle toga, često me pohode misli o samoubistvu. Prestao sam da gledam TV, kao i filmove u kojima je prikazano nasilje, jer ubice i nasilnici u kadru ili vestima izazivaju u meni strah i paniku. Pomišljam na to da sam i ja možda takav čim me pohode pomenute misli i predstave.

Ukratko ću reći nešto o sebi.

U 21-oj godini sam počeo da se bavim ezoterijom. Imao sam probleme sa srcem i kičmom. U početku mi je motiv bio samo zdravlje, a onda su me zainteresovale raznorazne tehnike za razvijanje natprirodnih sposobnosti. Romantika, žudnja za spoznajom svega onoga što je novo.

U 15-oj godini sam prvi put sebi postavio pitanja: zašto uopšte živim? ko sam i šta sam?, ali odgovor nisam mogao da pronađem. Kako onda ljudi govore o duhovnom rastu, o prosvetljenju i sličnom? Međutim, saznao sam da će učitelj jedne ezoterične škole doći u regionalni centar i održati seminar. Od ushićenja sam prosto leteo i posećivao te seminare. Nisu mi obećali samo zdravlje, već i duhovni napredak.

Međutim, kad sam počeo da stičem znanja, moj snobizam je prevršio sve mere. Generalno, primarni motiv bio mi je zdravlje, a zatim sam čuo da treba postaviti više ciljeve u životu. Podigao sam lestvicu i to je bilo duhovno prosvetljenje. Takođe su me jako privlačile tehnike duhovnog delovanja na sebe samog, kao i na druge ljude, jer sam ipak medicinar po struci. Maštao sam o tome da postanem iscelitelj.

Sećam se kako sam već tad druge ljude posmatrao s visine. U smislu: „Kako je vaš život predvidljiv i dosadan. Kao tu se nešto bakćete, a ja znam takve stvari! Dosadni ste“. Želeo sam da znam šta se nalazi van granica uobičajenog socijuma. Uz sve to, javio mi se i osećaj ograničenosti socijuma, kao i praznine.

Svi ljudi su počeli da me iritiraju - u tom smislu zašto me vazda sprečavaju da idem ka „duhovnom prosvetljenju“ i nikako me ne ostavljaju na miru. Ne slušaju me, već sve vreme nešto žele od mene.

Postao sam sklon osamljivanju. Želeo sam da me svi ostave na miru, da me niko ne dira, da mi ne smeta u fazi „prosvetljenja“. Kritikovao sam ljude i događaje. Ako sam se nalazio u društvu, trudio sam se da pokažem svoju isključivost. Strah od budućnosti nisam osećao jer sam smatrao da mogu sve, dok je Bog negde daleko i mi ga uopšte ne zanimamo. Strah od budućnosti mi se pojavio kad su počeli moji problemi, kad mi se desila ta vanredna situacija. Pitao sam se kako dalje živeti s tim i kako se toga osloboditi?

Kada sam imao 31 godinu, devojka mi je pokazala video snimak, odnosno kratak odlomak iz Vašeg seminara. Ona je čitala Vaše knjige. Taj odlomak mi se urezao u pamćenje. Govorili ste o gnevu, o nedostatku ljubavi prema Bogu i o posledicama koje mogu odatle da nastanu. Nakon toga sam rešio da prekinem sa ezoterijom, verujući, negde u dubini duše, da je ta opsesija mogla da doprinese onome što mi se dešava. Neke tehnike naravno još uvek primenjujem, uglavnom disanja.

Kada sam pročitao Vašu prvu knjigu, počeo sam da se molim. Bilo mi je malo lakše, ali su se i dalje dešavala „pogoršanja“, recimo kad bi me posećivale grozne misli, u glavi sam osećao kao da mi se mozak „rastače“.

Već osam godina živim u ovoj borbi. Najviše se plašim da to ne preraste u stvarnost. Strahujem da ću nekoga povrediti. Sve komplikuje činjenica što radim s decom. Zbog ovog stresa se plašim da zasnujem porodicu, a zbog stalnih briga pojavili su mi se i zdravstveni problemi.

Moje trenutno stanje je ovakvo: postao sam plahovit, pogotovo kada se svađam s devojkom. Ona mi kaže da sam tiranin. Ranije sam bio jako plahovit prilikom svađa s majkom. Nekoliko puta, sećam se toga kao da je bilo juče, imao sam osećaj pomućenosti i bljeska u očima od ljutnje kad sam je preko telefona zamolio da nešto uradi za mene. Majka ima običaj da olako, i pre nego što nešto do kraja sasluša, kaže „ne“ i to je u meni izazivalo ogroman bes. Često sam tužan i depresivan. Takođe osećam čudan osećaj težine u glavi. Veoma volim da čitam knjige, ali u knjižari počinje da mi se vrti u glavi, osećam opijenost, psihičku iscrpljenost i jak zamor. Takođe loše spavam.

Još nešto o mojim nejasnim „slikama“. Prekjuče su mi se opet pojavile dok sam radio s jednom pacijentkinjom, devojčicom od šest meseci. Iskrsla mi je slika kako sam je uhvatio za noge i tresnuo o zid. Već dva dana osećam strah i brigu. Nakon toga sam odlučio da Vam pišem. Juče sam se veoma plašio da budem s decom. Svi tretmani su prošli u grču; u sebi sam izgovarao molitve kojih sam se sećao.

Nikako ne mogu da shvatim s čim je to povezano. Molim Vas, pomozite mi.

Ovom mladiću sam predložio da odgovori na nekoliko pitanja, koje sam niže naveo po stavkama. Napisao sam mu da nije obavezan da na svako odgovori ponaosob, već da se potrudi da odgovori odmah, bez mnogo promišljanja, s tim što će poštovati ispravan sistem prioriteta.

Evo tih pitanja.

1) Zašto se Biblija vrlo strogo odnosi prema vračarama, astrolozima i onima koji se bave prizivanjem mrtvih?

2) Krajem XIX veka je vladala masovna fascinacija okultizmom, u tom smislu i spiritizmom. Zašto su oni, koji su stupali u kontakt sa dušama umrlih, često doživljavali ludilo?

3) Bugarskoj proročici Vangi je sudbina prvo oduzela vid, a zatim i mogućnost da ima decu. Odnosno, nagoni samodržavanja i produžetka vrste su joj bili namrtvo blokirani. I tek nakon toga je počela da dobija informacije sa onog sveta. Zašto je Vanga morala da prođe kroz takve nesreće da bi postala vidovita?

4) Helena Petrovna Blavacka je napisala dobru knjigu pod nazivom „Iz pećina i džungli Hindustana“. U knjizi je opisan susret sa radža-joginom - čovekom neverovatnih sposobnosti. Kada su mu došli s molbom da ih obuči, radža jogin im je odgovorio: „Praksa je zabranjena onima koji su bili u braku, koji su upražnjavali seks i koji imaju decu“. Zašto je tako odgovorio?

5) Prvim vidovnjacima su informacije (i ne samo to) dolazile kroz snove. U čemu je smisao ovog mehanizma?

6) U biografiji Edgara Kejsija navedena je vrlo zanimljiva epizoda. Kada je uranjao u hipnotički san, obično su mu postavljali pitanja o zdravlju i budućnosti. Jednom prilikom su od njega zatražili da kaže dobitne brojeve na američkoj lutriji. On im je rekao. Probudio se sa ozbiljnom glavoboljom. Pitao se šta se dogodilo, a kada su mu ispričali o lutriji, zatražio je da ubuduće ne ponavljaju takve eksperimente. Brojeve koje je Kejsi izgovorio niko nije iskoristio jer mu nisu verovali. Međutim, lutrijske karte sa ovim brojevima su ipak izvučene.

Drugi slučaj se desio poznatom ekstrasensu - Uri Geleru. Kada je bio u kazinu, u jednom trenutku je rešio da iskoristi svoj dar vidovitosti. Osvojio je na ruletu ogromnu sumu novca i kada je uvezane svote novca stavio u torbu, zaputio se kući. U toku puta je osetio jaku glavobolju. Bol je ubrzo postao nepodnošljiv. Ekstrasens je shvatio da je to povezano s njegovim ponašanjem u kazinu. Stoga je otvorio prozor automobila i bacio torbu s novcem. Nakon toga su bolovi odmah prestali.

Na koji način se mogu objasniti ove dve epizode?

7) Ljudski i životinjski mozak ima dve hemisfere. Leva hemisfera je zadužena za logičko shvatanje sveta, a desna za figurativnu, čulnu percepciju. Zašto je to potrebno?

8) U Sovjetskom Savezu je 60-ih godina vladala opčinjenost jogom i ostalim duhovnim praksama. Mnogi od onih koji su se time bavili završili su na psihijatrijskim klinikama, nanoseći sebi nepopravljivu štetu. Šta im se dogodilo?

9) Poznati filozof Fridrih Niče je jednom prilikom rekao: „Ako dugo budeš gledao u ambis, ambis će početi da gleda u tebe“. U principu, on je intuitivno opisao zakon kvantne mehanike, prema kojoj posmatrač uvek utiče na posmatrani objekat, kao i obrnuto. Zašto posmatrač utiče na objekat posmatranja?

10) Zašto se kod onih koji se bave magijom pojavljuju problemi sa psihom i karakterom? Takve osobe su po pravilu grube i nepomirljive, stalno demonstriraju svoju nadmoćnost i agresivne su prema deci.

11) Na koji način Mojsijevih Deset zapovesti pomažu čoveku da prevaziđe gordost?

12) Zašto se nakon kliničke smrti kod mnogi ljudi razvijaju natprirodne sposobnosti i šta su one uopšte?

U čuvenoj sceni iz Jevanđelja, đavo iskušava Hrista i izaziva ga da pokaže svoje natprirodne moći. Hristos to odbija i objašnjava zašto. Koji je smisao njegovih objašnjenja?

13) Čuveni pisac, ezoteričar i mag Karlos Kastaneda, umro je u od raka jetre. Zašto mu je obolela baš jetra?

14) Čuveni guru Svami Vivekananda, koji je pisao knjige o indijskoj filozofiji i radža jogi, i koji je na tu temu držao brojna predavanja u Americi, vrlo mlad je umro od astme. Problemi s plućima su neprihvatanje onoga što se desilo i što se dešava, odnosno visoka gordost. Zašto mu se to dogodilo?

15) U čemu je razlika između crnih magova i svetaca?

16) Zašto vunderkindi kratko žive, a današnja indigo deca su vrlo agresivna i često izvršavaju samoubistvo?

17) U XVII veku je izvesni japanski lekar pisao o jednoj poražavajućoj činjenici koju je otkrio: lekovi namenjeni muškarcima počeli su da deluju i na žene. I obrnuto - „ženski“ lekovi su počeli da pomažu muškarcima. „Došao sam do zaključka da je nastupio kraj sveta“, pribeležio je ove podatke, ali ih nije objavio.

Zašto je rekao da se približava kraj sveta?

18) Zašto se uoči smrti naroda ili država naglo povećava broj homoseksualaca, transvestita a „uniseks“ stil postaje moderan?

19) U Japanu, nakon zemljotresa 2011. godine, u oblastima koje su bile najviše pogođene cunamijem, pojavili su se duhovi. O tome su pisale japanske novine „Asahi Simbun“. Mušterija je sedala u taksi, taksimetar se automatski uključivao, a nakon nekog vremena je ona nestajala iz zatvorenog automobila. Taksisti su bili prinuđeni da vožnju plaćaju iz svog džepa.

Jedan taksista je ispričao da je otprilike godinu dana nakon zemljotresa, u blizini jedne metro stanice, u vozilo ušla žena i zamolila ga da je odveze u drugi deo države. Taksista je nju pitao da li zna da je taj rejon praktično opustošen posle cunamija, a ona je uzviknula uznemirenim glasom: „Da li sam ja to stvarno umrla!?“ Vozač se okrenuo ka njoj, ali na zadnjem sedištu nije bilo nikoga.

Šta znače ove činjenice?

20) Zašto crkva ne vrši opelo samoubicama? Zašto je samoubistvo veliki greh?

21) Razgovarao sam sa čovekom koji se bavio jednim stilom Čigun borilačkih veština, koji je zabranjen u Kini. Jedna od osnovnih vežbi zove se „drvo“: čovek stoji sa ispruženim rukama i „grli“ drvo. U isto vreme zamišlja kako mu odozdo dopire energija koja ga isceljuje. Kod nekih učenika se pojačavala gordost, pogoršavale su se karakterne crte, a nekoliko ljudi je umrlo jer im je u snu prestalo da radi srce. Kako se to može objasniti?

22) U Bibliji je opisan slučaj isceljenja jedne žene koja je dvanaest godina patila od krvarenja, a iscelila je kada je dotakla Hrista. Međutim, ne objašnjava se mehanizam lečenja. U čemu se sastojao taj mehanizam?

Mladić nije mogao da odgovori na ova pitanja. Pokušajmo zajedno da shvatimo u čemu je suština izloženih činjenica. Počeću od analize svoje prošlosti.

SAOBRAĆAJNA NESREĆA

Veoma je važno imati ispravan model sveta i shvatiti šta je razvoj. Svako živo biće se razvija ili degradira; doživljava procvat ili umire. Kada znamo šta je razvoj i kako on treba da se odvija, pred nama se pojavljuje budućnost.

Nekada sam mislio da je razvoj prelazak iz mračne prošlosti ka svetloj budućnosti, da je to postepeno odbacivanje svesti po kojoj su nam najvažnije materijalne vrednosti, zadovoljstvo i fizička udobnost, a približavanje stanju u kome su nam najbitnije duhovne vrednosti. Mislio sam da nakon toga dostižemo sve naprednije suptilne planove da bismo se, na kraju, približili Bogu.

Moj model razvoja ličio je na ravnu liniju koja je simbolizovala prelazak iz mračne prošlosti ka svetloj budućnosti, od zla ka dobrom. Nalazio sam se na sredini i samo je od mene zavisilo koju stranu ću odabrati.

U početku sam video opasnost od klanjanja materijalnim vrednostima. Proučavajući uzroke nastanka bolesti i istražujući uzroke problema, došao sam do zaključka da emocije koje doživljavamo kada se vezujemo za materijalne objekte dovode do agresivnosti a potom i bolesti. Kada sam pričao o opasnosti od klanjanja zemaljskoj sreći, imao sam u vidu isključivo materijalne vrednosti.

Želeo sam da nekoliko knjiga posvetim ovoj temi i da na taj način završim sa istraživanjima. Kad sam napisao prvu knjigu, ozbiljno sam se pripremio i za pisanje druge. Želeo sam da u svim aspektima i nijansama pokažem koliko je opasno klanjanje materijalnoj sreći i kakvo bogatstvo predstavlja duhovna sreća.

A zatim su krenuli problemi. Nisam shvatao šta se dešava, ali sam osećao izvesnu opasnost. Nešto me je sprečavalo da završim drugu knjigu. A onda mi se desila teška saobraćajna nesreća. Automobil mi je bio potpuno smrskan. Svi koji su bili sa mnom u autu ostali su živi samo čudom.

Zatim sam se dugo i bolno prisećao kako se sve to dogodilo.

Nakon parne saune moji prijatelji i ja smo se automobilom zaputili kući. Ja sam vozio. Čudno, ali pobrkali smo ulice i ja sam išao u

pogrešnom pravcu. Zapao sam u neki ćorsokak, video sam zatvorenu kapiju i shvatio da moram da okrenem auto nazad. Pored kapije su dogorevali ostaci vatre.

Prilikom okretanja, iza mene je prošao jedan automobil, i mladić, koji je bio za volanom, takođe je krenuo u rikverc. Video sam kako se njegov auto, idući se unazad, zaustavio iznad vatre i da mu se rezervoar našao tačno nad plamenom. Shvatio sam da za par sekundi automobil može da eksplodira. Mahali smo rukama pokazujući mu da se što pre pomeri odatle, ali on nije shvatio šta se dešava. Konačno je ipak uspeo da se skloni i auto nije eksplodirao.

Svet je jedan. Ako neko od bliskih ljudi, ili onih koji nas okružuju, ima probleme, znači da to ima veze i s nama. Ali tada ovo nisam shvatao. To nije bio znak upućen samo tom mladiću, već i meni.

Mladić se odvezao sa tog mesta. Pritisnuo sam papučicu za gas, međutim točak se zaglavio u pesku i auto je počeo da se baca s jedne strane na drugu izgubivši ravnotežu. Nakon pedeset metara uspeo sam da ga stabilizujem, ali samo par trenutaka kasnije točak je upao u vodeni „džep“. Sleteli smo s puta i udarili u drvo.

Auto je udario prvo levom stranom i tom prilikom je ona potpuno smrskana, a zatim je odbačen udesno. Da je bilo samo 5-10 cm više ulevo, auto koji nam je išao u susret udario bi direktno u drvo i verovatno bismo svi poginuli. Isto bi se desilo i da je udarac odbacio auto nešto dalje udesno.

Stalno sam se u mislima vraćao na tu nesreću pokušavajući da shvatim zašto se desila. Situacija je izgledala previše zagonetna i nelogična. Sudbina me je očigledno upozoravala na nešto i istovremeno mi nagoveštavala da imam male šanse da preživim.

Obustavio sam proces objavljivanja druge knjige i napravio pauzu da bih razmislio o onome što se dogodilo. Na kraju sam došao do zaključka da su duhovne vrednosti mnogo veće bogatstvo od materijalnih i da njihovo posedovanje predstavlja još veću opasnost. Odnosno, naše duhovne vrednosti nisu nesumnjivo pozitivne. U svim situacijama gde se pojavljuje mogućnost da ostvarimo neku sreću postoji i druga strana novčića.

Shvatio sam da se duhovnim vrednostima ne smemo klanjati niti im težiti kao glavnom smislu života.

BUDUĆNOST

Tada sam počeo da preispitujem svoj odnos prema duhovnosti. Shvatio sam da je materijalni aspekt povezan s prošlošću, a duhovni s budućnošću. Poklonjenje duhovnosti je poklonjenje budućnosti, ciljevima, idealima i kolektivnoj svesti.

Poklonjenje duhovnosti pojačava osećaj jedinstva s drugim ljudima - ne samo na unutrašnjem, već i na spoljašnjem planu. To izaziva neverovatnu ranjivost, jer se pojavljuje nemerljivi altruizam i čovek živi u režimu samouništenja zbog drugih. S druge strane, prisutna je i želja da se svi postroje u jedan red, da budu poput nas, usklađeni s nama, s našim idealima. Ukoliko se to ne ostvari, javljaju se gnev i osuda.

Klanjanje duhovnosti donosi brojne probleme koji su neprimetni, ali koji imaju ozbiljne posledice. Ispostavilo se da biti duhovan podrazumeva veliku odgovornost.

U indijskoj filozofiji ne postoji pojam „opasnosti od duhovnih vrednosti“. Sve sposobnosti, mogućnost dostizanja duhovnih planova bez imalo sumnje su ono što je dobro. A ukoliko se i pominje opasnost od duhovnosti, ona se daje kodirano, iz drugačijeg ugla. Duhovnost je povezana s našom svešću, s našim mislima. U Indiji takođe postoje autoritativne izjave, čiji je smisao u tome da su glavni čovekovi neprijatelji - njegove misli. U principu je ta informacija nagoveštaj da oblast duhovnih aspekata može biti opasna.

Jedna od osnovnih istočnjačkih praksi je zaustavljanje uma. Smatra se da ukoliko želimo da budemo harmonični i uravnoteženi, moramo da se razvežemo od svih aspekata postojanja. Ali to znanje se nudi na nivou prakse, bez objašnjenja, bez sistematskog pogleda na pojam duhovnosti.

U judaizmu duhovnost takođe predstavlja ono što je nesumnjivo dobro. David je duhovan, a Golijat je snažan. David ga ipak pobeđuje. U Starom zavetu neprestano vidimo primere kako čovek snažan duhom pobeđuje one koji se klanjaju svom telu, tj. zavisne, neumerene i proždrljive ljude. Ali u Starom zavetu se ne pominje da čovek snažnog duha može da bude prepun osude, agresivan i pohlepan. Navedene su samo zapovesti koje sprečavaju pogrešno čovekovo ponašanje, koje zaustavljaju proces zavisnosti od materijalnih i duhovnih vrednosti. Odnosno: nemoj varati, krasti, pljačkati, ubijati i poštuj roditelje.

Međutim, u judaizmu se ipak indirektno pominju preteće opasnosti od klanjanja duhovnosti.

Poenta je u tome što je duhovnost povezana sa suptilnim planovima, sa budućnošću. Upliv u budućnost može biti opasan po čoveka jer mu se pojačava gordost ukoliko pokuša da upravlja budućnošću. Čovekova sebičnost može da se pojača kad on, primenjujući duhovne aspekte, dobija zdravlje, materijalna bogatstva i uvećava svoje blagostanje.

Budućnost je Božja sfera. Zato osoba koja može da vidi budućnost i vrši upliv na nju mora da oseti primarnost Božje volje i sporednost svoje, odnosno mora da poseduje poniznost. U suprotnom, njeno „ja“ dolazi u prvi plan i tada je klanjanje duhovnosti na račun ljubavi neizbežno.

Kad čovek oseća Božju volju, on se ponaša ispravno i pored toga što ima pristup budućnosti. Ne uzdiže se nad drugima, ne primenjuje svoja znanja u koristoljubive svrhe, već mu je briga o duši glavna preokupacija.

U Starom zavetu piše: „A čovek ili žena, u kojima bi bio duh vračarski ili gatarski, da se pogube, kamenjem da se zaspu, krv njihova na njih“ (Treća knjiga Mojsijeva (Levitska): 20:27); „Veštici ne daj da živi“ (Druga knjiga Mojsijeva (Izlazak) 22:18). Ovo je jasan, konkretan poziv da se ne uplićemo u budućnost, da ne treba da je saznajemo s koristoljubivim interesima.

Koristoljubivi ciljevi su oni koji na prvo mesto postavljaju interese tela i duha. Kada se čovek upliće u budućnost da bi izbegao neke probleme, poboljšao svoje zdravlje, blagostanje ili sudbinu, to se naziva koristoljubivošću. U tom slučaju su mu na prvom mestu interesi spoljašnjeg „ja“, odnosno tela, a sve ostalo je samo sredstvo za dostizanje toga.

Isto tako i osoba koja se moli samo zato da bi imala zdravlje i blagostanje ima koristoljubiv odnos prema molitvi. Za nju je Bog sredstvo, a glavni cilj su joj njen život, blagostanje i fizičko zdravlje. Tada je to zapravo magijski obred, a ne molitva.

Na suptilne planove, bez štete po sebe, može da ulazi samo nesebična osoba kojoj je osnovni cilj spoznaja Boga, briga o duši i moralnost. Kod svih drugih ljudi, koji vrše upliv na suptilne planove, duša

neprimetno počinje da se transformiše. Menjaju im se osećanja, karakter, a na kraju i ponašanje.

Ipak, postoji određeni broj osoba kojima je dozvoljeno da predskazuju budućnost. To su proroci. Kakva je razlika između proroka i gatare? Prorok je osoba koju vodi Bog, posredstvom koje Tvorac ljudima predaje informaciju. Prorok govori o budućnosti i cilj mu je uvećanje moralnosti, razvoj duše i jačanje vere. Ova znanja pomažu da ljudi prežive ne samo fizički, već pre svega duhovno i duševno. Spasenje ljudskog roda se dešava upravo putem proroka.

Proroku je Bog na prvom mestu, a sve ostalo je na drugom mestu. Gatari ili vidovnjaku, kao i onome koji priziva duše umrlih i drugim znalcima koji vrše upliv na suptilne planove, na prvom mestu su čovek, čovekova volja, zemaljski interesi. Međutim, koristoljubiv odnos prema suptilnim, Višim, planovima uvek je vrlo opasan.

Stoga je jasno šta se desilo sa Uri Gelerom, poznatim ekstrasensom i osobom izuzetnih sposobnosti. On je opisao kako je otišao u kazino i, koristeći svoje sposobnosti, osvojio veliku sumu novca na ruletu. Shvatio je da je napravio grešku kad mu se iznenada pojavila jaka glavobolja, a kada je, kroz prozor automobila, bacio torbu s novcem, bol je prošao.

Imao je sreću što je bol počeo odmah pa je shvatio u čemu je stvar. Da se to desilo nakon mesec ili dva dana, on bi umro, a ne bi ništa shvatio. To je primer onoga što se dešava kad se čovek upliće u budućnost a ima sebične ciljeve.

Nažalost, koristoljubiv odnos prema budućnosti često se primećuje kod iscelitelja, koji putem energetskog uticaja na strukture polja pokušavaju da pomognu pacijentima, razmišljajući samo o njihovom fizičkom stanju i o poboljšanju njihove sudbine.

Nedavno sam razgovarao s jednim poznanikom koji je posetio izvesnu vračaru (imala je oko 80 godina). Upoznat sa informacijama iz mojih knjiga, pokušavao je da sazna kakva je kod nje situacija na planu dece. Ispostavilo se da joj se jedan sin utopio, a da je drugi umro od raka. Ćerka joj je živa, ali ima nesrećan lični život. S drugom isceliteljkom, koja ne samo što je lečila pomoću bajalica, već je i davala savete o sudbinskim pitanjima, takođe je ostvario kontakt. Ispostavilo se da ona uopšte nema decu. Izbegla je odgovor na pitanje zašto je tako. Jedino je

rekla da joj deca sudbinski nisu data i da joj je predskazano da neće imati dece.

Dakle, upliv na suptilne planove, čak i zarad pomoći drugima, vrlo je opasan.

MODEL SVETA

Bez obzira na to što sam već shvatao opasnost koja vreba od duhovnosti, moj model sveta je ostao nepromenjen.

Da bi se prevazišlo klanjanje duhovnosti, potrebno je na prvo mesto postaviti ljubav prema Bogu i ja sam to dobro shvatao. Ali za mene je i dalje jedini prirodan i ispravan put ka spoznaji Boga bio direktan - uspon planinskim obroncima ka vrhu. Kao i ranije, verovao sam da je za približavanje Bogu potrebno sve više se duhovno uzdizati i dosezati suptilne planove.

Ali nakon što sam napisao sledeće knjige, opet su krenuli problemi, kao i situacije opasne po život. Shvatao sam da iz nekog razloga na unutrašnjem planu zavisim od duhovnosti, ali da tu zavisnost ne mogu da prevaziđem. Ispostavilo se da je moj model razvoja bio lažan - tačnije - primitivan i da je zahtevao promenu.

Ovo moje bolno prozrenje je trajalo prilično dugo, ali se ipak desilo. I tek tada sam počeo da shvatam zašto glavna zapovest blaženstva zvuči kratko, jasno i nerazumljivo: „Blaženi siromašni duhom“. Bogoslovi i danas lome koplja kada je reč o ovoj Hristovoj frazi. A Hristos je, po svemu sudeći, imao u vidu jednostavnu stvar:

Čovek je po svojoj suštini duša koja je nastala od Boga. Razvoj duha, svesti i tela nastaje kasnije. Zbog toga čovek prvenstveno treba da živi dušom, osećanjima.

Ideja razvoja, kako se ispostavilo, nije prelazak od lošeg ka dobrom, kao ni od tame ka svetlosti. Spoznaja sveta nije ravna linija po kojoj se krećemo, prezrivo se osvrćući na ono što je bilo i klanjajući se onom što je ispred nas. Ispostavlja se da je razvoj proširenje slike sveta. To nije kretanje od prošlosti ka budućnosti, već je sve veće obuhvatanje prošlosti i budućnosti. To nije napredovanje od materijalnog ka duhovnom, već sve veće obuhvatanje materijalnog i duhovnog. To je krug, pulsacija, lopta.

To je potpuno drugačiji doživljaj sveta:

Razvoj nije duhovno uzdizanje čoveka, već uvećanje mogućnosti njegove duše.

Shvatio sam da je moja ideja o razvoju sadržavala samo dve komponente: materijalni i duhovni aspekt. Zato sam smatrao da je razvoj pomicanje od jednog ka drugom. U prvoj fazi je to bilo ispravno, a potom je ta ideja trebalo da se transformiše u ideju razvoja duše, u ideju ujedinjavanja suprotnosti, odnosno materijalnog i duhovnog aspekta. Konačno, sreća ne podrazumeva da se sa zlog pređe na dobro, već to da se uravnoteže zlo i dobro, levo i desno, da se pronađe harmonija i oseti ljubav u duši.

Budući da je Bog ljubav i da je on čoveku udahnuo dušu, jedino naša duša može da doživi ljubav. Telo i duh su sekundarni, samo su odsjaj ove ljubavi. Zbog toga klanjanje telu i duhu može čoveku da bude prepreka za ljubav i jedinstvo s Tvorcem.

Razmišljao sam o tome kako se teško i mukotrpno pomaljalo ovo prozrenje...

Biblija o odnosu duha i duše

Tražio sam šta je o tome napisano u Bibliji, međutim, pronašao sam jedino da se toga uzgredno dotakao apostol Pavle. Međutim, on je govorio protivrečne stvari, tako da ih uopšte nisam razumeo. Nije slučajna izjava apostola Petra da u njegovim poslanicama ima nečeg „teško razumljivog“.

Apostol Pavle nije mogao da shvati pravac u kome treba ići. Budući da je u Hristovom učenju jasno formiran sistem pogleda, ciljeva i odnosa, apostol Pavle je sa entuzijazmom pohrlio u širenje i promovisanje hrišćanstva, ali, kako se ispostavilo, očigledno nije razumevao glavne odredbe učenja onoga koga je nazivao svojim učiteljem.

U Poslanici Jevrejima, on kaže: „Jer je živa reč Božija, i jaka, i oštrija od svakog mača oštrog s obe strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislima srca“ (Jevrejima poslanica 4:12).

U jednoj knjizi sam pročitao da se u indijskoj filozofiji, pojam „duša“ i „duh“ smatraju srodnim, ali da su po svojoj višoj manifestaciji identični. Apostol Pavle zapravo govori o istom: da božanska reč odlazi na nivo gde je sve jedno. I duh i duša su jedna celina, na nekom nivou su

nerazdvojivi. U tom smislu, reči apostola Pavla odgovaraju istini koja je izložena u Vedama i verovatno odgovaraju slici sveta koja je bila prihvaćena u judaizmu tog vremena.

Ponovo sam se setio reči apostola Pavla u Prvoj Poslanici Korinćanima: „Ali duhovno telo nije prvo, nego telesno, pa onda duhovno. Prvi je čovek od zemlje, zemljan; drugi je čovek Gospod s neba“ (Korinćanima poslanica prva 15:46-47). Ovde apostol direktno ukazuje na primarnost duše.

Ali već u istoj Poslanici on daje potpuno drugačiju sliku: „Jer ko od ljudi zna šta je u čoveku osim duha čovečijeg koji živi u njemu? Tako i u Bogu šta je niko ne zna osim Duha Božijeg“ (Korinćanima poslanica prva 2:11).

“A telesni čovek ne razume šta je od Duha Božijeg; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda. Duhovni pak sve razgleda, a njega samog niko ne razgleda“ (Korinćanima poslanica prva 2: 14-15).

Iz ovih izjava proizilazi da su duh, duhovnost - važniji od duše. Ali ako je duh važniji od duše, onda je to sasvim drugačija slika sveta i drugi model razvoja.

Šta je duh i kako on može biti važniji od duše? Verovatno se apostol Pavle orijentisao na zdrav razum. Duhovna osoba je ona koja ima visok nivo razvoja svesti i razumevanja, koja je čitala svete tekstove i ima ispravno usmerenje. Ukoliko uporedimo inteligentnu i glupu osobu i zapitamo se da li inteligentna osoba može da bude duševna, odgovor je definitivno „da“. Ali ako razmislimo o tome da li glupa osoba može da bude i duhovna, tad odgovor više neće biti jednoznačan. Iz toga proizilazi da su razvijena svest, duhovnost, kao i duhovno čovekovo uzdizanje daleko značajniji od duševnosti - odnosno topline osećanja.

Razmišljao sam o ovim redovima i shvatio zašto je vrlo teško jasno definisati pojmove duha i duše. Razlog je u tome što u okviru paganskog „pravolinijskog“ razmišljanja, koje nije u stanju da ujedini suprotnosti, čoveka doživljavamo kao celinu, a ne vidimo da je on skup suprotnosti.

Naš mozak se sastoji iz dve hemisfere, koje rade kao dve suprotnosti stvarajući opštu sliku sveta. Da bismo se kretali, potrebno je

da aktiviramo procese nadražaja i opuštanja. Svaki proces percepcije sveta takođe uključuje procese nadražaja i opuštanja. To je dijalektika.

U duši se krije naša životinjska priroda, nagoni i sećanja na prošlost. Ono što nazivamo svešću je iskustvo našeg života. A ono što možemo da nazovemo podsvešću, dušom, to je iskustvo svih naših života i svih naših predaka, koje može da se proteže na milione i milijarde godina. Osim toga, kako se ispostavilo, u duši su skrivena znanja ne samo o prošlosti, već i o budućnosti.

Duša je primarna u odnosu na duh. Duša se razvija kroz težnju prema Bogu. Duhovnost je nusprodukt razvoja duše, ali se na spoljašnjem nivou oni razdeljuju.

Kada religija pominje čovekov duhovni život, mislim da pod tim podrazumeva manifestacije njegove duše u sferi viših osećanja. Duhovna osoba je ona koja se orijentiše na dušu i na njene najviše manifestacije. Odnosno, duhovna osoba je zapravo duševna, i za nju je najvažnije stremljenje ka Bogu. Ali reč „duhovnost“ u velikoj meri zbunjuje.

Ponovo se u mislima vraćam svojim istraživanjima.

Osećanja i misli

Pitao sam se šta je primarno: osećanje ili misao. Šta su misli i osećanja - naučnici ni do danas nisu spoznali. Kao što uostalom i dalje ne znaju ni šta je duh, a šta je duša.

Pokušao sam da se potpuno distanciram i pogledam sa strane šta se dešava kad počnem da razmišljam. Tom prilikom sam otkrio vrlo zanimljivu sliku.

Navikli smo da verujemo kako nam osećanja nastaju u fizičkom telu, negde u predelu grudnog koša. Kada govorimo o duši, odmah je povezujemo s tom oblašću. Ali ispostavilo se da su fizički osećaji i doživljaj tih osećanja sporedni. Osećanja počinju da se pojavljuju izvan granica tela.

Bio sam vrlo iznenađen kada sam video da se osećanja pojavljuju na određenom rastojanju od tela (otprilike, oko jednog metra). Zatim se

približavaju telu i na udaljenosti od nekih 30-40 cm transformišu se u misao.

Ova istraživanja su mi pomogla da donesem važne zaključke.

Misli su sporedne u odnosu na osećanja. Osećanja proizvode misli. Osećaj je slika u kojoj može da se sažme bilo koji obim informacija. Misao je linearna, ona odražava određena znanja i poseduje određenu informacionu gustinu koja se ne menja.

Interakcija misli i osećanja predstavlja proces razvoja. Osećanja formiraju misli, a one se sažimaju i formiraju sliku, koja odlazi u podsvest i postaje putokaz delovanja, dopunjujući našu sliku sveta.

Ono što nazivamo podsvešću i svešću pre svega su strukture polja. Odnosno, čovek nije samo telo, on je i duhovno-prostorno biće.

To je zapravo logično. Pre nekoliko decenija naučnici su otkrili da elektron nije samo čestica već i talas, tako da svaki fizički objekat istovremeno poseduje talasnu i prostornu prirodu. Odnosno, svaki materijalni objekat je istovremeno i talasni objekat. To su suprotnosti koje prelaze jedna u drugu.

Stoga, možemo reći da naše telo poseduje individualni talasni omotač polja - duhovno telo, u kome se nalazi određena informacija. To duhovno telo takođe može da oseća i stupa u interakciju sa okruženjem, i sve se to sinhronizuje s našim mozgom i telom.

Sad postaje jasno zašto čovek nije uvek u stanju da shvati da je umro, već nastavlja da razmišlja, oseća, gleda i percipira svet koji ga okružuje. To se dešava zato što prilikom raspada fizičkog omotača, njegov omotač polja, njegovo duhovno telo, nastavlja da postoji i reaguje na okruženje.

Egipatske piramide

Shvatio sam da je misao sekundarna u odnosu na osećanje, a duh sekundaran u odnosu na dušu. Ali moj model razvoja je, kao i ranije, bio ravna linija koja se protezala od prošlosti ka budućnosti. Preći na drugi nivo bilo je prilično teško.

Setio sam se egipatskih piramida. Zašto su se divovske, kolosalne građevine zidale samo da bi se u njima sahranjivali faraoni? Čoveku nije svojstveno da se prihvata besmislenog i glupog posla. I ukoliko su u svakoj civilizaciji najmonumentalnije građevine bile povezane sa verskim kultovima, nemoguće je zamisliti da su ljudi tek tako, iz razonode, svu snagu i sve svoje vreme uložili u izgradnju nikome potrebnih objekata.

Izgradnja džinovskih objekata može da svedoči samo o jednom: njihova vrednost je bila daleko značajnija od svakodnevnih čovekovih briga usmerenih na zadovoljavanje osnovnih potreba. Zašto su se gradile piramide? Zašto se, u suštini, čitava religija svodila na kult mrtvih? Vremenom sam ovo počeo da shvatam.

Ako su duhovne strukture polja primarne u odnosu na telo, onda su primarne i u odnosu na vreme.

U Vasioni se celokupan život pojavio kao jedno duhovno bićepolje, a tek potom se realizovao i na fizičkom nivou. Ovaj nevidljivi duhovni svet, čiji deo je zagrobni svet, upravlja svime. Zbog toga je kult umrlih, koji, odlazeći u zagrobni svet, mogu da pomognu onima koji su ostali na zemlji, postao savršeno smislen. San liči na smrt. U snu mnogi ljudi takođe mogu da vide budućnost i dobiju otkrovenja.

Ovi fenomeni kontakta sa višim svetom kroz san i smrt omogućavali su ljudima da shvate da je svet sazdan daleko složenije od onoga kakvim ga oni vide, kao i to da je spoljašnji svet zapravo samo sićušna teritorija u poređenju sa onim što se krije izvan granica svesti. Nastanak religije, po svemu sudeći, otpočeo je sa osećajem da san i smrt omogućavaju doticanje nove realnosti, s kojom je moguće kontaktirati, dobiti od nje informacije o budućnosti i promeniti ovaj svet.

Kad čovek umire, tada se odbacuju površinske strukture koje su kasnije sazdane, dok se dublje, osnovne zadržavaju. Ovo je slično opadanju lišća s drveća, pri čemu grane nastavljaju sa životom. Po svemu sudeći, priča o Adamu i Evi je kodirana informacija o tome kako je život sa nivoa polja prešao na fizički nivo.

Prilikom smrti, čovekova duša prelazi u one slojeve suptilnih sfera koje nazivamo zagrobnim svetom. Ona dobija pristup sveobuhvatnim informacijama koje sadrže prošlost, sadašnjost i budućnost. I kada se ljudi vrate na ovaj svet nakon stanja kliničke smrti, postaju im dostupna

znanja koja ni na jedan drugi način nisu mogli da dobiju tokom običnog života.

Pre izvesnog vremena mi je preminuo dalji rođak. Umro je u snu, a kada čovek umre u snu, tada nije uvek u stanju da shvati da je mrtav. Ukoliko je čvrsto bio vezan za ovaj svet, tada se, obično, njegova duša još dugo zadržava u njemu pre nego što ga zaista napusti. Njegova žena ga je sanjala skoro svake noći, a često su ga sanjala i deca. Po svemu sudeći, on nije shvatao da je umro. Tačnije, počinjao je da shvata, ali vrlo sporo.

Njegova supruga mi je ispričala kako joj je, kad ga je sanjala devetog dana, rekao da je s njim sve u redu. Pričali su, ali je ona primetila da je izgledao čudno: nije imao muška polna obeležja. Rekao sam joj da su anđeli bespolni. Život, pre nego što se fizički ovaplotio, nije imao polna obeležja, ona su se pojavila kasnije.

Devetog dana, kada se duša odvoji od tela i krene ka suptilnim nivoima, dolazi do odvajanja od zemaljskog nivoa i prelaska na drugi stadijum postojanja. Taj stadijum se može nazvati arhaičnim; on je postojao u prošlosti i postojaće u budućnosti. Nakon devet dana, duša prekida svoju vezu sa seksualnim aspektima, oni se isključuju. Zato su anđeli bespolni. Ljudske duše tad ulaze u svet anđela.

Posle nekog vremena pokojnika je sanjala ćerka i među njima se zbio zanimljiv razgovor. Naime, on je za života slupao auto koji je kasnije bio na popravci. Popravka je, pošto je on već bio umro, trajala mesec dana. Devojčica je svedočila da joj je pokojni otac u snu rekao da mu se jako dopalo kako su popravili automobil, pa je čak i opisao kako on izgleda. Odnosno, iz zagrobnog sveta se može videti šta se dešava u stvarnom svetu.

Ćerka mu je postavila pitanje o tome kakav je tamo život, pri čemu je dobila zanimljiv odgovor. Otac joj je rekao da je isti kao i u ovom svetu, samo što se ne hoda, već se leti snagom misli. U ovoj priči je bitno to što dvanaestogodišnja devojčica nikad nije razmišljala o takvim stvarima, nego je samo prepričala ono što je videla i čula u snu.

Posle izvesnog vremena pokojnika je ponovo sanjala supruga i saopštila da joj je u snu davao savete. Zanimalo me je i kakve joj je

savete dao. Ona je odgovorila: „Rekao je da ne pravim striktne planove po pitanju budućnosti“. Znao sam da ona planira da letnji odmor provede na određenom mestu, i shvatio sam da je on zapravo priprema, tj. nagoveštava da joj se planovi neće ostvariti. Tako se i desilo.

Zašto se u zagrobnom svetu vidi budućnost? Zato što smo, kad posedujemo fizičko telo, naviknuti da vreme delimo na prošlost, sadašnjost i budućnost. Sadašnjost je za nas, po pravilu, dnevna svetlost. Juče je bilo sunce, sutra će nastupiti novi izlazak sunca. Navikli smo da vremenske isečke povezujemo s nekim procesima u materijalnom svetu. Međutim, u zagrobnom svetu nema fizičkih objekata, već ljudi tamo žive u strukturi polja. Vreme izgleda drugačije, tj. ono što mi nazivamo prošlošću, sadašnjošću i budućnošću vidi se paralelno. I što su planovi suptilniji, viši, time je i obuhvatanje vremena veće.

PRIČA O ĐAVOLU

Postala mi je jasna i suština priče o đavolu.

Đavo je najduhovnije biće. Nije čudo što „Lucifer“ znači „lučonoša“. Duhovni planovi imaju vrlo visoku energiju. Anđeli su bića koja borave na suptilnim nivoima i što su ti nivoi suptilniji i sveobuhvatniji, anđeli imaju više energije. Verovatno su zato sveci, koji su imali pristup suptilnim planovima, osećali sjaj svetlosti oko glave.

Ali oni su bili sveti samo zato što im je ljubav prema Bogu bila važnija od svih sposobnosti, mogućnosti i uvida u budućnost. Čim čovekova volja, prilikom dodira s budućnošću, dođe u prvi plan, započinje obrnuti proces: udaljanje od Boga, a ne Njegova spoznaja. Tad počinje đavolizam.

U judaizmu, kako sam čuo, anđeli nemaju imena, jer su apsolutni provodnici Božje volje. Đavo je postao anđeo koji je svoju volju postavio na prvo mesto. Bio je najbliži Bogu, dobio je mnogo veće sposobnosti od drugih anđela i prestao je da oseća prvenstvo Boga. Izgubio je kontakt s Bogom i pretvorio se u đavola.

Svaka istina se ljudima približava kroz formu priče. Da bismo je razumeli, potrebno je da joj na unutrašnjem planu budemo dorasli, da prođemo kroz iskušenja i provere, da se promenimo i tek tada ćemo biti u stanju da shvatimo istinu. Osoba koja ne želi da se menja neće razumeti istinu čak i ako joj se saopšti hiljade puta.

Mnoge duhovne osobe u Indiji i drugim zemljama sveta, zaokupljeni duhovnošću i zaboravljajući na ljubav, poniznost i veru, u suštini su počinjali, ne osećajući i ne shvatajući to, da prolaze kroz duhovnu transformaciju, koja se naziva demonsko stanje. Posle toga su u njima jačale pretenzije prema Bogu, nepokoravanje Svevišnjem, apsolutizacija ega, i, samim tim - ozbiljni zdravstveni problemi.

Svaki kontakt sa suptilnim planovima, čak i harmonične, normalne i zdrave osobe, može da se završi problemima ukoliko ona ne oseća strahopoštovanje prema Svevišnjem. Takođe, ako ne poseduje spremnost da se promeni i shvati činjenicu da je ona prvenstveno duša i da je volja Svevišnjeg apsolutna, primarna i u najvišem stepenu humana.

Ako čovek ne vaspitava sebe u tom pravcu, tada njegova spoljašnja svest, koja je povezana sa materijalnim i duhovnim vrednostima, stvara stereotipe ponašanja, odnosno slike odnosa prema svetu koje prodiru u dušu i sukobljavaju se s Božjom voljom.

Upliv na suptilne planove, koji su povezani s budućnošću, otvara sve natprirodne sposobnosti, i to su oblasti u kojima se odmah definiše kojim će putem čovek poći. Ako je za njega primarna Božja volja i ako je njegovo primarno osećanje ljubav prema Bogu, tada mu stupanje na suptilne planove razvija mogućnosti, ali on i dalje ostaje čovek. Ukoliko su nagoni i ljudsko „ja“ taj primarni impuls, a ne Bog, tada dostup suptilnim planovima izobličava čoveka u demona.

O čemu govori ova kodirana priča? Po svemu sudeći, ona kaže da:

Posedovanje najviših duhovnih vrednosti - nije samo bogatstvo ili prosvetljenje, već i izrođavanje i raspad duše ukoliko viša duhovna dobra postavimo iznad ljubavi prema Bogu.

O tome se alegorijski govori u Bhagavad-giti, to se navodi u Starom i Novom zavetu, a takođe i u islamu.

Đavo, odnosno Iblis u islamu, postao je đavo kad se nije poklonio čoveku. Zašto je najpametniji i najduhovniji anđeo odbio da se klanja čoveku? Zato što je bio daleko iznad njega na lestvici duhovne hijerarhije. Zato što je za anđela, koji se još uvek nije pretvorio u đavola, razvoj predstavljao sistem hijerarhijskih stupnjeva. On je prezirao nesavršenost i klanjao se savršenstvu.

Bog je u svemu. Bog se, u podjednakoj meri, nalazi kako u najnesavršenijem biću tako i u najsavršenijem. Mi se razlikujemo samo spolja, ali na unutrašnjem planu smo svi jedno. Anđeo je na to zaboravio. On je odbio da se klanja nesavršenom ljudskom biću i počeo je da se izobličava u đavola. I za to je bio kažnjen.

Jutros me je pozvao jedan poznanik koji čita moje knjige i njihove informacije kreativno percipira. Postavio mi je interesantno pitanje:

- Ako je đavo najduhovnije, odnosno najpametnije biće u Vasioni, onda bi njemu trebalo da budu poznati svi zakoni u skladu s kojima ona i

postoji. Zašto se i pored toga odrekao Boga?

Pitanje je bilo prilično zanimljivo.

- Hajde da o tome porazgovaramo - predložio sam mu. - Đavo je najpametnije i najduhovnije biće. Ali stvar je u tome što je svest sekundarna u odnosu na dušu, što znači da je duh sekundaran. Zapravo, naše misli nas ne vode ka istini, već opslužuju naše interese i želje. Zbog toga, ako su naše želje disharmonične, tada, ma koliko bio jak um, on će se izobličiti pod uticajem naših želja.

Dakle, kad vidimo izuzetno inteligentnu osobu i mislimo da je ona spoznala istinu - mi grešimo. Prosto smo naučeni da o duhovnosti razmišljamo kao o najvećem bogatstvu, navikli smo da ponavljamo kako čovek nije samo „homo sapiens“, već je razuman. A čim je razuman, to znači da je za njega najveća sreća - razvoj mišljenja, i da mu je najviši nivo znanja intelektualna, mentalna spoznaja Vasione.

Međutim, u tome se krije najveća zabluda i tragična greška mnogih ljudi, jer se svest, koja dominira na štetu duše, naziva đavolizmom. Što je svest razvijenija, a mi zaboravljamo na dušu, ljubav, moralnost i veru, time brže nastupa naša smrt, zato što u svesti odsustvuje harmonija, tj. duh je neharmoničan.

Duh je samo jedna od suprotnosti, on je suprotnost materijalnom. Materijalno i duhovno zajedno čine dijalektičko jedinstvo. Duša je božanska, ona se spaja sa Svevišnjim i zato se ljubav nalazi samo u duši, dok u duhu i telu nema ljubavi. Prema tome, jedino u duši mogu biti ujedinjene suprotnosti. Verovanje u to da razvoj predstavlja uvećanje duhovnosti i razumevanja velika je zabluda. Ova zabluda je kodirano prikazana u Bibliji kroz lik đavola.

- Znate - uzvratio je moj čitalac - došao sam do zaključka da ljudi još uvek ne razumeju šta je harmonija. Uvek se verovalo da je harmonija spokojstvo, odsustvo problema i tišina. A zapravo je harmonija - ravnoteža.

- Potpuno tačno - odgovorio sam mu. - Uzmimo za primer neki lak i graciozan pokret. U čemu je njegova harmonija? U tome što su procesi nadražaja i opuštanja izbalansirani. Ako budu pobedili procesi opuštanja, ruka će se kretati tromo i polako. Ako pobede procesi nadražaja, tada će ruka podrhtavati, kretati se uz trzaje. Ni u jednom ni u drugom pokretu

neće biti harmonije. Stoga je harmonija spoj suprotnosti, protivrečnih principa.

Nastavili smo da razgovaramo o problemu đavolizma.

- Zanimljivo - rekao je moj sagovornik - ali danas se o đavolizmu sve češće govori, dok se u Americi i dalje osnivaju satanističke crkve. Koji je razlog tome? Da li je moguće da je đavo stvarno biće koje mami ljudske duše?

- Ovo će zvučati vrlo čudno - odgovorio sam mu. - Želim da vam postavim jedno pitanje: ko je, po vašem mišljenju, najviše doprineo pojavi kulta đavolizma, tj. širenju neistinitih predstava o đavolu?

Moj sagovornik se zamislio. Pauza se nije prekinula i ja sam odgovorio na svoje pitanje.

- Oni koji su najviše širili i popularisali ideju đavolizma su sveštenici, predstavnici religija, jer se u Bibliji đavo pominje kao simbol, bez bilo kakve konkretizacije. Ovaj simbol predstavlja tendenciju koja svedoči o određenim čovekovim zabludama i zato đavolizam ne može da postoji bez čoveka. Bez čoveka neće biti ni đavola, ni duhova, ni demona.

Ali sveštenici, pokušavajući da steknu autoritet, prošire pastvu i ojačaju vlast, pokušavali su da to učine kroz strah, zastrašivanje, ubeđujući ljude da je đavo pravo biće, koje ima brojne pomoćnike.

Mnogi ljudi, poverovavši u tu bajku, ponadali su se da će im satanizam pomoći da postanu večni, sveznajući i svemogući. Takva vera je u njihove duše umetnula klice pravog satanizma. Zapravo, u stvarnom životu nikada nećemo videti biće s rogovima i kopitima. U stvarnom životu se satanizam i veštičarenje uvek završavaju rascepom svesti, neplodnošću, i, konačno, potpunim raspadom ili smrću.

Osobe sa demonskim tendencijama pratim više od jedne decenije. One dolaze kod mene na konsultaciju ili ih distanciono posmatram. Odlično znam šta se dešava s čovekom čiju dušu nastane demonske tendencije: raspada mu se duša. I samo zbog toga što duša poseduje

ogroman kapacitet, čovek neko vreme može lepo da živi, trošeći energiju duše na telesne i duhovne interese.

Ali kad duša potpuno opustoši, čoveka više ništa ne može da spase. Ovo je slično ostavljenim strateškim rezervama za zimu, koje čovek pojede za nedelju ili mesec dana. Spolja deluje da je vrlo uspešan, stolovi se ugibaju od raznoraznih đakonija, on je prekrasno odeven, ni u čemu ne oskudeva. Svi mu zavide, smatraju ga srećnim i vrednim poštovanja. Ali niko ne vidi da je on već osuđen na propast, da pred njim nema budućnosti, da će umreti, a takođe će umreti i njegova deca. Hristos je govorio, imajući u vidu takve ljude: „Neka mrtvi sahranjuju svoje mrtve“ (Jevanđelje po Mateju 8:22).

Identična situacija je i u današnjem „potrošačkom društvu“, koje se kreće ka satanizmu. Najvažnije je zadovoljiti potrebe tela i duha, a ono što se događa sa dušom nije bitno. Međutim, resursi presušuju i to je već očigledno. Možda je preostalo par godina do trenutka kad potpuno opustošena duša izazove propast budućnosti i fizički raspad zapadne civilizacije. Mi se nalazimo u „prvim redovima partera“ i mislim da će se sve to odvijati pred našim očima.

- A sada - rekao sam mu - smatram jednim od svojih osnovnih zadataka da govorim ljudima o tome šta je zapravo đavolizam i do čega on dovodi. Iza gubitka ljubavi sledi prvo raspad duše, zatim duha, a potom i tela. I ljudi to treba da znaju. A religiozne bajke, koje nisu usmerene ka spoznaji Boga, već jačanju nečije vlasti i blagostanja - mislim da je došlo vreme da se preispitaju.

ČOVEKOV RAZVOJ

Postepeno mi se formirala opšta predstava o putu čovekovog razvoja.

Transformacija iz životinje u čoveka dešava se kad se kod čoveka formira koncept postojanja više sile, viših ciljeva i neophodnosti promene ponašanja i karaktera u skladu s tim. Prvobitne forme religije se pojavljuju u trenutku kad čovek spozna da postoje nevidljive sile koje su moćnije od svega što je vidljivo, da on zavisi od njih, te je, stoga, potrebno da svoj život i ponašanje uskladi sa željama tih viših sila. Takođe je potrebno da se žrtvuje i obuzdava svoje nagone kako bi preživeo i napredovao.

Svaki narod treba da ima svoju koncepciju viđenja sveta koji nas okružuje - i ona, po pravilu, mora da bude religiozna. Ova koncepcija treba da sadrži osnovne pojmove: ko je Bog i ko je čovek?; kako je sazdan svet koji nas okružuje i kako se prema njemu treba odnositi?; šta je „dobro“ a šta je „zlo“?; šta je vrlina i šta je greh?. Bez ovih osnovnih slika društvo će ostati na primitivnom razvojnom nivou pa je zato njihov značaj teško preceniti.

Veoma su važni orijentiri ka kojima čovek teži, ciljevi koje postavlja pred sobom. Ako i dalje bude imao za cilj zadovoljavanje svojih životinjskih nagona, tad će razmišljati samo o hrani, seksu, krovu nad glavom i svojoj zaštiti, usled čega će neminovno pasti na životinjski nivo. Kad postoji vera i težnja za nečim višim, tada se sistem ciljeva drugačije postavlja i čovek, obratno, služi daleko višim ciljevima, a ne nagonima.

Kad čovek bude shvatio monoteizam - to znači da je otpočela daleko viša etapa u njegovom razvoju. On ne samo što će tad shvatiti da postoje više sile koje on neće koristiti samo za lično blagostanje, već će shvatiti i da je sve jedno, da postoji jedan izvor svega. Takođe će shvatiti i da je neophodno da služi Bogu, da Njemu teži i da transformiše svoje „ja“, karakter i život u skladu sa željama i naredbama Onoga koji je sve i stvorio.

Isprva se čoveku duhovne vrednosti čine uzvišenijim od materijalnih. Zatim nastupa sledeća etapa razvoja - kad čovek shvata da je duša značajnija od duha, da će moralna osoba na kraju uvek pobediti pametnu, snažne volje, ali nemoralnu. O tome je napisano u Bibliji: „Zao

čovek nema budućnosti, svetiljka opakih gasi se“ (Priče Solomunove 24:20).

A zatim je neophodno da se dogodi skok, transformacija, prelazak na novi nivo. Čovek treba da shvati da se duša na neki način sastoji iz dve polovine: one koja je okrenuta ka zemaljskom planu i one, koja je okrenuta ka Bogu i po svojoj suštini je večna.

Njegov glavni cilj tad postaje upodobljavanje Tvorcu, jedinstvo s Njim i težnja ka Njemu. Čovek shvata da su materijalne, duhovne i duševne vrednosti samo sredstva za dostizanje tog cilja.

Danas, analizirajući svoja istraživanja i tekstove Svetih knjiga, shvatam da istinita slika sveta nastaje upravo na taj način.

Međutim, postoji i silazni put. Ako čovek ne bude težio Bogu, osnovni cilj će mu postati vrednosti onog dela duše koji je okrenut ka zemaljskom svetu, ka nižim osećanjima. Kad čovek zaboravlja na ljubav prema Bogu, prvo mesto mu zauzima zemaljska ljubav - tj. naslada nižih nivoa duše. To je ono što nazivamo požudom.

Deo nije u stanju da preživi bez celine i kad smetnemo sa uma da je potrebna stalna težnja ka celini, jedinstvu s njom, da je to garancija našeg opstanka, tad počinjemo da se klanjamo jednom delu. Takođe, ako se klanjamo drugima ili sebi, požuda postaje teško premostiva. Smisao života nam postaje voljena osoba, a ljubav prema njoj dostiže apsolutnu vrednost. U trenucima kada nas bliska osoba uvredi, prevari ili premine - to ne možemo da podnesemo.

Budući da je duševni bol nepodnošljiv, čovek se spušta na nivo koji pričinjava manji bol - svest i ideale. Poklonjenje duhu otpočinje kad čovek ne može da savlada vezanost za vrednosti duše.

Ali stvar je u tome što ni usredsređenost na svest, svesnost, logiku i intelekt takođe ne mogu dugo da traju. Naime, ako duša ne poseduje energiju, dolazi do postepene degradacije svesti. I tada čovek počinje da se klanja telu i svojim željama. Zaboravlja na ideale, raduje se, veselo živi, ali to ne traje dugo. I ne samo on, već i njegovi potomci, kao i narod koji ima takav pogled na svet. To je šema postepene degradacije duše, izrođavanja na nivo Sodome i Gomore.

Pred čovekom, koji se udaljava od Boga, nalaze se dva izbora: teži put, odnosno da se vrati nazad zato što mu je potrebna snaga kao za uspon na vrh planine, i lakši put je da se skotrlja dole, napuštajući nivo na kome mu je teško da se održi.

Često se setim priče o Vrubelju - jasniji primer je teško pronaći. Kada se slikar sa svojim prijateljem kupao na reci, ovaj je ugledao ožiljak na njegovim grudima i upitao ga odakle mu, a Vrubelj mu je odgovorio da je bio zaljubljen i da je imao probleme sa voljenom osobom. Duševni bol je pritom bio takve siline da nije mogao da ga podnese. Tada je uzimao nož, sekao sebi grudi i na duši mu je postajalo lakše. Fizički bol mu je pomagao da podnese duševni.

Što je čovek talentovaniji, što je veći raspon njegovih osećanja, time mu je teže da podnese duševni bol ako mu vera u Boga oslabi. I tada ono što je bilo sreća, garant blagostanja, zdravlja i uspeha - postaje ogromna opasnost. Snaga naših osećanja, mogućnosti koje nam daje unutrašnja energija, usmerene su ka zemaljskoj sreći. Ljubav se pretvara u strast, koja počinje da okupira čoveka i da ga podređuje sebi, a zatim sledi postepeni pad na samo dno života.

Klanjanje požudi biva zamenjeno klanjanjem duhu, a zatim telu. Kod Vrubelja je klanjanje duhu dovelo do osećaja đavolizma, demonizma, koje je on bezuspešno pokušavao da prevlada u sebi. Njegove slike: „Oboreni demon“, „Demon koji sedi“ odražavale su njegovo unutrašnje stanje. Osećao je da ono što se dešava iznutra, s njegovom dušom - predstavlja tragediju.

Klanjanje duhovnim aspektima - sposobnostima, budućnosti, idejama, idealima i lepoti, pobuđuju kreativnost, ali kada se pojača zavisnost od svega toga, kreću ozbiljni problemi. Ovi problemi su se preneli ne samo na stvaralaštvo slikara, već i na njegov lični život: rodilo mu se dete koje je ubrzo preminulo od upale pluća. Ova bolest je povezana sa neprihvatanjem situacije, a to je nezadovoljstvo sudbinom. Dete je nasledilo karakterne osobine svog oca i njegov unutrašnji odnos prema svetu. Zbog toga već u ranom detinjstvu nije moglo da prihvati ovaj svet, iznutra protestvujući protiv njega, te nije mogao da preživi. Slikar je potom završio na psihijatrijskoj klinici, gde je poludeo, oslepeo i umro.

Ovakav put, u izvesnoj meri, prolazi svaka osoba kod koje slabi vera u Boga.

NATPRIRODNE SPOSOBNOSTI

Danas se kod mnogih ljudi otkrivaju natprirodne sposobnosti. Na Internetu postoji mnoštvo video-snimaka u kojima se pokazuje kako ljudi izvode fantastične efekte koji liče na mađioničarske trikove. Zapravo, to nisu trikovi, već manifestacije natprirodnih sposobnosti. I to je naizgled sjajno. Ali to ne znači samo da su se naše sposobnosti uvećale, već da se povećala i naša odgovornost za pogrešno ponašanje. Kod mnogih ljudi ozbiljne bolesti počinju upravo zbog toga što se natprirodne sposobnosti razvijaju brže nego što se razvija duša. Razvoj natprirodnih moći može biti samoubilački čin za čoveka koji za to nije pripremljen.

Nedavno sam razgovarao s jednom narodnom isceliteljkom. Ispričala mi je priču o jednoj od svojih poslednjih pacijentkinja. Naime, ona je osetila kako joj se pojavljuju natprirodne sposobnosti. Da li se to desilo usled bavljenja nekim tehnikama ili spontano, nije toliko ni bitno. Isceliteljka ju je posavetovala: „Ne žuri s primenom svojih moći jer nisi spremna. To je opasno“. Njeno upozorenje nije zaustavilo ovu devojku. Njoj je bio zanimljiv kontakt sa višim planovima, privlačila su je čuda.

A zatim je počeo demonizam. Osetila je kako joj se u duši pojavljuju čudna osećanja. Kad čovek prihvati izopačavanje duše - on se ne razboljeva, nego mu čak i poslovi mogu krenuti nabolje jer duša poseduje ogroman kapacitet. Dok se odvija njen raspad, energija se usmerava na spoljašnje nivoe i kod čoveka dolazi do naglog poboljšanja svih spoljašnjih aspekata života: pojavljuje mu se novac, prosperitet, zdravlje. To je zapravo, klasična šema iskušavanja čoveka od strane đavola.

Ukoliko je, pak, čovek vernik i moralan, kad otpočnu pomenuti procesi, dešava mu se suprotno: pojavljuju mu se zdravstveni i sudbinski problemi, a na duši oseća težinu. Takva osoba se muči i pati. Međutim, te bolesti, muke i patnje zapravo su spasenje, one je podstiču na povratak Bogu.

Kada su devojku, kojoj su se pojavile natprirodne moći, zaposeli demoni, ponovo je posetila isceliteljku, koja je od nje zatražila: „Prekrsti se!“ Deset puta je pokušavala da se prekrsti, ali nije mogla. Negativna unutrašnja dinamika je upravljala njenim umom i telom po svom nahođenju.

Isceliteljka joj je posavetovala da ode u crkvu i da se pomoli. Sutradan se ova ponovo pojavila kod nje i postiđena rekla: „Stidim se i da kažem, ali nisam mogla da uđem u crkvu - nešto me je odbijalo. Pokušavala sam nekoliko puta, ali nisam ušla. Ne znam šta da radim - od molitve mi postaje sve gore, u crkvu ne mogu da kročim, niti mogu da se prekrstim“. Tada joj je isceliteljka rekla: „Idi ponovo pred crkvu i reci: ’Gospode, idem ka Tebi. Pomozi mi da stignem do Tebe!’ Ništa te neće zaustaviti“. Devojka se zaputila, obratila se Bogu i lako je ušla u crkvu.

Šta to znači? To je dokaz monoteizma. Nažalost, religija koja proizilazi iz paganskih predstava o svetu, a koje pokušavaju da se sukobljavaju s hrišćanstvom, ubeđuje nas da postoji Bog, ali da istovremeno postoji i đavo. I tako imamo situacije koje nam šalje Bog, kao i one - koje su od đavola. Ukoliko đavo ima svoju volju i ne potčinjava se Bogu, to znači da Bog nije jedan, što znači da postoji još jedan Bog i da se oni takmiče. Koji je od njih jači treba još videti, budući da danas u svetu svedočimo pobedi zlih sila nad dobrim. Sa ovakvim stanovištem čovek ne može da pobedi demonizam.

Ali kada čovek priznaje je Bog jedan, da sve potiče od Njega, da je sve po svojoj suštini božansko, onda shvata da je đavo bolest koja razara duše onih što su se okrenuli od Boga i zaboravili na Njega. A kada raspad duše dostigne određeni nivo, budući da je duša besmrtna i večna, uključuje se mehanizam zaštite kako bi se sačuvali njeni površinski slojevi. I tada se čovek sa đavolskim tendencijama pretvara u ludaka, a potom nestaje sa lica zemlje.

Ako se čovek iskreno okrene ka Bogu i otvori mu svoju dušu zaboravljajući na sve drugo - tada nikakvi demoni ni đavolizam ne mogu da mu naude.

Razvoj predstavlja produbljivanje kontakta sa suptilnim planovima i zato je on nemoguć bez promene ponašanja, karaktera i, na kraju - same čovekove ličnosti. I što je veći nivo natprirodnih sposobnosti, time potpunija treba da bude transformacija karaktera i čovekove ličnosti.

Suština hrišćanstva se sastoji u najdubljoj čovekovoj promeni. Hristos govori o tome da greh izvire iz čovekovog unutrašnjeg stanja. Zbog toga blagotvorne unutrašnje promene omogućavaju čoveku da razvije natprirodne sposobnosti a da se istovremeno ne udaljava od

Boga. Zapovesti blaženstva Isusa Hrista su uputstva koja opisuju kakva treba da bude osoba koja ima razvijene natprirodne sposobnosti.

Ako se čovek, približavajući se Bogu, moli, formalno poštuje zapovesti, ali pritom ne menja svoj karakter, tada otpočinje jačanje gordosti, odnosno đavolizam.

Sa ove tačke gledišta lako se može objasniti poreklo mnogih bolesti. Ako čovek površno veruje u Boga, odnosno moli se, poštuje post, ali u suštini ne teži Bogu na unutrašnjem planu, tada postojanje natprirodnih moći vodi ka unutrašnjem sukobu čoveka sa Bogom i svetom. I što je veći nivo natprirodnih moći, veći je intenzitet tog konflikta. Da bi preživeo, čovek tad mora teško da oboli.

Pri očiglednim natprirodnim sposobnostima i lošem karakteru, degradacija čovekove duše se odvija vrlo brzo, a njegov fizički opstanak postaje nemoguć. U takvom slučaju ograničenje pristupa suptilnim planovima će mu omogućiti da za neko vreme preživi, ali će mu blokirati dalje razvojne perspektive.

Konačno, ako se čovekov karakter ne menja nabolje, pred njim će se pojaviti dva puta: da brzo umre i zadrži natprirodne sposobnosti ili da oboli od neizlečive bolesti i umre polagano - drugih opcija nema. Isto kao je slučaj sa današnjim čovečanstvom.

Postoji još jedan važan aspekt u razumevanju teme natprirodnih sposobnosti.

Od detinjstva slušamo bajke i ne obraćamo pažnju na neke ozbiljne nagoveštaje koji su u njima prisutni. Bajke su svojevrsna forma informacija, koje obično prevazilaze granice naše svesti.

Bajke sadrže određenu logiku koja je povezana s korišćenjem natprirodnih sposobnosti. Zašto čarobnjaci, pre nego što izvedu neku čaroliju, izgovaraju specijalne reči i mašu štapićem? Naizgled, to nije ništa posebno: mahnuo je štapićem, izgovorio neke reči i čudo se desilo. Ali je, zapravo, reč o ozbiljno kodiranom mehanizmu čija se suština sastoji u sledećem:

Natprirodne sposobnost počinju da deluju tek kada im se pristupi pomoću određene šifre, lozinke, koda. Ako toga ne bi bilo, ispunjavale bi

se i najsitnije želje, što bi se katastrofalno završilo.

Može se poželeti ne samo nešto bezazleno - na primer, da na semaforu pred nama uvek bude upaljeno zeleno svetlo. Srdžba i nezadovoljstvo drugom osobom takođe je želja, ali to zapravo znači podsvesno joj poželeti smrt. Nezadovoljstvo i srdžbu mogu u nama da izazovu i muž, deca, naša sudbina, kao i mi sami. Nije teško zamisliti čime se to može završiti.

Zbog toga je i važno da jasno shvatimo da se natprirodne sposobnosti ne primenjuju u običnom, svakodnevnom životu, već su nam potrebne zato da bismo spoznali svet, da bismo poboljšavali karakter, brinuli se o duši.

Zašto Hristos, koji je sa nekoliko riba nahranio pet hiljada ljudi, nije na isti način nahranio i svoje učenike koji su gladni jeli klasje u poljima? Iz istog razloga što je opasno koristiti natprirodne sposobnosti za svakodnevne potrebe. Oblast natprirodnih sposobnosti su suptilni planovi, područje Boga. Kada stupamo u njih, pridržavajući se božanske logike, logike približavanja Tvorcu, takav upliv nije opasan. Ali kada vršimo upliv razmišljajući samo o interesima tela ili duha, to je borba sa Božjom voljom.

Uzgred da napomenem, Hristos je takođe koristio neke ključne reči pre nego što je primenio svoje natprirodne sposobnosti. Na primer, kada je lečio, govorio je: „Hoću, očisti se“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 8:3). Izgovarajući određeni skup reči, prelazio je na drugi nivo ispunjenja želja. A kada je reč o ozbiljnom uplitanju u budućnost ili sadašnjost suptilnih nivoa, odnosno promene strukture materije, toka događaja, Hristos nije ništa činio. Govorio je: „Otac koji stoji u meni On tvori dela“ (Sveto Jevanđelje po Jovanu 14:10). To znači da se u ozbiljnim aspektima primene natprirodnih sposobnosti obraćao Svevišnjem i molio da Svevišnji ispuni željeno.

Čak i najoskudnija informacija izložena u Bibliji pokazuje da je ovladavanje natprirodnim moćima izuzetno opasno i da čovek, koji nije obučen u „tehnici bezbednosti“, odnosno kako treba da se prema njima postavi, ne sme da im se približava. On mora strogo da razgraniči svoje obične, površne želje od želja koje se nalaze na višim nivoima.

Zbog toga je, po svoj prilici, potrebno da se i u molitvi čovek koncentriše ne samo na traženje da mu se ispune želje, koliko na

zahvalnost, poštovanje, poniznost, potpuno prihvatanje Božje volje i svesnost o svom nesavršenstvu i svojoj drugorazrednosti.

Setio sam se filma „Prelepo“ (Biutiful). Glavni junak je dobroćudan, pametan i duhovan muškarac. Film počinje smrću njegovog oca. Pokojni otac komunicira s njim i govori mu neke čudne stvari - čini se da želi da ga na nešto upozori. Otac glavnom junaku šalje nagoveštaje da mu preti skorašnja smrt.

Glavni junak se obraća lekarima i oni mu dijagnostikuju rak bešike. On zatim, za kratko vreme što mu je preostalo od života, pokušava da čini neke dobre stvari, bezuspešno pokušavajući da shvati u čemu greši.

Paradoks filma je u tome što su svi prikazani likovi dobri i prijatni ljudi, ali ono što rade uzrokuje nesreću i smrt. Ljudi su dobri i ljubazni, a svet je prema njima okrutan. Zašto se to dešava? Verovatno zato što u izvesnoj meri pogrešno shvataju svet, pogrešno reaguju na njega. U filmu se nenametljivo pruža objašnjenje onoga što se događa junacima.

Veličanstveni i genijalni filmovi često prođu potpuno nezapaženo zato što ljudi ne poseduju konceptualne mehanizme i neophodnu kulturu da bi shvatili novu informaciju. Oni jednostavno ne mogu da je usvoje. Kako je govorio Hristos: „...jer gledajući ne vide, i čujući ne čuju niti razumeju“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 13:13).

Glavni junak je moralan i dobar čovek. On želi da pomogne Kinezima, radnicima koji žive u podrumu: donosi im gasne boce da bi se grejali. Međutim, ispostavlja se da su boce bile neispravne i da su prouzrokovale njihovu smrt. On voli svoju ženu i decu, brine o njima, međutim njegova supruga ima psihičke probleme i neverovatno je pohotljiva. Stvari odlaze tako daleko da ga ona vara i s njegovim rođenim bratom.

Glavni junak je zbog toga vrlo uzdrman. Pokušava da nešto kaže ženi, da je nekako promeni, ali ga ona ne čuje. Ni na pamet mu ne pada da je ponašanje njegove žene i deteta određeno njegovim stanjem. Jer, on je ipak moralan i pošten čovek. Na spoljašnjem planu je on primer korektnog ponašanja. Međutim, nikako ne uspeva da shvati ono što mu se dešava u duši.

A problemi u njegovoj duši su ozbiljni, što se vidi po stanju njegove žene i deteta. U filmu postepeno, neprimetno, počinje da se razotkriva

slika vrlo opasnih problema u duši glavnih junaka. Njegova žena, smejući se, govori o tome da njihovog sina umalo na putu nije pregazio motociklista, i o tome kako se on uplašio i zamahnuo rukom za motociklistom, izgovarajući neke reči koje su ličile na proklinjanje. „I znaš - rekla je ona, smejući se - kada smo krenuli, bukvalno nakon nekoliko minuta smo videli tog motociklistu kako leži mrtav na zemlji“.

Film ne prikazuje sve detalje iz života junaka, ali je jasno da je dečak imao natprirodne moći. Ukoliko bi ga neko strašno uvredio, tome bi pretila smrt. Slične moći ima i glavni junak filma, njegov otac: on vidi suptilne planove i pomaže dušama preminulih ljudi. Istina, on to radi za novac.

Glavnom junaku su nagoni na prvom mestu i zato pristup suptilnim planovima, koji ubrzavaju i intenziviraju sve procese, počinje da ga uništava. Njegova spoljašnja ljuštura nastavlja da održava inerciju dobrodušnosti, moralnosti i poštenja, ali njegovo unutrašnje stanje, koje određuje ponašanje njegove žene i deteta, pokazuju suprotno.

Čovek za koga ljubav nije na prvom mestu, već je to pristup suptilnim planovima, najvišoj moći, ne može da prihvati sopstveno uniženje. Ljubav omogućava da oprostimo osobi koja ima mane, da joj pomognemo, a duhovnost podstiče na prezir i uništenje nesavršenih. Glavni junak ne može da prihvati krah Viših duhovnih aspekata - i to je logično, jer im se klanja. Budući da je ljubav večna a, samim tim i neuništiva, ukoliko klanjanje ljubavi ne izaziva agresiju, tad klanjanje višim duhovnim aspektima izaziva želju da se oni energično štite, što dovodi do prezira prema onima koji ih narušavaju.

Iz tog razloga glavni junak prezire svoju ženu koja ga vara i za koju je seks na prvom mestu. On i ne sluti da suprotnosti prelaze jedna u drugu i da jedna suprotnost uzrokuje drugu. Ne sluti da njegova gordost, koja je dostigla smrtni nivo, gura ženu u suprotnom pravcu - prema ljubomori, pohoti i preljubi.

Zapravo, ponašanje supruge je kopija njegovog unutrašnjeg stanja, samo izvrnuta naopačke. To je negativna strana novčića: što je kod muža jača gordost, kod žene je jača pohotnost. On ne može da prihvati duševni bol, niti krah ideala, te prezire i osuđuje svoju ženu. Što iznutra više brani duhovne vrednosti, time se snažnije u njemu pokreće mehanizam uništenja drugih i, na kraju, samog sebe.

Podsvest upravlja nama i kad čovekova duša želi da uništi svoje najmilije, ona će težiti uništenju svih u okruženju. U toj situaciji dolazi do paradoksa: čovek koji iskreno želi da pomogne drugima - nesvesno ih ubija. Sve što on čini, čak iz najboljih namera - drugima uzrokuje nesreću i smrt.

Međutim, čovekova unutrašnja želja da uništi ceo svet uvek se pretvara u program samouništenja. Na kraju filma junak umire. Uzrok njegove smrti je rak bešike, odnosno ogorčenost na žene i unutrašnje klanjanje duhovnosti, tj. poklonjenje linearnoj šemi razvoja, u kojoj spoznaja predstavlja sve viši uspon na duhovnoj lestvici.

Ovog filma sam se setio zbog nedavne televizijske emisije posvećene starčestvu (rusko monaštvo zasnovano na asketizmu i misticizmu - prim.prev.) koje još uvek postoji u Rusiji.

Jedan čovek je pričao o tome kako je pokušavao da spasi život svom prijatelju. Naime, ovom je bila potrebna pomoć i telefonom je pozvao svog prijatelja, oficira - "Avganistanca", koji je bio jake volje, pametan, i, uopšte rečeno, vrlo izuzetan čovek. Saopštio mu je da umire od karcinoma bešike. Operacija nije bila izvodljiva zato što je pacijent imao nizak nivo hemoglobina. Lekari su ga otpustili da umre kući.

I onda je muškarac rekao svom prijatelju: „Odmah se spremi. Idemo kod starca koji je izlečio mnoge ljude".

Došli su kod starca i, kad ga je on video, rekao mu je istog trena: „Celo telo ti je u metastazama; imaš rak. To je zato što si bio kivan na žene. Prvo si, sa 17 godina, bio jako ogorčen na svoju devojku, a zatim i na svoju ženu. Ako želiš da živiš, moli Boga samo za jedno: da ti omogući vreme za pokajanje i promenu tvog odnosa prema ljudima".

Oficir je poslušao savet starca i preživeo, a živ je i danas. Verovatno su za njega duhovni aspekti bili na prvom mestu i zato nije mogao da oprosti ženama.

Nastupa vreme kad nam se ubrzano približava božanska energija. U takvoj situaciji je najopasnije ispoljavati agresiju prema Bogu.

Agresivni prema Bogu su oni ljudi koji ne prihvataju Njegovu volju. Oni, koji zaboravljaju na to da je Bog jedan i da je sve što je On stvorio - jedno. Oni, koji sve više gube osećaj jedinstva s drugim ljudima i ne mogu da obuzdaju prezir prema nepoštenim osobama. Upravo su takvi oni kojima je duhovnost na prvom mestu, a ljubav na drugom.

Prezir i osuda su potajna želja za smrću drugih. Ukoliko se često ponavlja i prodre u dušu, tada se ne radi samo o upućivanju želje za smrću pojedincu, već svim ljudima, i, konačno, Bogu. To se može završiti jedino - samouništenjem.

Verovatno je zbog toga u glavnoj sceni iskušavanja Hrista od strane đavola reč o najvažnijem izboru, koji svaki čovek mora da donese u svojoj duši. Hristos je taj izbor učinio nedvosmisleno, u korist ljubavi prema Svevišnjem.

OSNOVNI RECEPT ZA SPASENJE CIVILIZACIJE

Sećam se jedne od najvažnijih scena u Bibliji - s kojom zapravo otpočinje opis Hristovog podviga. Odvija se na samom početku njegovog puta i u sebi nosi zrnce njegove misije. To je scena kad ga đavo iskušava. I, što je najvažnije, scena je onoga u čemu se Hristos iskušava: da li će poželeti da natprirodne moći postavi iznad ljubavi.

Čovek koji ima pristup suptilnim planovima i budućnosti može da upravlja sadašnjošću. To je moguće zato što postoje dva oprečna vremenska toka: jedan teče iz sadašnjosti ka budućnosti (na spoljašnjem planu), a drugi - suprotni, teče iz budućnosti ka sadašnjosti (na suptilnom nivou). I što čovek ima veći pristup suptilnim planovima, time poseduje sve više mogućnosti da upravlja događajima, pa čak i da transformiše materiju. Budući da polje stvara materiju, ili, kako su ranije govorili - da „duh rađa materiju“, pristup suptilnim planovima omogućava nam da reprogramiramo trenutni tok energije, da mu dodamo drugu informacionu komponentu i tada je moguće promeniti primarnu materiju. Na taj način je Hristos pretvarao vodu u vino.

Đavo poziva Hrista da pokaže svoje sposobnosti: da kamen pretvori u hleb i da leti kao ptica, obećavajući mu sva blaga ovog sveta. Odnosno, predlaže mu da svoje sposobnosti realizuje na tri nivoa postojanja: na nivou tela, duha i duše. I sva tri puta je Hristos to odbio.

On govori da je potrebno živeti rečju Božjom, a ne parčetom hleba. O tome da se Svevišnji ne sme iskušavati - odnosno da svoje sposobnosti ne smemo koristiti kad nam se prohte, vodeći se svojim ambicijama. Ukoliko pred sebe postavimo ciljeve kao što su vlast i ispunjenje svih želja, to je zapravo demonizam. Glavni cilj mora da bude ljubav prema Bogu, služenje Bogu i upodobljavanje Bogu.

U ovoj sceni se kodirano daje osnovni recept za spasenje ljudskog roda, pred kojim će, uskoro, biti sve više sličnih iskušenja. Sećam se kako sam bio iznenađen kada sam 70-ih godina čuo da će nastupiti vreme kad će se pojaviti brojni vidovnjaci i vrlo nadareni pojedinci. Zatim sam, u kasnim osamdesetim godinama, od jednog takvog pojedinca, koji je imao pristup budućnosti, čuo da su sva deca rođena nakon 1980. godine - vidovita. Odnosno, da se odvija neobičan proces povezivanja sa Višim planovima. I, po svemu sudeći, taj proces je sledstven.

U pomenutoj sceni Hristovog iskušenja krije se ključ za spasenje ili uništenje civilizacije. Sve će zavisiti od toga kako ćemo se odnositi prema mogućnostima koje će nam biti dostupne. Od toga kome ćemo služiti - Bogu ili mamonu.

Mamon nije simbol novca, već simbol udobnog života, ljudske sreće, blagostanja i zadovoljstva. Odnosno, mamon je bog, tačnije božić, idol, koji čoveku ispunjava sve želje.

Kad čovek služi Bogu, on treba da bude nevezan za svoj život i da ljubav prema Bogu postavi iznad svih ljudskih želja i težnji. U tom slučaju će civilizacija preživeti.

„DUPLO DNO“ NAGONA SAMOODRŽANJA

Ako govorimo o ljudskoj prirodi, ona se svodi na produženje života i njegovo održanje, kao i na dva nagona - za produžetkom vrste i samoodržanjem, koji su zapravo garanti čovekovog opstanka.

Međutim, nagon za samoodržanjem poseduje „duplo dno“. Nagon za produžetkom vrste je najjači nagon koji je svakom živom biću podsvesno prioritetniji od nagona za samoodržanjem. Taj nagon je povezan sa življenjem u fizičkom telu, dok nagon za samoodržanjem, u obliku zaštite, upravljanja i organizacije spoljašnjeg sveta nadilazi okvire života.

To nije samo nagon zaštite života, već upravljanja spoljašnjim svetom. On ostaje očuvan i u trenucima čovekove smrti. Fizička struktura biva uništena, ali struktura polja nastavlja da živi zato što je život inicijalno nastao kao struktura polja. Spoljašnji slojevi se raspadaju a bazične strukture nastavljaju da postoje.

Unutrašnja potreba da organizujemo svet oko sebe veća je od života i zato nije toliko primetna, ali je opasnija. Iz tog razloga priča govori o đavolu, duhovnom biću koje nema telo, ali ima želju da potčini svet oko sebe.

Na taj način se ispostavlja da:

Najveće iskušenje za svakog čoveka je spremnost da nagon za samoodržanjem postavi iznad ljubavi na svim nivoima.

To uništava osećaj jedinstva s Bogom, kao i jedinstva sa celim svetom. Onaj koji izgubi osećaj jedinstva s Bogom, izgubiće i osećaj jedinstva s ljudima. A kada tog jedinstva nema, pojavljuje se želja da se drugi potčine, strah od gubitka vlasti i od uništenja sopstvenog nagona samoodržanja. Čovek postaje sve agresivniji, u njemu sve više raste želja da pokori druge, pri čemu oseća strah od sebi sličnih.

Dugo sam pokušavao da odgovorim na pitanje - zašto je pre 100 godina uništen genetski fond Rusije. Ubijali su najbolje, najpametnije,

najenergičnije i najduhovnije ljude. Aristokrate, inteligenciju, naučnike, imućne seljake.

Postoji jedna prosta istina: čim pokušamo da tražimo krivce, zatvara nam se mogućnost da shvatimo suštinu onoga što se desilo ili što se dešava. Traženje krivaca blokira mogućnost ujedinjenja suprotnosti. Ukoliko je neko drugi kriv - zašto bih se ja menjao? Ako pronađem krivca, onda nikad neću potražiti razloge u sebi. Ako su za ubistvo sveštenika, aristokratije i inteligencije krivi boljševici, zašto bismo tragali za uzrocima zašto se to desilo? Pronašli smo krivce i proces učenja se na tome završio.

Da bismo shvatili u čemu je suština bilo kog procesa, potrebno je da shvatimo da ne postoje krivci, već samo logika događaja. Tada ćemo se ponovo zapitati: zašto je uništen genetski fond zemlje? Verovatno su, po prvi put u istoriji čovečanstva, ciljano uništeni najinteligentniji, duhovni ljudi. I postepeno sam došao do odgovora.

Duhovnost, znanje, um i upliv na suptilne planove bez ljubavi prema Bogu, bez vere, poniznosti i prihvatanja Božje volje, put je koji nigde ne vodi. On se uvek završava raspadom duše i đavolizmom. I što je čovek duhovniji, za njega je sve opasnije stanje gubitka vere u Boga i ljubavi u duši.

Može se reći da je Carstvo Božje pre sto godina već počelo da se približava našoj civilizaciji. Svaki događaj se ponavlja u vremenu pri čemu postepeno pojačava svoj intenzitet. Pred svakim fizičkim događajem na suptilnom planu nastaju talasi koji su na početku jedva primetni. Isprva se pojavljuju u vidu simbola, a zatim u punom dijapazonu.

Zašto u poslednjih sto godina ljudi okreću leđa duhovnosti, zašto žive prizemno? Naravno, oni se mogu okriviti zbog grešnosti i koristoljubivosti. Možemo reći da im je takva priroda. Ali, po svemu sudeći, taj stihijski proces gubitka plemenitosti i duhovnosti samo je podsvesna želja da se preživi.

Kad čovek oseti da je duhovnost opasna i pogibeljna, pred njim se otvaraju dva puta: ili će se uzdići nad njom kroz ljubav i veru u Boga, ili će je napustiti, padajući dole, ka materijalnim aspektima sreće. Po svemu sudeći to se i dešava s našom civilizacijom u poslednjih sto

godina. Ovim se verovatno objašnjava kult potrošača i seksualna revolucija koja je počela 60-ih godina prošlog veka.

Kult konzumerizma, kult materije, novca i profita posledica je klanjanja nagonu samoodržanja. Uživanje u seksu i gubitak moralnosti, raspad porodice, posledica su klanjanja nagonu produžetka vrste.

Zašto su nagoni dospeli u prvi plan? Zašto je oslabila vera u Boga? Zato što su predstave o Bogu bile pogrešne. Ne radi se o krizi vere, već o pogrešnim predstavama o veri i Bogu.

IZVORI ATEIZMA

Noćas sam razmišljao o tome zašto su brojni vernici, koji su se iskreno molili i pokušavali da poštuju zapovesti, postali ateisti. Takođe sam razmišljao i o tome, zašto Evropa i Amerika gube veru. Naravno, možemo reći da su to đavolja posla i da više ne tražimo nikakve razloge. Ali pokušajmo ipak da pojasnimo logiku onoga što se dešava. Verovatno postoje psihološki razlozi zašto ljudi gube veru u Boga, i oni su razumljivi.

Navešću nekoliko činilaca koji se, s moje tačke gledišta, nalaze u osnovi sveopšteg ateizma našeg vremena.

Počnimo od greha. Često čujemo kako postoji sedam ili osam smrtnih grehova. Najveći gresi su proždrljivost, bludnost, srebroljublje, gnev, tuga, uninije, taština i gordost. Iako pokušavamo da se s tim izborimo, slabo nam uspeva. Zato što je sve maločas nabrojano, baš tim redosledom, koji je za mene neshvatljiv, samo posledica greha.

U osnovi svih grehova leži gordost. Znači, potrebno je početi od nje. Zašto nema efekta boriti se sa proždrljivošću, požudom, pohlepom, gnevom, uninijem i gordošću? Kad se usredsredimo samo na te probleme, mi zaboravljamo na glavno, boreći se sa sporednim.

Prema biblijskoj legendi, otac greha je đavo. On ne jede, ne pije, ne oseća požudu, ne ispoljava ljutnju, pohlepu, niti zavist. Ali je i dalje đavo. Zato što poseduje jedan, ali najveći greh. On je svoje „ja“, svoj ego, postavio u središte Vasione. Delić je uobrazio da je celina i nakon toga je počeo proces degradacije duše. Samim tim, borbu sa negativnim karakternim osobinama treba početi od korena, od najvažnijeg - prevladavanja gordosti čija je suština udaljavanje od Boga.

Drugi faktor je pogrešan odnos prema pokajanju. Većina vernika posećuje crkve, ispoveda se, kaje se zbog počinjenih grehova, a zatim se vraća svakodnevnom životu i opet sve ponavlja. Čovek se svake nedelje, ili jednom mesečno, skrušeno kaje, računajući da će na taj način pročistiti svoju dušu. Najčudnije od svega je što se duša zaista pročišćava. Čovek, shvatajući da mu se duša pročistila, smatra da se približio Bogu.

Ali ako ne bude poštovao osnovni uslov za približavanje Bogu - težnju ka ljubavi i poboljšanju karaktera, tad se u pročišćenoj duši može pojačati težnja ka đavolizmu. Verovatno je to Isus Hristos imao u vidu kada je rekao da ako jednog demona prognamo iz duše, vratiće ih se sedam puta više.

Naivna tačka gledišta, da pokajanje predstavlja osnovno sredstvo za pročišćenje duše, može da dovede do ateizma ako se ignoriše poboljšanje karaktera. To važi u najboljem slučaju. A u najgorem - do nastanka demonskih karakternih osobina i raspada čovekove duše.

Đavo nije imao spoljašnje grehe - već loš karakter. Glavni problem u njegovom karakteru bilo je to što je izgubio osećaj jedinstva s Bogom. Izgubio je osećaj svoje sporednosti i svog nesavršenstva. Savršen je samo Bog, nijedno drugo biće ne može da bude apsolutno savršeno - bez obzira na koliko visokom duhovnom nivou bilo.

Pokajanje je samo prva faza u promeni karaktera, to je promena odnosa prema prošlosti. Nadalje, promena karaktera znači razvijanje onih osobina koje nas približavaju ka ljubavi i Bogu.

Božanska ljubav ne zavisi ni od čega. Naša suština je dualna: čovek se sastoji iz „gline“, ali i duše koju je Bog udahnuo u njega. Zbog toga čovek treba da živi kroz dve logike - o tome je govorio Hristos: „...Podajte dakle ćesarevo ćesaru, i Božje Bogu“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 22:21).

Zbog toga je potrebno da imamo dva nivoa ljubavi: unutrašnju, koja je nesebična i ni od čega ne zavisi, i spoljašnju, povezanu sa seksualnošću, produžetkom vrste, opštenjem sa bliskim ljudima.

Potrebno je da osetimo dve vrste sreće. Sreća je znak ljubavi. Na unutrašnjem planu treba da postoji osećaj bezrazložne sreće, koja ni od čega ne zavisi, a na spoljašnjem je sreća koja je nečim uslovljena.

Isto je i sa radošću. Na unutrašnjem planu treba da osećamo radost bez obzira na sve - prosto zato što postoji Bog, čiji smo mi deo. I zato što kroz Božju ljubav osećamo večnost i dobijamo večni život, jer je

naša duša besmrtna. Takođe, jer smo se pojavili na zemlji, na kojoj čak i kratko boravljenje predstavlja sreću.

Postoji i druga vrsta radosti - spoljašnja radost koja zavisi od situacije.

Šta još može uticati da vernik postane ateista? Blagostanje i bezbednost. Primećeno je da u uobičajenim uslovima plovidbe brodsku posadu čini 30% vernika, 30% - ateista, i 40% - skeptika. Kada počne oluja, svi postaju vernici. Kad oluja prestane - ponovo je odnos vernika, ateista i skeptika isti kao ranije.

Kad svoj ego postavimo na prvo mesto, tada se prema svetu i Bogu odnosimo potrošački. Kad nam je loše, molimo se Bogu i tražimo nešto od Njega, a kada nam je dobro, na Njega zaboravljamo. Kad je čovek siromašan, on teži ka veri i jedinstvu s drugim ljudima, kada je bogat, teži ka individualizmu a vera mu slabi. Zbog toga je Hristos verovatno govorio da je teže bogatom da uđe u raj, nego kamili da prođe kroz iglene uši.

Postoji još jedan vrlo važan momenat za razumevanje uzroka slabljenja vere u Boga. Materijalne vrednosti ćemo izgubiti zajedno s gubitkom života, a duhovne mogu da nadilaze i sam život. Kad imamo sadašnjost, ali nemamo budućnost - nikad nećemo biti srećni. Ali ako nemamo sadašnjost, a imamo budućnost, možemo biti srećni.

Kad se čovek iskreno moli Bogu, ali mu je glavni cilj da obezbedi svoju budućnost, odnosno zdravlje, blagostanje i spokoj - njegova molitva je koristoljubiva. Ona nije istinski upućena ka Bogu, već ka sopstvenoj budućnosti, životu.

Čovekov preporod, odnosno vaskrsenje, može se desiti samo kad sjedinjenje s Bogom on postavi kao cilj molitve, kad mu najveću sreću donosi težnja ka Njemu i upodobljavanje Njemu. Ali, pritom, treba da shvatimo kako je naša priroda božanska, dok smo na spoljašnjem planu nesavršeni. Smisao razvoja se sastoji u tome da naše spoljašnje nesavršenstvo teži ka Bogu, da Ga osećamo u svojoj duši i da Mu se upodobljavamo.

Postojao je jedan događaj koji je posejao seme ateizma u dušama vernika.

To se desilo kad je crkva sebe i svoje predstavnike, odnosno sveštenike, proglasila bezgrešnim kako po suštini tako i po formi. Samim tim je kritika crkve i njenih predstavnika postala nedopustiva. Nakon toga je počela borba protiv jeresi, što zapravo predstavlja razvoj religije. Nakon toga se on zaustavio, ali je predstava o sveštenicima neraskidivo srasla sa verom.

U judaizmu i islamu se oni koji služe veri razgraničavaju od vere. Svi shvataju da je vera savršena, a da su oni koji joj služe - nesavršeni. U hrišćanskim religijama onaj koji služi veri i vera slili su se u jednu celinu. Stoga, kad su ljudi počeli da uviđaju grehe, prekršaje ili prestupe služitelja vere, oni su se razočarali i u veru.

Srastavanje ljudske i božanske logike je jedna od najvećih grešaka hrišćana. „Podajte dakle ćesarevo ćesaru, i Božje Bogu“, govorio je Hristos.

PISMA

Nadam se da je mladić, čije pismo je objavljeno na početku knjige, pažljivo pročitao kasnija poglavlja i da će na kraju imati odgovore na pitanja koja su mu postavljena.

Svrha postavljenih pitanja bila je jednostavna: da čovek oseti koliko je opasan upliv u podsvest. Bilo koja ezoterična praksa bez unutrašnjih promena, kao i bilo koji drugi pokušaji koristoljubivog upravljanja suptilnim nivoima, izaziva tragične posledice. Prioritet svesti nad dušom dovodi ne samo do porasta gordosti, već i do nastanka programa samouništenja.

Nadalje ću navesti još nekoliko pisama čitalaca, kao i moje komentare koji će im pomoći da potpunije shvate temu pogubnosti poklonjenja duhovnosti na štetu ljubavi.

Letenje u snu i na javi

O tome kako izgledaju natprirodne sposobnosti možemo da saznamo iz priče o detinjstvu jedne moje čitateljke.

Rođena sam u velikoj porodici, gde se s nestrpljenjem očekivalo rođenje dečaka. Otac je teško prihvatio vest o rođenju kćeri, ali me je toliko zavoleo da me je svakog dana vodio na posao. Sećam se apsolutno svega, od prvog dana svog rođenja. Čim sam se rodila bila sam u stanju uninija. Ništa mi se nije svidelo: ni gde sam se rodila, niti oni koji su me okruživali, kao ni kuća, porodica... Kad bih se budila i osvrnula oko sebe, plakala bih, ponovo zatvarala oči i uranjala u san u nadi da ću se probuditi na drugom mestu. Svi su me veoma voleli, tepali mi da sam sunašce! Ali mene ništa nije radovalo...

Vrlo rano sam počela da pričam, ali trebalo me je nagovarati i izvlačiti reči iz mene. Volela sam samoću. U kući smo imali jednu zasebnu sobu i jako sam volela da se u njoj skrivam. Nisam volela da jedem. Bila sam luda za slatkišima. Bez obzira na to koliko je baka sakrivala čokoladu, ja sam je uvek pronalazila i pojela. Govorila je: „Ona

je kao pas, ne može se od nje ništa sakriti, uvek će pronaći“. Stvari sam tražila mentalno. Za to je znala moja porodica. Kada bi neko nešto izgubio, obraćali su mi se: „Pronađi, molim te“. Ja bih sela, zatvorila oči i rekla gde se nalazi ta stvar. I uvek sam pogađala!

Često sam bila bolešljiva! Svaka bolest, bez obzira na to da li je prehlada, grip ili angina, proticala je sa toksičnim reakcijama. Osećala sam mučninu, povraćala, čak ni vodu nisam mogla da pijem. Svaki put su zvali pedijatra. Ona mi je prilazila, a ja sam joj diktirala naziv leka. Bila je iznenađena time kako mala devojčica pamti toliko naziva, a pritom i za šta koji lek služi. Moj otac je obožavao da svima pokazuje moje umeće imitiranja (sa 3-4 godine).

U vrtić nisam mogla da idem. Rekla sam da tamo ne idem i tačka! Odlučila sam da ću ići u rusku školu. Rodbina je bila iznenađena: odakle mi takve misli? Jer, u porodici niko živ nije znao ruski! Ko će mi pomagati u gradivu kad ne znam nijednu jedinu reč? Sakrivala sam se ispod kreveta, gladovala, nisam izlazila iz kuće zahtevajući da me upišu u rusku školu.

I postigla sam svoje! Otac me je upisao u školu preko veze, plativši mito. Sećam se kako direktorka nije htela da me primi. Međutim, otac ju je nagovarao: „Ne znate vi nju - govorio je - ne brinite, videćete da će uspeti!“ Nakon mesec dana bila sam najbolja učenica u razredu! Najbolja drugarica mi je bila jedna devojčica, Ruskinja, koja nije znala nijednu jermensku reč - a ja rusku. Tako sam i naučila jezik! Bila sam odlikašica i nijednom za deset godina nisam propustila čas. Imala sam neverovatno pamćenje. Bilo mi je dovoljno da pažljivo slušam nastavnike, pa gradivo nisam morala ni da učim. Jednom prilikom sam čitajući zapamtila vrlo dugačke stihove. Učitelji su mi dali peticu za pitanja koja sam postavljala, a učenici su rekli: „Mi smo toliko učili, a ona je postavila jedno pitanje i dobila peticu“.

Budući da sam bila predsednik razreda, imala sam pristup dnevniku. Falsifikovala sam rukopise i potpise svih nastavnika, upisivala ocene celom razredu i ispravljala ocene za tromesečje. Ali niko nikad u mene nije posumnjao. Mentalno sam manipulisala nastavnicima, bez obzira na pitanja koja su mi postavljali. Na mistične načine sam rešavala zadatke iz matematike i fizike. Odgovori su mi dolazili sami od sebe.

Niko nije mogao da me prevari jer sam mogla da čujem misli drugih ljudi. Bila sam u stanju na nateram čoveka da uradi ono što hoću. Brat i sestra su me slali da tražim od oca ono što im je bilo potrebno jer su znali da ne može da me odbije.

Za mene nisu postojale reči „ne mogu“ u bilo kojoj sferi. Ako je bilo potrebno da se crta, igra, nešto organizuje ili smisli - ja sam to i radila. Ni danas ne koristim reč „ne mogu“.

Žene me nisu volele, a muškarci jesu, veoma mnogo. Od majke praktično nisam dobijala ljubav, nežnost i pažnju. Otac se o meni više brinuo. Jedna baka me nije volela, a druga me je veoma volela! Verovatno je ona bila jedina žena koja me je volela.

Mogla sam da vidim budućnost. Sećam se kako sam kao mala plakala što neću imati dece. Mnogo sam volela decu! Kad sam otkrila Vašu knjigu i pročitala prve reči u njoj, pojavile su mi se suze radosnice. Videla sam kako se moja budućnost promenila!

Imala sam snove koji su se u potpunosti ostvarivali. Takođe sam mogla da čujem i glasove. Dešavale su mi se čudne stvari. U snu, ili je to bila stvarnost, doživljavala sam smrt i izlazila iz tela. Munjevito sam mogla da vidim buduće događaje, a poneke od njih sam mogla da zapamtim. I oni su se potom ostvarivali.

Međutim, to mi je priređivalo veliki stres nakon koga sam teško dolazila sebi. Plakala sam, preklinjala da ne umrem, da želim da se vratim! Molila sam se, tražila i vraćala se nazad. Budila sam se u hladnom znoju i trčala kod oca. On je već po batu mojih koraka znao šta je bilo, čvrsto me je grlio i utopljavao. Ja sam se smirivala i zaspala.

Hvala Bogu, više mi se to ne dešava! Prestalo je kada ste Vi počeli da govorite o duši. Pre toga su mi se razvile sposobnosti, ali čim ste počeli da govorite o duši, postepeno su nestale sve moje moći!

I kao i uvek, nikad neću prestati da Vam budem zahvalna!

Ljudi čiste duše počinju u sebi da otkrivaju natprirodne sposobnosti, da dobijaju pristup suptilnim planovima. Ali ako čovek oseti zadovoljstvo od tog stanja i zaboravi na težnju ka Bogu, onda kreću problemi.

Mlađi sin ove žene, koja je napisala pismo, boluje od autizma. Na njega je preneta tendencija majke čija je gordost nekoliko puta prevazilazila smrtni nivo. Dolazilo je do jake blokade svesti. Ali s obzirom na to da je radila na sebi, stanje njenog sina se u poslednje vreme poboljšalo.

Nešto kasnije mi je poslala pismo u kome je opisala svoje snažne utiske nakon jednog neobičnog sna.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Imam ogromnu želju da s Vama nešto podelim. Sanjala sam jedan san, ali ne postoje takve reči, niti boje, pomoću kojih bih Vam ga opisala...

Sanjala sam Krišnu s kojim sam razgovarala - ali ne rečima. Pitala sam ga:

- Šta sledi potom? Šta posle?

- Da li si spremna da vidiš, izdržiš, osetiš? - pitao je on.

Rekao je da posle neću želeti da se vratim.

- Želim da vidim!

Uzeo me je čvrsto u naručje, sa svog lica skinuo masku-matricu, stavio mi je na lice i čvrsto držao. Upala sam u neki neobjašnjive vrtlog, ali se nisam uplašila, jer mi je on bio poznat iz snova kada sam izlazila iz svog tela. Posle vrtloga se otvorila rupa koja se postepeno povećavala, a ono što sam videla je nemoguće opisati rečima! O-o-o-gromno svetlo, kao vatra, kao vakuum, kao da se sve zaustavilo. Nije postojalo vreme, niti bilo šta drugo; istovremeno je bilo SVE, kao sve i ništa, kao blaženstvo i ljubav. Osećala sam želju da se u tome rastvorim...

Čim sam poželela da se rastvorim, Krišna me je povukao nazad i skinuo mi masku sa lica. Probudila sam se s bolom u svakom centimetru tela, naročito u ušima; kao da sam bolesna, sve me je užasno lomilo. Pritisak mi se povećao, osećala sam da imam visoku temperaturu, ali je ona bila uobičajena.

Kako se treba postaviti prema ovakvim snovima?

U snu je ženi pokazan Viši, predivan svet. Taj svet je primarno polje iz koga svi mi nastajemo i u koje se vraćamo. Tamo se nalazi zagrobni svet. Osećaj sreće je tamo nemerljivo veći.

Zašto doživljavamo sreću kada kročimo u zagrobni svet? Svaka vezanost i zavisnost u našem stvarnom svetu izaziva agresivnost koja smeta našoj duši, jer ugnjetava ljubav i zato postajemo nesrećni. U zagrobnom svetu ta vezanost ne postoji. Ali to je samo jedan od razloga.

Drugi razlog je u tome da kad umiremo i stupamo u zagrobni svet, dosežemo naše kolektivno „ja“, zajedničku energiju koja je, u stvari, primarni okean energije. Ona je beskrajno veća od naše energije; mi se njome naslađujemo, osećajući pritom ogromnu sreću.

Kad se sećamo Tvorca, tada čak i neopisiva sreća koju osećamo dospevši u zagrobni svet neće pojačati vezanost za njega. Jačanje vezanosti za Više suptilne planove predstavlja veću opasnost nego vezanost za stvarni svet jer dolazi do poklonjenja višim svetovima. Prevashodno zbog toga kako smo sazdani (boravimo na niskom nivou), dolazi do poklonjenja zagrobnom svetu. A poklonjenje zagrobnom svetu označava - smrt.

Uključuje se program samouništenja - program napuštanja ovog sveta. Energija u fizičkom telu pada i odmah se pojavljuje prodoran bol: ova žena je opisala kako ju je posle sna jako bolelo telo. Bol u ušima, o kome ona piše, pokazatelj je pojačane vezanosti: odmah se pojačavaju ljubomora i gordost. Što više težimo Bogu, brže nam stiže upozorenje zahvaljujući kom uspevamo da preživimo.

Dakle, svi ljudi koji osećaju vezanost za Više planove moraju da se rode na zemlji. Spuštaju ih u materijalni svet sa svim mukama i patnjama koje on donosi. To je potrebno da bi za početak naučili da prevladaju zavisnost od materijalnih, a potom će im biti lakše da nauče kako da prevaziđu zavisnosti od duhovnih aspekata.

Zašto nam se u snu pojavljuje mogućnost kontakta sa Višim suptilnim planovima? Stvar je u tome da onog trenutka kad čovekov individualni ego zastrani u krajnost, u veličanje sebe, svoje svesti, on tada prelazi u drugu suprotnost - tako funkcionišu zakoni dijalektike.

Kada individualizam dostigne krajnji stepen, pojavljuje se težnja ka povratku u našu primarnu, kolektivnu svest. Ta primarna kolektivna svest, univerzalna duša iz koje smo svi potekli, i jeste Carstvo Božje.

Ako suprotnosti ne budu povezane višim jedinstvom, tad jedna od njih mora da nastrada. Dakle, da bi čovek preživeo, on mora da oseti jedinstvo sa drugom suprotnošću. Kako može to da učini? Potrebno je da zna njene karakteristike. Univerzalna duša živi kroz koncepte ljubavi, jedinstva, nevezanosti za ono što je prioritetno našem spoljašnjem egu.

Odnosno, potrebno je prvo da oseti kako je Više „ja“ kolektivno, da je u skladu sa zakonima jedinstva. Onaj koji oseti primarnost svog Višeg „ja“, sposoban je na milosrđe, saosećajnost, iskrenost, žrtvovanje, brigu, kao i da razume druge, da voli sve ljude.

Želja da se rastvorimo u tom Višem „ja“ upravo je pokazatelj nevezanosti za spoljašnji ego. Ali ako proces još malo potraje, može dovesti do toga da odbacivanje ega bude realno - a to znači smrt. Zbog toga, s jedne strane, takva želja jeste dobra, a, s druge strane, ukoliko čovek nije u stanju da razmišlja dijalektički, to se može tragično završiti. Čovek neće osetiti želju da živi u ovom svetu. Verovaće da je svet okrutan i nepravičan, da je bolje živeti u drugim svetovima - i tako će se formirati program samouništenja.

Ovu ženu su za trenutak pozvali na „pir“, rečeno biblijskim jezikom, ali su joj potom pokazali da još uvek nije spremna za njega i zato je počelo da je „lomi“. Po ubrzanom scenariju s njom se desilo ono što će se desiti sa onima koji se nisu uputili na „pir“ ili su na njega došli nepripremljeni.

Zaključak je vrlo jednostavan: potrebno je pripremiti se za predstojeći „pir“. Najvažniji savet je da se ne treba vezivati za spoljašnji svet. Pre svega je potrebno otkloniti agresiju prema vremenu - žaljenje zbog prošlosti, nezadovoljstvo sadašnjošću, strah od budućnosti. Neophodno je apsolutno prihvatanje Božje volje - jer to i znači udaljavanje od našeg individualnog „ja“.

* * *

Sledeće pismo je primer toga koliko je ponekad teško razlikovati poklonjenje duhovnosti od poklonjenja božanskoj ljubavi.

Osećam strah zbog promena koje su usledile nakon čitanja Vaših knjiga. Teško mi je da se prilagodim.

Povremeno uzmem u ruku Vaše knjige i počinjem da ih čitam. Dve, tri stranice i moja svest i podsvest se iz korena menjaju. Odmah mi postaje nevažno ono što je bilo arhi važno, a ono što mi nije bilo naročito važno - odmah postaje najvažnije.

Potom upadam u ćorsokak. To je zato što sam živela u skladu sa uobičajenim modelom, a kad počnem da čitam Vaše knjige, odmah - hop! Kao da sam čep od šampanjca, izlećem u okean sasvim drugačije percepcije sveta! Ceo moj zemaljski život u deliću sekunde postaje bezvredan i ja postajem svesna sveobuhvatnosti Ljubavi Vasione i potpunog jedinstva sa svim živim i neživim. Osećam kako mi se šire pluća, pomiču zidovi podsvesti i nastaje potpuno prosvetljenje - bljesak Bezuslovne ljubavi i nežnosti! Preplavljuje me najtoplija Sreća (želja da drugima sve poklonim, da ih zamolim za oproštaj, da sve izljubim, da se za ceo svet molim, da dam krv - život...).

Osećam kao da su zidovi podsvesti bili nosači i da se sve što je bilo taaaako važno srušilo u deliću sekunde! Više neeeema bezizlaznih situacija, nastupa neverovatna lakoća. Neopisivo. U takvim stanjima sam se vraćala mužu, mirila se sa svim svojim neprijateljima, svima opraštala dugove, pevala i plesala, kupovala brdo haljina - nakita, darivala svima poklone, upućivala komplimente.

Zatim sam se polako vraćala u prethodno stanje: kuća-posao-muž-svekrva-prijateljice. Pitala sam se kako je naizgled normalna osoba, tj. ja, mogla tako da postupi? Zašto sam se vratila mužu? I zašto sam već stoti put zatražila oproštaj od svekrve koja je za sve kriva!!! I novca mi je bilo žao... Ali dobro... Ponovo oblačim svoju sivu trenerku i krećem da obavljam poslove nervozno i brzo: treba sve stići. I ponese me.

Čini se da mi se život normalizovao. Kao i kod svih drugih. Prolazi mesec dana. Približava se vikend, sledi generalka stana i hop! Vaša knjiga. Zastanem da predahnem, malo pročitam i opeeet odletim! I svaki put osećam sve veći strah. Osećam neverovatnu sreću, a zatim upadam u stanje zaborava, svakodnevnog sivila, tračeva, kiptenja unutrašnjeg besa... i to klatno me plaši.

Kako živeti bez oscilacija? Shvatiti da je ljubav najvažnija u životu i ne zaboraviti to? I ne uletati u euforiju Ljubavi nakon pročitane dve-tri

stranice Vaše knjige? Moj poznanik se šali kada me vidi doteranu i srećnu: „Ponovo si u formi?“ Ne mogu da se izborim sa svojim emocijama Sreće.

Moje pitanje je: šta da radim u takvim situacijama? Eto, tako nekako. Hvala Vam.

Nekada je čovek najčešće funkcionisao u jednom ili u drugom režimu.

U indijskoj filozofiji se kaže da jogin treba da bude uravnotežen, da ne treba da gladuje niti da se prejeda. Ali osnovna ideja je odrešenost: ako želiš da spoznaš Božju volju, budi svetac i povuci se iz ovog sveta.

Ista tendencija se primećuje u pravoslavlju i katolicizmu. Odnosno, čovek živi u svetu, ili je u potpunoj odvojenosti i askezi. Judaizam je u tom pogledu izuzetak: kombinuje svetovni život s poštovanjem zapovesti, odnosno zemaljsku logiku s božanskom. Judaizam je u poređenju sa indijskom filozofijom po ovom pitanju progresivniji.

U hrišćanstvu je maksimalno ispoljena dijalektika. Hristos je govorio: „Podajte dakle ćesarevo ćesaru, i Božje Bogu“. To znači da je neophodno živeti u dva režima: zemaljskom i božanskom, u dve logike - zemaljskoj i božanskoj.

To uopšte nisu razumeli njegovi sledbenici. Prihvatili su samo jednu - božansku, i sledili istu šemu: svetac mora stalno da bude u askezi i da se ne vezuje ni za šta. Oni nisu mogli da uklope dve suprotnosti. Suština hrišćanstva se ni danas ne shvata pravilno jer je to nemoguće bez dijalektike. Treba imati novac, ali ne treba zavisiti od njega; potrebno je kvalitetno živeti i istovremeno naučiti da se ne vezujemo za život, da ne zavisimo od njega.

Autorka pisma za sad teoretski ne shvata kako treba živeti u dve logike, kako uklopiti te suprotnosti, pa se klati s jedne u drugu stranu. Ona želi da živi u jednoj ili drugoj i ne shvata da je potrebno da živi i u jednoj i u drugoj. Spoj božanske i zemaljske logike i jeste razvoj. Osećaj poletnosti ne sme da uništava zemaljsku logiku.

Kod ove žene se primećuju bljeskovi duhovnih aspekata. Božanska ljubav ujedinjuje suprotnosti. Bog je i materijalno i duhovno,

istovremeno je i levo i desno, i lepo i ružno, kao i savršeno i nesavršeno. Stoga, u percepciji sveta, viđenu kroz prizmu božanske ljubavi, ne bi trebalo da postoje „klatna“.

Klanjanje materijalnim vrednostima nije najveća nesreća, već je najstrašnija nesreća đavolizam, klanjanje duhovnim aspektima, višim, suptilnim planovima. Zbog toga je Hristos govorio: “Blaženi siromašni duhom“. Znači, ma kako čudno izgledalo, osećaj poletnosti i nevezanosti za materijalni svet, o kome piše žena, treba kontrolisati ako postane predominantan i pojavi se nezadovoljstvo svakidašnjim životom.

Čuo sam priču o jednom Indijcu. Ne samo on, već su i njegova deca meditirali po 10-11 sati dnevno, a kada ga je žena slala na pijacu - tamo su ga svi varali. Na kraju mu je rekla „Nemoj više da ideš na pijacu, od toga nema nikakve vajde“. On uopšte nije bio osposobljen za normalan, svakodnevni život.

Treba napomenuti da je za ženu bavljenje duhovnošću mnogo opasnije nego za muškarce. Muškarci imaju protivotrov za duhovnost, jer je muškarac - duhovni princip, dok ga žene ne poseduju.

Pokajanje crnog maga

Dok sam pisao knjige, stiglo mi je jedno interesantno i alarmantno pismo:

Nedavno sam na Jutjubu odgledala klip pod nazivom „Pokajanje crnog maga“, koji je na mene ostavio snažan utisak.

Slušala sam o tome da se neki ljudi, koji su deo više katoličke hijerarhije, klanjaju Luciferu. Tom prilikom mu prinose ljudske žrtve, obavljaju spiritističke seanse, a kao potvrdu svoje predanosti, spaljuju kip Hrista, a zatim ga puštaju niz reku.

Pogledavši ovaj video, shvatila sam da u muslimanskoj veri takođe postoji slična tendencija i da su čuda, koja demonstriraju sufiji - sledbenici mističnog islamskog pravca, takođe povezana sa suptilnim svetom šejtana.

U našem gradu sveštenici svih crkava bave se predskazanjima i očišćenjima. Kod nekih, koji su naročito popularni, mogu se videti redovi u kojima stalno čeka 50-80 ljudi. Oni od ljudi uzimaju novac obećavajući im pomoć u rešavanju problema. Prskaju ih svetom vodicom, kapaju vosak na fotografije, gataju po Bibliji. Postoje i oni koji gataju po Kuranu. Drugi, za novac, ispisuju stihove iz Kurana ljudima koji pate i obećavaju da će im to pomoći u rešenju njihovih problema.

Pitam se koje sile stoje iza svega toga? Poznat mi je Vaš stav po ovom pitanju, tj. govorite o tome da ne treba personifikovati đavola, već ga smatrate tendencijom. A možda on ipak postoji na suptilnom planu?

S poštovanjem, Vaša redovna čitateljka.

Sovjetski psiholog Leontjev je ustanovio da se funkcija organa formira pre nastanka samog organa. Kako se to odvija? Prvo se pojavljuje događaj. Ako se on ponavlja, pretvara se u tendenciju. Ako se ponavlja često i kontinuirano, tendencija postaje funkcija, a funkcija zatim formira organ.

Zapitajmo se, ako na zemlji ne bi bilo ljudi, da li bi tada bilo moguće govoriti o postojanju đavola, zlih duhova i demona? Teško. Nikakvih demona, zlih duhova i đavola ne bi bilo. Oni postoje jedino tamo gde su ljudi. To su tendencije koje se formiraju u čovekovoj duši. Slične su infekciji, bolesti koja se javlja kad se čovek okrene od Boga i kad mu vene duša. I u tom smislu pomenuta infekcija je korisna, jer, uništavajući dušu, ona je tera da se opire i vraća je nazad, Bogu. Demonske sile su sile iskušavanja i prema njima se treba ispravno postaviti.

Šta se događa sa dušom koja zaboravlja na Boga? Kada duša izgubi potrebu za Svevišnjim, kao i potrebu za ljubavlju, ona mora da pronađe neku alternativu - nešto čemu će se klanjati. Nakon ljubavi, najveća vrednost je duhovnost. Kada prestanemo da shvatamo šta je duša, koja u sebi spaja sve suprotnosti sveta, počinjemo da se klanjamo duhovnosti.

Ako vernik u doticaju s duhovnim svetom oseti koliko je marginalan, ali se ipak isuviše zanese duhovnim vrednostima koje mogu

da mu zatamne ljubav, kod njega može doći do ubrzanog povezivanja sa suptilnim duhovnim planovima.

To se može uporediti sa izgradnjom kuće, gde temelj predstavlja simbol ljubavi prema Bogu. Vernik je nalik iskusnom nadzorniku, koji stalno izračunava koliko visoki mogu da budu zidovi da se temelj ne bi srušio i kuća ne bi pala. Ali kada je nadzornik neiskusan, tada on sve snage usmerava na izgradnju zidova, zaboravljajući na temelj. Takva zgrada će se zasigurno srušiti i pod sobom zatrpati kako nadzornika tako i sve graditelje.

Duhovni aspekti postojanja imaju ogromne mogućnosti. Prilikom vernikovog doticaja s njima one su usmerene na dobrobit ljubavi i duše, a u situacijama gde verniku prete da zasmetaju, one se ograničavaju.

Ovo se može uporediti sa hranom: ako jedemo preterane količine hrane, možemo umreti od prejedanja. Inteligentna osoba će se uvek ograničavati u hrani, da bi joj lak osećaj gladi nakon jela ostavio mogućnost pristizanja energije s Višeg plana. Stoga, kad se čovek ograničava u ishrani tako što povremeno posti, on u sebi podstiče težnju za ljubavlju i Bogom. Kod onog koji se svaki put prejede ta težnja slabi i iščezava. Potom se kod njega javlja prilično jaka vezanost za hranu, budući da je ona došla u prvi plan. On više ne može da ograničava sebe, te se razboljeva od dijabetesa s obzirom na to da mu više ne pristiže suptilna energija.

Kada kod ljudi slabi vera u Boga, tada oni, stupajući u oblast suptilnih nivoa, slede svoje koristoljubive želje i planove, koji nisu u skladu sa voljom Svevišnjeg. Koristoljubivost je davanje prednosti interesima tela i duha u odnosu na ljubav. Ovo se naziva veštičarenjem i magijom.

To što danas u islamu, katolicizmu i pravoslavlju vidimo porast okultnih tendencija, pri čemu se i psiholozi, u suštini, bave magijom u pokušaju da pomognu čovekovoj duši, znak je slabljenja vere u Boga. Umesto toga dolazi do sve aktivnijeg osvajanja suptilnih planova, što dovodi do izopačivanja u đavolizam. Kad misticizam i veštičarenje sve preplave, nastupiće samouništenje. Da li će to biti u vidu rata ili nečeg drugog i nije tako važno.

Moguća je i druga opcija, da čovek odustane od upliva na suptilne planove i prenese težište na fizičke aspekte postojanja, tj. strast za

hranom i seksom - odnosno da pređe na životinjski nivo. To je scenario Sodome i Gomore.

Odricanje od Boga uvek je put ne samo ka degradaciji, već i ka smrti. Činjenica da su danas među najbogatijim ljudima na svetu i višim predstavnicima verskih konfesija u procvatu kultovi satanizma, svedoči o tome da je vera u Boga izgubljena, a potrošački odnos prema Bogu je prenet na potrošački odnos prema suptilnim duhovnim planovima.

Ovo je isto kao u sceni sa đavoljim iskušavanjem u pustinji, od čega nas je Isus Hristos prizvao da se uzdržimo. Posedujući natprirodne moći, on nije dozvolio sebi da iz razonode, ili nekog efekta, pretvori kamenje u hleb. Nije dopuštao sebi da leti vazduhom, motivisan ambicijama i koristoljubivim motivima. Imao je moć da transformiše svet oko sebe, kao i da na bilo koji način upravlja čovekom, ali On to nije radio zato što bi tako nešto protivrečilo Božjoj volji i ljubavi u duši, jer je za njega jedinstvo s Bogom bilo važnije od svih blaga ovog sveta. Međutim, ono što demonstriraju današnji predstavnici religija davanje je prednosti interesima tela i duha u odnosu na ljubav.

Mislim da će ovaj proces jačati u svim verskim konfesijama, ali neće dugo trajati, jer je opasan po dušu. Svevišnji i priroda neće dopustiti da se još dugo nanosi šteta duši, nego će se uključiti sistem zaštite. Kako će ona izgledati - možemo shvatiti kad pročitamo Bibliju.

Mistični pravac islama, koji se naziva sufizam, pravac je u kome je istraživanje suptilnih planova donekle nadvisilo težnju ka ljubavi, poniznost i poštovanje Božjih zapovesti. Mistični pravac u bilo kojoj religiji zapravo je naučno mišljenje, gde se interesi blagostanja čoveka, njegovog tela i sudbine postavljaju na prvo mesto, a interesi duše se stavljaju na drugo. Stoga se, po pravilu, mistika, ukoliko ne teži povratku Bogu, prilično brzo pretvara u magiju i okultizam, a zatim nastupaju ozbiljni problemi.

U video-zapisu, gde se bivši crni mag kaje i govori o tome kako je stekao veru u Alaha, radi se o upečatljivom slučaju jer su mu demoni pretili da će mu ubiti celu porodicu ako se ne vrati pod njihovu zaštitu. Odbio je da to učini i njegovoj porodici su počele da se dešavaju strašne stvari. Stariji sin se pred njegovim očima naduvao kao balon i prsnuo. A zatim je, u drugom gradu, na velikoj udaljenosti, ista sudbina snašla i

njegovog mlađeg sina. Zatim mu se supruga, trudna s trećim detetom, takođe naduvala i prsnula, pri čemu su oboje nastradali.

Demoni su kaznili nekadašnjeg čarobnjaka jer nije želeo da im se vrati. Ali zašto im je Alah dopustio da to učine? Ako se crni mag pokajao i vratio se pod Njegovo okrilje, zašto mu On nije spasao decu?

Da bi na ovo pitanje moglo da se odgovori potrebno je unekoliko promeniti svoje predstave o Svevišnjem. Sve je moguće, sve je u vlasti Svevišnjeg. Ipak, moguće je jedino onda kad se čovek zaista u osnovi menja i otvara prema Bogu. Ako se ka Bogu okrene samo njegova svest, uplašena nečim, u strahu od daljeg raspada, to je tek početak puta. I može se spasiti samo onaj koji se okrenuo Bogu, a teško da će se spasiti deca koja su nasledila i ojačala u sebi poročne tendencije.

Nema potrebe da se đavo personifikuje. Kad narkoman upada u krizu, njegov problem je sličan zaposednutosti demonima. On više ne želi da koristi drogu, ali mu se javljaju zastrašujući bolovi, lomovi, a preti mu čak i smrt. Može se reći da ga kidaju demoni. Istovremeno se može reći da je on u sebi oblikovao štetnu tendenciju da bude srećan nauštrb raspada svog tela. I ova tendencija, ponavljajući se, postala je funkcija, a funkcija, kao živo biće, bori se za svoj opstanak.

Isto važi i za tendenciju đavolizma.

Formirana funkcija radi protiv organizma, grčevito se boreći za svoj opstanak. Da bi se ta tendencija, tj. izopačena funkcija prevladala, potrebno je, s jedne strane, biti spreman na muke, na odrešenost, patnje, a, s druge strane - težiti ka Bogu i sačuvati ljubav u duši. Tek tada se funkcija može prekodirati, a greh pretvoriti u vrlinu.

Budući da je na suptilnom nivou sve jedno, suprotnosti prelaze jedna u drugu i najviša vrlina se, u slučaju gubitka težnje ka Bogu, pretvara u greh. Suprotno tome, najteži greh se može transformisati u vrlinu kad čovek teži Bogu.

Stoga se ne radi o tome kako treba da mrzimo đavole i demone, kako treba da ih se plašimo i bežimo od njih, već se radi o tome kako treba da kroz ljubav transformišemo poročne tendencije u zdrave. Narkoman kroz mučenje, suzdržavanje i ljubav postepeno zaustavlja funkciju koja satire njegovo telo i stvara nove, zdrave tendencije. Energija prestaje da dotiče ka poročnim funkcijama i usmerava se tamo

gde se formira dobar tok. Poročna funkcija se rastvara, iščezava, a njena unutrašnja energija se transformiše u vrlinu.

Slobodno možemo da govorimo o zlim duhovima, o neprijateljima ljudskog roda, o omrznutim bankarima, o koristoljubivim verskim predstavnicima, ali ta osuda i kritika nam neće ništa doneti zato što je nemoguće boriti se s grehom na taj način što ćemo ga uništavati i mrzeti.

Tendencije, što ih je opisala čitateljka u svom pismu, koje doživljavaju procvat u današnje vreme ne samo među običnim ljudima, već i među liderima, govore o tome da naša civilizacija dobija najveće ubrzanje u svojoj zabludi. Posledice toga se već osećaju.

Sudbina svih veštica, magova, iscelitelja i ekstrasensa koji su zaboravili na veru u Boga je identična: pojavljuju im se ozbiljni psihički i zdravstveni problemi, a uz to im umiru i potomci. Crni mag, koji je opisao svoje nesrećne dogodovštine, jasno je predočio ono što će se desiti svakome koji odabere sličan put. Sve počinje sa odricanjem od ljubavi i klanjanjem sili, vlasti, duhovnosti. Zatim se ta sila i vlast pretvaraju u klanjanje nagonima - želucu, novcu i seksu. Na kraju čovek, koji je izgubio božansko obličje, počinje da se pretvara u životinju, i, milošću Svevišnjeg, umire da ne bi potpuno upropastio svoju dušu.

Ono što danas vidimo u hramovima znak je okončanja vremenskog ciklusa koji je dodeljen ovoj etapi ljudskog razvoja i potrebe da se pređe na novi nivo. Što se više odlaže taj prelazak, time će biti bolnije posledice našeg trenutnog stanja.

Rukopis knjige sam dao svom poznaniku da ga pročita. Nakon nekog vremena me je pozvao i rekao da mu je neshvatljivo zašto su magu umrla deca. Ako se okrenuo Bogu, trebalo je da mu deca prežive.

- Čini mi se da će to mnoge čitaoce odbiti od Vaših knjiga - rekao je on. Zato što ispada kako okretanje Bogu može dovesti do nesreća i smrti. U religiji se ovo predstavlja potpuno drugačije.

Sledećeg jutra me je opet pozvao i rekao mi nešto što uopšte nisam očekivao da ću od njega čuti.

- Znate - rekao mi je. - Još jednom sam pročitao tekst i shvatio da je smrt njegove dece bila zakonomerna. Zanimalo me je zašto nisam mogao odmah da shvatim poentu na pravi način. A nisam bio u

mogućnosti da shvatim zato što su mi se u duši istovremeno pojavili revolt i strah. Ispada da ako se ne okrenemo Bogu, živećemo dugo, a ako se okrenemo - možemo bolno umreti, ili teško oboleti, mogu nam se desiti nesreće i nastradati nam deca. Imam troje dece i ne bih nikome poželeo nešto slično. Shvatio sam da mi je strah blokirao mogućnost razumevanja.

- Stvar je u tome - odgovorio sam mu - što moramo da prevaziđemo određene stereotipe koji nam blokiraju put ka istini. Navikli smo da verujemo kako nam sreću predstavlja jedino ljubav prema Bogu, i da ćemo - ako verujemo u Boga - biti u raju. Od takvog razumevanja stvari korist imaju jedino religiozne organizacije, političke i komercijalne strukture.

Međutim, to iskrivljuje istinu, jer približavanje Bogu nije samo sreća, nego je i velika opasnost. Čovek koji se odmetnuo od Boga mora da se preobrazi do te mere da približavanje Bogu ne donese sreću samo njegovoj duši, već i da pomogne njegovom telu. Ponekad procesi raspada čovekove duše mogu da odu tako daleko da mu približavanje Bogu spasava dušu, ali mora da se oprosti sa zdravljem, pa čak i sa životom.

Strah pred Bogom, agresivnost prema Bogu i unutrašnje zamerke prema Njemu pojavljuju se zato što personifikujemo ličnost Svevišnjeg. Mi svodimo Tvorca na čovekovu formu, pripisujemo mu ljudsku logiku i zato mu upućujemo zamerke. Ako smo poverovali čoveku i krenuli ka njemu, a on odjednom počne da nas kažnjava, mi to smatramo izdajom, verolomstvom i nepravdom: verovali smo mu i zato smo mu prišli!

Okretanje Svevišnjem uvek je spasenje, ali čovek se spasava svojom suštinom, spasava se njegova duša. Kad spasavamo utopljenika, spasavamo njega samog, a ne odeću i stvari koje je nosio sa sobom. Takođe, kad iz požara spasavamo čoveka, ne obraćamo pažnju na nameštaj, torbe i kofere.

Isto je i s našom dušom. Uvek će nas spasavati s Višeg plana, ali što se više udaljavamo od Svevišnjeg, toliko će okrutnije izgledati spasenje naše duše kad se radi o telu, blagostanju i životu.

Svevišnjem ne treba da pripisujemo ljudsku logiku. Navikli smo to da radimo, da ga postavljamo u središte Vasione i činimo ga merilom svih stvari. Međutim, osim ljudske logike, postoji i božanska logika. Ona

je primarna i nikad nam neće biti u potpunosti razumljiva, ali je moramo prihvatiti, jer u suprotnom nećemo razumeti svet koji nas okružuje niti ćemo moći da živimo s njim u harmoniji.

Kako izgleda zaposednutost kod ljudi iz našeg svakidašnjeg okruženja možemo da prosudimo iz pisma jednog mladića koji je pokušavao da se bori sa višegodišnjom zavisnošću od pušenja.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču i administratori sajta lazarev.ru!

Pušim cigarete već duže od 18 godina (sad imam 35). Doneo sam odluku da prestanem. Za mene je to bilo poput jedne etape rada na sebi. Jednostavno sam se već umorio od tog nikotinskog ropstva. Pročitao sam knjigu Alena Kara „Lak način da prestanete da pušite“, sabrao sam misli i snagu duha... i prestao sam. Ostavio sam pušenje.

Dva dana sam se osećao predivno, zbog čega sam bio jako srećan! Onaj koji ne puši to neće moći da razume. Sa fizičkim krizama i odvikavanjem lako sam se izborio. Psihičke krize povezane s pušenjem takođe sam lako prevladao. Mislio sam: „Konačno sloboda! Uskoro je tu, blizu!“

Iznenađenje me je čekalo tamo gde ga nipošto nisam očekivao. Na kraju drugog dana kao da se đavo, bukvalno rečeno, uselio u mene. Osetio sam potrebu da psujem i urlam - i to neprekidno. Strašno su me nervirali ukućani. Gordost je iz mene izbijala neverovatnom silinom... Jednostavno sam osećao da mi duša umire, da prosto „crnim“ iznutra.

Naglasiću još jednom da u životu, dok sam pušio 18 godina, nisam imao nikakve fizičke ili psihičke krize. Uplašio sam se demona koji se uselio/izronio u meni. Nisam osećao potrebu da pušim, ali nisam znao šta da radim. Setio sam se Vaših reči iz različitih predavanja, knjiga, seminara, da pušenje „neutrališe“ određeni program samouništenja, destabilizuje svest (izvinjavam se ako se nisam tačno izrazio).

Da bih zaustavio to raspadanje duše odlučio sam da pribegnem uništenju tela - izašao sam na ulicu, kupio kutiju cigareta (nisam osećao potrebu da pušim) i skoro plačući sam popušio 5 cigareta. Odmah mi je postalo lakše. Nervoza je prošla. Osetio sam kao da me je iznutra ozarilo svetlo i da sam postao bolji.

Sergeju Nikolajeviču, šta se to desilo? Kako da prestanemo s pušenjem bez štete po dušu? Hvala Bogu, nikakvih drugih zavisnosti nemam (alkohol, droga, kocka, itd.).

Vaše knjige čitam još od 1998. godine i one su veoma mnogo uticale na moj pogled na svet; naučile su me da volim i živim, ali to je već druga priča.

Veliko Vam hvala na Vašim naporima i stvaralaštvu! Takođe Vam se zahvaljujem na mogućem odgovoru.

S poštovanjem....

Mladiću sam napisao sledeći odgovor:

Kod vas je u pitanju tipičan slučaj uzrujane svesti. Pri čemu ona, glasno skrećući pažnju na sebe, preuzima prvo mesto i počinje da nameće svoja pravila. A kada svest pokušava da upravlja osećanjima, dušom, tad nastaje đavolizam.

Zbog toga je Isus Hristos govorio: „Blaženi siromašni duhom“. Da niste čitali moje knjige proces pojačavanja gordosti i degradacije duše biste doživeli kao nešto prirodno i bezbolno, ali sada ste to snažno i osetili.

Potrebno je da prebolite situaciju i da se malo napatite. Treba da se molite i postite. Umesto pušenja, svest smiruje odlazak u crkvu, bavljenje sportom, pešačenje, fizički rad.

Hristovi učenici nisu postili. Prilikom posta i gladovanja gordost drastično slabi, ali ove pokore su na neki način bliske tehnikama samoizgradnje. Međutim, Hristos je želeo da njegovi učenici prevladaju gordost kroz ispravan sistem vrednosti i poboljšanje karaktera.

Isto predstoji i vama. Najvažnije od svega je da ste počeli pravilno da se orijentišete.

Potpuni „apsurd“

Ponekad se situacija koja se čoveku čini apsurdnom može vrlo jednostavno objasniti.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Već više od četiri godine pokušavam da se izborim s jednim problemom. Naime, sve vreme me proganja neki kreten. On navodno čuje glasove i tvrdi kako čita moje misli, te smatra da ga urnišem, zbog čega na raznorazne načine pokušava da mi otruje život. On bez predaha trči za mnom, govori ružne stvari o meni, pokazuje neki video-klip i tvrdi da sam ja na njemu. Na kraju, sve njegove smicalice se svode na to da pronađe još veći broj budala koji će pristati da me ubiju jer sam ja, navodno, loša osoba. Imam 42 godine, udata sam, majka jednog deteta, a progonitelj nema ni 20 godina. Potpuno apsurdno!

Recite mi, molim vas, šta bi trebalo da radim kako bih nekako promenila ovu bolesnu situaciju? Ne bih želela da mi se ponovi sudbina Tatjane Felgenhauer (ruska novinarka koja je preživela težak napad od strane muškarca koji je upao u redakciju i povredio je nožem - prim. prev.).

Moj cilj u životu oduvek je bio i biće BOG. Udala sam se i kasno rodila, iz prostog razloga što sam do tridesete godine pokušavala da spoznam Boga. Nisam živela kao obična devojka, već kvalitetnim duhovnim životom: askeza, duhovne prakse, predanost. Mladići me nisu interesovali, kao ni majčinstvo, niti materijalni plan života. Ništa sem Boga.

U nekom trenutku sam shvatila da sam izgubila vezu s Bogom, da se sve zagubilo u nekim sitnicama. Tada je u moj život ušao čovek - prepametan, kakvi se retko pronalaze, nežan, dobar, materijalno obezbeđen. Držao me je kao malo vode na dlanu, ispunjavao svaki moj kapric. Bio je šokiran saznavši da pre njega nisam imala nikoga. Međutim, ja sam svu njegovu brižnost i pažnju doživljavala kao nešto uobičajeno, da tako i treba. Nisam osećala nikakvu vezanost, niti strast. Tek sad shvatam koliko ga volim, ali ta osećanja su vrlo nežna i brižna.

Godinu dana pre trudnoće otpočeli su problemi - komšije iz stana iznad nas kidali su mi nerve - a to su rođaci mladića koji me sad proganja. Zatrudnela sam kada sam izvezla ikonu Kazanjske Majke Božje. Tokom trudnoće susedi su potpuno poludeli. No, i pored toga, nisam osećala ljutnju ni ogorčenost na njih, samo nisam znala šta da radim. Klonula sam. Bila sam usredsređena na cilj da iznesem trudnoću i rodim dete, a kasnije kako bude.

Bog mi je u tome pomogao. Iznela sam trudnoću i rodila u 38. godini života. Kada sam otišla u porodilište, na poslednji ultrazvučni pregled, osetila sam porođajne bolove. Porađala sam se operativno, carskim rezom, pod narkozom, ničega se ne sećajući. Kada sam izlazila iz narkoze (u besvesnom stanju), lekarima sam uputila toliko lepih i nežnih reči da su me posle toga držali kao malo vode na dlanu. Kako su mi kasnije rekli, to je jedinstven slučaj u njihovoj praksi. Rodila sam zdravu devojčicu, bez ikakvih devijacija; imala je samo jedan mali problem, odnosno hemangioma na guzi, kao i to da nije htela da jede hranu za bebe. Naime, posle carskog reza sam imala probleme s mlekom. Sve se dobro završilo i nakon određenih teškoća počela sam da dojim bebu.

Sad o glavnom problemu. Taj momak je postao nenormalan (čuo je glasove) početkom 2014. godine, odmah nakon rođenja moje ćerke. Do tad me je pozivao telefonom i dahtao u slušalicu. Od tog trenutka on trči za mnom i prati me kao senka. Život mi je pretvorio u ludnicu. Zbog tih emocionalnih potresa, vratila sam se potrazi za Bogom. Moja ćerka ima četiri godine i ja sad imam malo više vremena za sebe.

Kada je reč o Vašim istraživanjima: u potpunosti ih podržavam - da, BOG JE LJUBAV! Imala sam jedno iskustvo koje će Vam bez sumnje biti zanimljivo.

Jedno vreme sam se bavila istočnjačkom duhovnom praksom. Kad sam zaustavljala misli, proradila mi je mašta i ja sam zamislila sunce kome se približavam idući sunčanim putem kroz more. U nekom trenutku u meni se nešto uključilo, kao da je kliknulo. Ušla sam u paralelnu realnost. Ispostavilo se da je sunce - sjajno biće, činilo se - žena, a ja sam bila novorođenče koje je ona uzela u naručje. Iz tog svetlećeg bića je zračila takva beskrajna i beskonačna ljubav, koja se rečima ne može opisati. Nijedna majka nije u stanju da voli svoje dete ni desetim delom te ljubavi.

Osećala sam svoje prisustvo u dva sveta: u materijalnom - shvatala sam da sedim, osećala sam sebe, i u duhovnom - u moru ljubavi i blaženstva koji se rečima ne mogu opisati. I više od toga - shvatala sam da ne želim da se vraćam u materijalni svet. U indijskoj duhovnoj praksi takvo stanje se naziva samadi. Smrti se ne plašim, jer postoje stvari koje su mnogo gore od smrti.

I još jedno iskustvo će Vam biti zanimljivo. Neko vreme sam pevala u crkvenom horu. Tokom Vaskršnjeg Bogosluženja hor je sve vreme ponavljao „Amin“. U jednom trenutku sam osetila kako mi se na teme sliva „kipuća voda“. Zatim mi je energija navrla u glavu i zaustavila se u predelu grla. Kada sam bila već gotova da se onesvestim, molila sam se u sebi da se sve zaustavi. Odmah se zaustavilo.

Da, LJUBAV JE BOL. Neću opisivati svoje iskustvo kad je reč o tome - previše je lično. Neverovatno, ali ja Vas uopšte ne poznajem, ali moja osećanja prema Vama su jako topla, teško opisiva - kao prema ratnom saborcu. Jasno mi je da pred Vama mogu da budem otvorena. Još jednom želim da Vam se zahvalim na ukazanoj pažnji.

Ovoj ženi sam odgovorio.

Ono na šta nas provocira situacija, na tome treba i da radimo. Pre svega treba da shvatite da je uzrok u vama, a ne u mladiću koji vas prati. Tango igraju dvoje. Drugo, potrebno je da radite na sebi. Na šta vas situacija provocira? Na strah za budućnost. Na osudu i prezir. Na uninije. Što neko više želi da vas unizi, znači da je time Vaša oholost veća. Kada ne bude onog koji vas unižava, pojaviće se bolest ili nesreća.

Situacija alarmira na to da s vašom dušom, ili dušom vašeg deteta, nije sve u najboljem redu. Poklonjenje duhovnosti, kao i budućnosti, izaziva stalnu podsvesnu kritiku ljudi i sveta oko nas. A zatim se ta podsvesna agresija pretvara u program samouništenja, o kome čovek možda i ne sluti. Taj program se blokira bolestima, problemima i psihičkim poremećajima. Tada nam se moguća budućnost prikazuje kroz druge ljude. Kroz one čiji problemi više nisu samo unutrašnji, podsvesni, već su isplivali napolje.

Kad osuđujemo, preziremo i osećamo da smo u pravu, to znači da ne moramo da se menjamo niti da produbljujemo naše probleme. Dalje se sve odvija u skladu s poznatom šemom, koja se zove „Stiglo je siromaštvo. Otvaraj vrata“. Problemi duše se pretvaraju u sudbinske probleme, u psihičke i fizičke bolesti.

Greh u prevodu sa grčkog jezika znači „promašaj“. Mnogi vernici su iskreno ubeđeni da služe Bogu, ali, zapravo, jedni služe svojim idealima,

drugi ideji vlasti, treći ideji pravednosti. Zašto je Hristos rekao: „Blaženi siromašni duhom?“ Zato što mnogi ljudi Boga izjednačavaju sa duhovnošću.

Kada boravite na suptilnim nivoima, osećate jedinstvo, sreću, pa čak i ljubav. Ali to nije Bog. Tragedija mnogih ljudi je upravo u tome što oni, dodirnuvši Više duhovne planove, misle da su se sreli s Bogom. Međutim, u njihovoj duši je, zapravo, započeo proces đavolizma, odnosno neprimetnog rasta gordosti.

Stanje koje ste iskusili prilikom upliva na suptilne planove su osećaji, koje čovekova duša doživljava u raju (u skladu sa terminologijom koju su usvojile zapadne religije). Taj raj se nalazi u zagrobnom svetu. Težnja ka raju je težnja ka smrti. Zato ste morali da imate probleme s rađanjem deteta. Kakva deca mogu nastati od majke koja mašta o smrti?

Zatrudneli ste kad ste izvezli ikonu samo zato što ste podsvesno dotakli pravo hrišćanstvo, gde Bog nije ni materijalna ni duhovna sreća, pa čak ni duševna. Bog je u svemu i izvan granica je svega. Nije dobro klanjati se Njegovim vidljivim i nevidljivim manifestacijama na unutrašnjem planu, jer se predstave o Njemu ne uklapaju u okvire naše logike. On će uvek biti više od toga i uvek će biti nesaznatljiv.

U knjizi Helene Petrovne Blavacke „Iz pećina i džungli Hindustana“ opisan je radža jogin koji prilično kategorički objašnjava jednom entuzijasti, koji mašta o suptilnim nivoima, natprirodnim sposobnostima i radža jogi, zašto mu je sve to nedostižno: „Bio si oženjen, a muškarac koji je imao seks, ženu ili decu ne može da bude radža jogin“. Kontakt sa suptilnim planovima mora biti obezbeđen neprekidnom i bezuslovnom ljubavlju prema Bogu, ili strogim odricanjem od svih materijalnih, duhovnih i duševnih vrednosti. U suprotnom sledi smrt, a u najboljem slučaju, neplodnost.

Sa Višeg plana su vam dali dete kao izuzetak. Verovatno samo zato što ste tragali za Bogom premda ne tamo gde treba. Odnosno, „promašivali ste“. Ali moraćete da „odradite“ i đavolizam koji čuči u podsvesti vaše ćerke. Zato vam je i stiglo uniženje gordosti pre nego što je dete začeto. Porođaj carskim rezom uvek je znak povišene gordosti deteta.

Još uvek niste odlučili ka čemu ćete težiti - ka duhovnosti ili Bogu. Eto, stiže vam pomoć „odozgo“. Ali, umesto da vidite Božju pomoć, vi

oko sebe vidite samo ludake. Ako ne budete uspeli pravilno da postavite prioritete, vremenom će se situacija samo pogoršavati.

Jedna svakidašnja priča

Nedavno sam dobio pismo od jednog mladića.

Patim od najstrašnijeg mogućeg problema: nedostaje mi suptilna energija. Fizička energija se ne pretvara u suptilnu zato što mi u predelu srca čuči najjači program samouništenja.

Kad čovek nema energije i kad su mu emocije ugašene, preostaje mu da živi samo kroz fizičke i informacione utiske. Duša je paralizovana, nema energije, nema emocija, postoje samo telo i svest.

Ranije sam prezirao telo i sve zemaljske vrednosti, ali poslednjih godina mi je snažno uvećana koncentracija na zemaljske vrednosti. Osećam stalnu potrebu da gledam slike skupih kuća, stanova i automobila. Ništa s tim ne mogu da uradim iako naprežem svu svoju volju i zabranjujem sebi da razmišljam o zemaljskom bogatstvu. Ne uspevam. Neko vreme se suzdržim, a onda ponovo sedam za kompjuter i razgledam fotografije stanova i automobila. To je kao alkoholizam.

Problem otežava i to što su mi se nakon čitanja Vaših knjiga ubrzali karmički procesi. Ukoliko sam nekada mogao dugo da gledam fotografije stanova i automobila, sad mi se dešava sledeće: kad to činim, osećam kako mi gore tabani i plašim se da ću izgubiti svoj sadašnji krov nad glavom.

Takođe, u desnom oku mi se pojavljuje neki neprijatan osećaj pa strahujem da ću izgubiti vid. Ovaj neugodan osećaj može da se „prebacuje“ s desnog na levo oko. Slutim da će, ako se zadrži na jednom oku, dovesti do užasnih posledica.

Šta da radim? Odakle takva nenormalna koncentracija na zemaljskim vrednostima? Nemam energije, ne mogu da živim emocijama, nego sam prinuđen da živim svešću. Nalazim se u bezizlaznoj situaciji.

Nadam se da ovo pismo neće dovesti ni do kakvih katastrofalnih posledica, koje sam ovde opisao i kojih se toliko plašim. Nadam se da će me Bog spasiti i pomoći mi da se izvučem iz ovog užasnog stanja.

Odgovorio sam mu na pismo i naveo mu koje greške pravi.

Niste shvatili o čemu sam pisao u svojim knjigama. Ja sam na početku takođe prezirao materijalne stvari, a težio ka uzvišenim osećanjima i naslađivao se fantazijama. Zatim sam osetio kako mi nestaje energija, nestaju želje a život mi postaje besmislen.

Potom sam otišao u Sankt Peterburg i pet godina radio na građevini. To je bio težak fizički posao na remontu zgrada i nosio je stalnu opasnost po život. Sve mi je to pomoglo da obuzdam svest i oživim osećanja. Postepeno, korak po korak, uspevao sam da opstanem.

Međutim, smatrao sam, sledeći uobičajene verske stereotipe, da je krajnji čovekov cilj uvećanje duhovnosti. Prošao sam ne samo kroz jedno bolno iskušenje i situacije opasne po život dok nisam shvatio da je duša ipak važnija od duha i da jedino dušom možemo da osetimo ljubav i spoznamo Boga. Shvatio sam da se možemo klanjati samo Bogu. On je jedan i sve je nastalo iz Njega. Bog spaja sve suprotnosti. Stoga, kad nam je Bog na prvom mestu, tada se radujemo materijalnim dobrima, a istovremeno ne zavisimo od njih. I još više se radujemo duhovnim, ali ni od njih ne zavisimo.

Kod vas se radi o najprostijoj situaciji: poričući materijalno, krenuli ste u suprotnom pravcu - ka duhovnosti. Međutim, gde nema suprotnosti, neće biti ni razlike u potencijalima, odnosno energije. Vi gubite energiju, ali se i dalje klanjate duhovnosti, čime samo pogoršavate situaciju. Teško je hodati na jednoj nozi, potreban vam je drugi oslonac - druga suprotnost. A vi je uporno odbijete.

Zašto danas u svetu trujumfuju ogromna neduhovnost i vulgarnost? Odgovor je naizgled jednostavan: ljudi su lenji, treba ih podsticati ka duhovnosti. Međutim, situacija je upravo obrnuta: klanjanje duhovnosti vodi ka njenom gubitku. Još uvek nismo naučili da volimo Boga. Sveštenici nas podučavaju samo o ljubavi prema bližnjem, a svi su zaboravili na Prvu zapovest.

Vreme je da se vratimo hrišćanstvu i da ljubav postavimo na prvo mesto. Možemo se naslađivati duhovnim i materijalnim vrednostima, ali pritom treba da shvatimo da to nije cilj, već sredstvo za približavanje Bogu. Glavni cilj su ljubav i razvoj karaktera.

Pročitajte Bibliju, a zatim pročitajte moje knjige. Postavite pravilan sistem prioriteta i vaša energija će se obnoviti.

Razmišljao sam o tome zašto je nekim ljudima vrlo teško da prihvate novu informaciju.

Svaka informacija nas tera na promenu. Što je informacija ozbiljnija, od čoveka se zahtevaju dublje promene, čak i one sa smrtnim ishodom. Za formiranje nove slike potrebno je puno energije, koju čovek možda neće imati u dovoljnoj meri. Iz tog razloga se mnogi ljudi intuitivno plaše novog, te osećaju da im preti smrt ili ludilo ukoliko dobiju suviše ozbiljnu informaciju.

Da bi čovek mogao da prihvati nešto novo, treba da ima stalnu potrebu da čita svete knjige, težnju da nešto nauči. Da bi u tome uspeo, on mora da ima zalihe energije koja će mu omogućiti razumevanje. Ako je na početku za to potrebna mala količina energije, vremenom će se akumulirati rezervna energija.

Ako nje nema, tada se čovekov razvoj odvija prisilno. Biće nužno ne samo da izgubi decu, već da i sam oboli i umre. Iako je jadni Jov izgubio sva stada i bogatstvo, ništa nije shvatio. Zatim su mu umrla deca, ali on ni tad nije shvatio. I tek kad se razboleo od lepre i bio na samrti - nešto je počeo da da shvata i da se menja.

Postoje ljudi koji uvek pokazuju interesovanje za nešto, oni imaju prirodne rezerve vitalne energije koju koriste da bi nešto novo naučili i shvatili. Drugima to teže polazi za rukom.

Iskustvo duševnog preporoda

Ponekad dobijam pisma koja mi pričinjavaju radost. Autorka ovog pisma je u sebi pronašla snagu da se vrati na ispravan put, da ljubav i dušu učini prioritetnijim nad svešću.

Odgovorio sam joj na pismo.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Čitam Vaše knjige, inspirišem se pismima čitalaca pa sam i ja odlučila da Vam pišem!

Celog života sam ćutala i osećala strah da izgovorim reč. Odavno osećam potrebu da s nekim podelim ne samo svoju priču, već i radost zbog onoga što sam doživela. Nadam se da će moje iskustvo biti korisno i drugima.

Neću pominjati sitne ožiljke. U mom rodu postoje problemi. Pre svega želim da vam ispričam o unutrašnjim manifestacijama gordosti.

Od detinjstva sam sebe osećala drugačijom od okruženja - bila sam ranjiva i plašila sam se života. Još u osnovnoj školi sam život videla besmislenim, usled čega sam često bila u stanju uninija. Krišom, da me roditelji ne vide, plakala sam i strahovala da ću ih uznemiriti i suočiti se sa njihovim nerazumevanjem. U sebi sam osećala energiju koja me je uništavala i koja se u detinjstvu ispoljavala kao okrutnost, želja za kontrolom i gušenjem drugih. Trudila sam se da nikome ne nanesem zlo te sam svu agresiju usmeravala na sebe. Još od detinjstva nemam želju da rodim decu, već sam se u potpunosti posvetila kreativnosti.

Najstrašniji osećaj je kad niko ne primećuje koliko smo truli unutra, ali je još teže kada ni mi sami to ne primećujemo.

Naravno, takvo ponašanje nije moglo da prođe neopaženo od strane Viših sila. Isprva su me lečili posredstvom oca. On se iskaljivao na meni, kažnjavao me je kaišem. Ako sam dobila lošu ocenu - ograničavao me je, zabranjivao mi da čitam knjige i crtam. Moj mlađi brat je imao više sreće, bio je željeno i zaštićeno dete. Takvu nepravdu nisam mogla da prihvatim i usledelo je sledeće iskušenje od Boga.

Kada sam imala 7-8 godina, proganjao me je jedan isti san. Svuda je bila tama i ja sam čula samo glas lekara: „Operisali smo te, ali nismo uspeli da te spasemo“. Budila sam se oblivena hladnim znojem, a telo mi se treslo. Nisam mogla da prihvatim krah svoje budućnosti.

Kada sam napunila devet godina, Bog mi je poslao mucanje. Situacija se pogoršavala. U školi sam prestala da odgovaram na časovima

jer su mi aktivnosti proizvodile veliki stres i strah. Nisam mogla da se izborim sa emocijama, te sam se udaljila i od roditelja. Skrivala sam od njih svoj „jad“. Povukla sam se u sebe i potonula u svoj unutrašnji svet. Uništavala sam osećanja, mrzela sebe. Iznutra sam bila prazna, uopšte nisam imala volju za životom.

Prvu ljubav takođe nisam prihvatila. Verovala sam da su osećanja samo za slabe.

Ezoterija me je privlačila od detinjstva, a na svom putu sam često susretala ljude koji su imali magijske moći. Na jednom forumu su me posavetovali da pročitam Vaše knjige. Pročitala sam prve dve knjige iz „Dijagnostike karme“, ali sam se prema njima postavila kao prema zabavnoj književnosti. Smatrala sam da nemam probleme.

Sa 18 godina sam osetila energiju i postala prijemčiva za Suptilan Svet. U snovima su me saletala neka bića, čula sam njihove glasove. Jedna su me zastrašivala, a druga mi obećavala moć. Uspela sam da im se oduprem. U snu me je od njih spasavala jedino molitva, dok sam na javi prezirala crkvu.

A zatim me je čekalo sledeće iskušenje: ljubav koju sam odbacila.

Posle nekoliko godina u snove je počeo da mi dolazi čovek koga sam volela. U stvarnosti sam potiskivala misli o njemu, kao i osećanja, a noću sam ga sanjala. Nisam izdržala, priznala sam sebi da postoji ljubav i započeli smo odnos. Istina, sudbina mi je pripremila novi lek. Muškarac kog sam volela bio je oženjen i rodila mu se ćerka. Njegova majka me je mrzela i bila je spremna da me fizički i moralno pregazi, pa je za to koristila i magiju.

Bila je to poslednja kapljica mog strpljenja. Konačno sam shvatila da više ne želim da živim. Bez obzira na sve moje nečistoće, od detinjstva sam verovala u Boga pa se čak dešavalo da u mislima komuniciram s Njim. Setivši se toga iz prošlosti, okrenula sam se Bogu i rekla da želim da se promenim. Nisam ništa tražila, ali sam Mu jasno stavila do znanja da želim da se promenim.

Na pomenutom forumu sam se upoznala sa reiki instruktorom. Njegov metod rada me je podsetio na Vaš. Praktičar mi nije obećavao brzo ozdravljenje i ispunjenje želja, ali mi je dao mogućnost za samostalan unutrašnji rad. Pohađajući kurs reikija, iznutra sam se

usmerila na rešenje problema. Rad mi se dopao, ali mi je nedostajalo teorijsko znanje. Posle godinu i po dana sam osetila želju da pročitam Vaše knjige!

Sada imam 23 godine i već godinu dana radim po Vašim knjigama (nastavljam da praktikujem reiki, ali koristim teoriju Vaših knjiga).

Bilo mi je veoma teško da prihvatim vašu informaciju. Prilikom čitanja prvih knjiga osetila sam bol u slepoočnicama (na energetskom nivou). Primetila sam da mi, kad se naštimujem na Vaše knjige, dolazi energija. Oko sebe osećam prijatnu prohladnost, kao da uranjam u hladnoću. Uprkos osećajima, nije bilo odgovora duše. Pisali ste da je to normalno na prvoj etapi. Postavljala sam pred sobom mentalne smernice.

Sećam se da ste u svojim prvim knjigama predlagali da se Bogu obraćamo rečima: „Zbog ljubavi prema tebi, Bože, Tvorče, odričem se svojih sposobnosti“.

U početku sam se plašila da to izgovorim čak i u mislima, jer nisam želela da izgubim svoje sposobnosti. Najsmešnije je bilo to što, praktično, nisam imala šta da izgubim! Bog me je doveo do toga da se lišim svojih sposobnosti (stvaralačka kriza, mucanje, apatija, gubitak pamćenja). Sad, kad se osvrnem unazad, strašno mi je da pogledam sebe kakva sam bila u prošlosti. Živela sam u paklu, a najgore je što sam taj pakao sama stvorila!

Kod svakog čoveka pročišćenje protiče na svoj način. U snu mi je Anđeo čuvar rekao da postepeno treba da se oslobađam svojih negativnosti. Tako i radim. Svakog dana po malo napredujem na putu ka Bogu. Vaše knjige me veoma inspirišu i u njima postupno pronalazim odgovore na moja pitanja. Pomažu mi u snovima, usmeravaju, podstiču, uče (pomoću medenjaka i pruta).

Predstoji mi još mnogo posla, ali ne očajavam zbog toga. Rad na sebi mi je postao fascinantna aktivnost, i, u nekoj meri, igra. Vrlo je zanimljivo spoznavati sebe, otkrivati nešto novo (čak i ako je neprijatno).

U toku rada sam dobila priliku da vidim u kojoj meri naša svest može da bude lukava i podmukla. Um vrlo vešto i neprimetno preuzima vlast i potura svoje želje kao da su želje srca.

Iskreno se nadam da ću vremenom moći da pomognem svojoj porodici i najmilijim da budu bliže Tvorcu.

Svim čitaocima želim da poručim: ne ubijajte svoja osećanja! Bez obzira na to da li je u pitanju ljubav ili mržnja, ne gazite sebe! Oslobodite ih! Podelite ih sa svojim najdražim! Razgovarajte sa Bogom! Zamolite Ga da vas usmeri, da vam pokaže znak i da vas podrži. Volite i odgovoriće vam se ljubavlju. Ljubav je svuda; unutar i oko nas, samo što smo se odvikli od toga da je primećujemo.

Želim da Vam se zahvalim na radu!

P.S: Pišem Vam ove retke i oko sebe osećam poznatu prohladnost (kao kad je reč o Vašim knjigama, a to je znak da mi pristiže energija). Ne znam koliko sam u pravu, ali imam osećaj da suptilni svet sve više sarađuje sa čovečanstvom. Ljudi dobijaju znakove kroz snove, usmeravaju nas i čak nam pomažu da se pročistimo (ovakve snove često sanjam).

Jedna moja prijateljica je sanjala kako se dešava pročišćenje i da ne mogu svi da se izbore s njim. Uprkos svim teškoćama s kojima se suočava čovečanstvo, sigurna sam da je ovo odlično vreme! Mi bukvalno postavljamo temelj ljudima budućnosti! I od nas zavisi kakva će biti budućnost čovečanstva.

U svom pismu ste izneli klasičan slučaj manifestacije gordosti.

Odakle izvire ta gordost? Odakle dolazi gubitak želje za decom, povećana kontrola, surovost prema ljudima? Odakle nedostatak volje za životom, samouništenje i prezir prema sebi?

Zašto se pojavljuje mucanje? Zašto svoje principe često postavljamo iznad ljubavi, a zatim se razboljevamo i umiremo? Zašto nismo srećni u ličnom životu, zašto nas odbacuju naši najmiliji? Ili, ako se žena zaljubi u muškarca, ispostavlja se da je on oženjen?

Zašto ispoljavamo agresiju prema religiji, a ponekad i drski ateizam? Odakle pristižu „glasovi“, različite pridošlice sa suptilnih planova, koje nam nešto diktiraju?

Zašto nam često slabi vid do te mere da ga gubimo? Zašto se pojavljuju apatija, nespremnost za život, gubitak smisla života? Zašto nam slabi pamćenje?

U osnovi svega ovoga nalazi se samo jedan razlog: natprirodne sposobnosti. Preciznije: pogrešan odnos prema njima.

Svaki čovek koji razvije natprirodne sposobnosti podsvesno ih doživljava kao ogromnu vrednost, zato što naša duša, naša podsvest - sve zna. Svako materijalno i duhovno bogatstvo bledi pred onim što nazivamo natprirodnim sposobnostima, zato što je to veza sa suptilnim planovima koja postoji i nakon naše smrti. Zato smrt ne može da izleči poklonjenje natprirodnim sposobnostima.

S jedne strane, te sposobnosti pružaju osećaj znatno veće sreće, jer ih ne gubimo. A s druge strane - one su ogromna nesreća, jer ako smrt ne leči, tada se problemi nagomilavaju. Zbog toga duša budućeg čoveka može da se ne inkarnira na zemlji, ili će se čovek roditi kao invalid. Ili će nastradati celo društvo, koje na suptilnom planu gomila veliku količinu greha. Zašto čovek dobija natprirodne sposobnosti? Odgovor je jednostavan: spreman je da ih ima. Ponekad, ukoliko nije potpuno spreman, natprirodne sposobnosti su avans koji treba da odradi.

Natprirodne sposobnosti su poput novog, moćnog automobila. Prvo što čovek mora da shvati je da postoji opasnost od udesa, koji može uzrokovati ne samo njegovu smrt, nego i drugih ako se ne snađe u upravljanju. Drugo - posedovanje moćnog automobila podrazumeva daleko veću odgovornost i veliku disciplinu. Za njega se treba vrlo ozbiljno pripremiti i promeniti način vožnje. Tek tada čovek može da vozi brz automobil. Isto je i sa natprirodnim sposobnostima. U njihovoj primeni „promeniti način vožnje“ znači menjati pogled na svet i poboljšavati karakter.

Danas se na svakom koraku reklamiraju brojni kursevi za otvaranje „trećeg oka“ i razvoj natprirodnih sposobnosti. Obećavaju „brze automobile“, a niko ne uči veštinu vožnje i ne govori o opasnostima koje vrebaju neiskusnog vozača. Zbog toga mnogi od njih stradaju ili im deca umiru, jer smo svi povezani na suptilnom nivou. Takvim osobama se raspada karakter, duša, a, na kraju, i telo.

Zašto se kod osobe koja ima povišenu gordost pojavljuje osećaj besmislenosti života? Zato što istinski smisao života osećamo dušom, a ne glavom. I duša, koja je došla iz Boga, zna da je istinski smisao - jedinstvo s Tvorcem, spoznaja Tvorca, razvoj same duše, osećanja, pogleda na svet i karaktera. Kada se duša zatvara prema Bogu i kad mu kontakt sa suptilnim nivoima, koji mu donose natprirodne sposobnosti, postane najvažniji, tada čovek to oseća isključivo kao zadovoljstvo, neograničenu moć, dominaciju, čije mesto, međutim, neprimetno zauzimaju gubitak smisla života i samouništenje.

Dete koje se rodi sa razvijenim natprirodnim sposobnostima po pravilu dospeva u teške životne okolnosti da bi mu se unizila gordost i da bi moglo da preživi. Zbog toga takvo dete često tuku, prema njemu se nepravedno odnose bližnji, kako deca tako i odrasli. Bez ikakvih razloga trpi uvrede. Takvo dete je obično tajanstveno i nastoji da dominira, a kada mu to ne pođe za rukom - upada u depresiju. Ono oseća svoju potpunu ispravnost i nadmoćnost prema svima, koje se iz petnih žila trudi da održi.

Devojčice sa povišenom gordošću od detinjstva, po pravilu, nemaju volju za životom. Zato su deca takvih žena životno neodrživa, jer ne mogu da se rode bez ljubavi. Kada dolazi do poklonjenja budućnosti, odnosno suptilnim planovima, gubimo ne samo sposobnosti, pamćenje, želju da živimo, već i buduću decu. Dakle, ako devojčica nema volju za životom, to je znak da se njene šanse za rađanje potomstva smanjuju.

Zašto ste počeli da mucate u devetoj godini? U 10 godini počinje polno sazrevanje i ako se do tad duša ne harmonizuje, duše buduće dece će biti manjkave. Takva deca ne samo što se možda neće pojaviti na svetu, nego će i majka odgovarati za njihove osakaćene duše tako što će platiti bolestima, nesrećama i tragedijama. Zbog toga vam sudbina šalje pomoć: u devetoj godini počinje mucanje koje okiva svest, odnosno duhovnost. Samim tim ograničava se kontakt sa suptilnim planovima i aktiviraju osećanja. Upravo se zbog hormonalnih promena u telu, u periodu puberteta bude osećanja. Osećanja počinju aktivno da rade i zato svest mora da bude unižena. Iz istog razloga se u uzrastu 9-10 godina pojavljuju ozbiljne bolesti, roditelji deteta se razvode ili kreću neki drugi teži problemi.

I sve se to dešava da bi se omogućilo formiranje manje-više harmonične duše. Duša je sama po sebi - višeslojni fenomen: pojedine komponente dolaze iz prošlih života, a neke se preuzimaju od roditelja. I sve se to na kraju pretvara u ljudsko „ja“ malog čoveka koji se pojavljuje na svet.

Prva ljubav kod gorde osobe obavezno mora da bude nesrećna - uz ponižavanja i neprijatnosti. To je podsticaj ka Bogu, jer u periodu puberteta, a naročito prve ljubavi, smer u kome pokulja ta energija određuje karakter dece, unučadi kao i unutrašnje stanje samog čoveka. Stoga, ako se čovek pravilno odnosi prema prvoj ljubavi, koja je obično nesrećna, bolna i razarajuća, on intuitivno stiče veru u Boga, pruža mu se prilika da preživi i ima sopstvenu decu.

To što ste se uzdržavali od toga da usmeravate agresiju prema ljudima, već ste je okretali protiv sebe, predstavljalo je samouništenje. Ali je ta varijanta ipak bila najbolja. Spoznaja Tvorca se dešava prvo kroz želju da budemo glavni, zatim kroz želju da budemo poslednji, samoponižavanje, a na kraju shvatamo da nema ni prvih, ni poslednjih, odnosno da postoji Tvorac koji boravi u svima nama.

Zbog toga, nakon perioda samoponižavanja, čovek, shvatajući da ne sme da ubija osećanja u drugima, ali da ne sme ni u sebi da ih ubija, jer su ona svetinja, pronalazi put do Boga. To što ste pokušavali da pronađete izlaz iz situacije, što ste postajali svesni svog jadnog stanja, omogućilo vam je da preživite. Intuitivna težnja ka potrazi za Bogom otvorilo je put Višim entitetima koji su vam dolazili u snove, davali vam savete i pomagali. Jer, oni pomažu onima koji napreduju.

Prema onima koji ne žele ništa da učine sami, ne žele da se menjaju, već od Boga, sudbine i drugih ljudi vazda nešto očekuju, sudbina se postavlja po principu: „Ne stavljajte bisere pred svinje“. I tada, pod pritiskom teških životnih okolnosti i opasnih situacija po život, čovek prinudno prenosi tačku oslonca na jedinstvo s Tvorcem, što mu pročišćava dušu.

Koliko smo spremni da se dobrovoljno žrtvujemo, odrešujemo i izgrađujemo ispravne sisteme prioriteta, toliko će manje biti potrebno da se mučimo, patimo i gubimo. I tada se proces razvoja neće pretvoriti u konstantnu muku i bol, već u blagodatan i zanimljiv proces.

Shvatili ste da ne možete da potiskujete osećanja, a to i jeste shvatanje prvenstva duše nad svešću i duhom. To i jeste poštovanje glavne zapovesti Isusa Hrista: „Blaženi siromašni duhom“. Izabrali ste pravi put.

Zašto ste moje knjige mogli da čitate baš nakon reiki vežbi? Verovatno zato što reiki nije samo rad sa energijama, već i kontakt sa određenim višim nivoima i neophodnošću da se u velikoj meri harmonizujemo pre nego što pristupimo vežbama.

Rođenje sina

Ovo pismo sam dobio od mog davnašnjeg pacijenta.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Sa Vašim informacijama sam upoznat od 1993. godine (kad je objavljena Vaša prva knjiga), a od 2001. godine sam nekoliko puta bio kod Vas na konsultacijama. Možda se sećate, prvi put sam Vam doneo da dijagnostikujete genetski modifikovane biljke. Sve vreme čitam Vaše knjige, pratim Vaša predavanja i seminare.

Kada sam prvi put, 2001. godine, bio kod Vas na konsultaciji, rekli ste mi da u mom polju vidite tri deteta. Prošle godine mi se rodila treća ćerka.

Od tada mi ne daje mira pitanje zašto nisam dobio sina i kako se to može protumačiti. Moja loza je prilično opterećena, a iz priloženog je jasno da će se i prekinuti. Naime, ja imam tri ćerke, dok moja sestra nikada nije bila udata i nema dece.

Da li je možda problem u nekim emocijama koje nisam uspeo da promenim, ili mi je takva sudbina? Poslednje tri nedelje (možda zbog predstojećeg seminara) veoma sam napet. Umalo nisam doživeo saobraćajnu nesreću, ali ne svojom krivicom budući da sam poštovao saobraćajna pravila. Na mene se, takođe, sručila i gomila drugih neprijatnosti.

Ako možete, molim Vas, posavetujte me u kom pravcu da idem i recite mi koje su to emocije s kojima ne mogu da se izborim. Dospeo

sam u ćorsokak.

S poštovanjem...

Pitanje je zanimljivo: tema rođenja dečaka svojevremeno je bila aktuelna i za mene. Odgovorio sam na ovo pismo.

Deca su naša budućnost. Ako pred čovekom nema budućnosti, deca se ne rađaju. Tome može biti uzrok neplodnost, ali i spontani pobačaji.

Kada dolazi do gubitka budućnosti? Kad se čovek klanja budućnosti, samim tim se pojavljuje i agresija prema njoj: uninije, nepoverenje u sebe, očajanje, gubitak volje za životom. Davanje prednosti svesti nad osećanjima je takođe oblik poklonjenja budućnosti. Uzgred, nezvanična statistika govori da se duhovnim osobama češće rađaju deca sa psihičkim problemima, kao što se pokazalo na primeru sedmoro ispitanih osoba sa fakultetskim obrazovanjem. Jer duhovnost predstavlja bogatstvo za koje čovek može da se veže i da zaboravi na prvenstvo ljubavi.

Muškarac je otelotvorenje duha, a žena je sklonija materijalnoj sferi života. Zašto su žene sposobnije za život? Budući da su zavisniji od budućnosti, muškarcima preti preuranjena smrt ukoliko je izgube. Bezbednost i blagostanje dovode do slabljenja vere u Boga i smanjivanja zaliha budućnosti, usled čega muškarci počinju da gube snagu i da se degenerišu. Tuče, ratovi, bol i smrt su mehanizmi unižavanja budućnosti i, samim tim, smanjenja zavisnosti od nje. Tada se razvija i osnažuje muški princip.

Duša stvara budućnost. Ako u njoj ima ljubavi, poniznosti, dobrodušnosti i dijalektičkog doživljaja sveta, tada postoje velike rezerve budućnosti i rađaju se dečaci. Obrnuto važi u sledećim slučajevima: što je više idealizma, nepodnošenja nepravde, nadmoći prema drugima, osuđivanja i strahova - time su manje šanse da se rode dečaci. Kada je muškarac despot, idealista i nepopravljivo ohol, rađaće mu se ćerke. Ili će se roditi dečak, ali će biti slab u svakom pogledu.

Da bi na svet došao dečak, potrebno je proći iskušenje, pročistiti dušu. Potrebno je proći kroz uniženje duhovnih i duševnih vrednosti. Da bi se pojavila devojčica na svet, potrebno je proći kroz uniženje materijalnih i duhovnih vrednosti.

Da biste dobili sina, možda je trebalo da prođete kroz iskustvo verolomstva supruge ili bliskog prijatelja, a vi to pročišćenje niste prošli?

Ispričaću vam kakvo je bilo moje iskustvo. Sedamdesetih godina, još pre nego što sam se oženio, otišao sam na Kavkaz, na skijanje. Tamo sam upoznao ženu koja je gledala u dlan i mogla puno toga da kaže o čoveku. To me je zainteresovalo. Ispružio sam dlan, a ona je odjednom počela da priča o mom životu, o onome što mi se desilo i to s takvom preciznošću - kao da je sve vreme živela pored mene. Bio sam zapanjen. Kada sam je pitao za svoju budućnost, rekla mi je samo jednu stvar - da neću imati dece. Intuitivno sam osećao da je u pravu i da moram nekako da se promenim.

Nisam znao zašto mi nije dato da imam decu. Kasnije sam shvatio da sam imao najjače klanjanje duhovnosti. Živeo sam svešću, idealima, za mene je nepravda bila nepodnošljiva. Bio sam spreman da uništim svakog ko bi me izdao ili se nepravedno poneo prema meni. Prezirao sam nepoštene ljude.

Proročanstvo o budućnosti je moralo da se ispuni i ja sam krah budućnosti, planova i nada doživljavao kao tragediju. To se zove pesimizam.

Prolazilo je vreme. Oženio sam se i sanjao o tome da nam se rodi prvo sin, ali se rodila devojčica. Mnogo sam brinuo zbog toga pa sam odlučio da neko vreme sačekamo i ne žurimo s rođenjem drugog deteta. Osećao sam da su vrlo male šanse da nam se uskoro rodi dečak. Nisam znao da pre dolaska dečaka na svet treba da prođem iskušenje po pitanju kraha budućnosti.

Jednom prilikom, nekoliko godina nakon rođenja ćerke, okupili smo se uveče sa prijateljima i počeli da okrećemo tanjirić, dozivajući duše umrlih i postavljajući im raznorazna pitanja. Prema spiritizmu smo se odnosili kao prema igri. Dozivali smo dušu jedne preminule rođake i postavljali joj pitanja. Iz radoznalosti sam je pitao kada će mi se roditi

sledeće dete. Odgovor je bio neočekivan: „Za godinu dana ćeš dobiti sina“. Samo sam se nasmešio: uopšte nismo planirali dete i bila je isključena svaka mogućnost da bi se ono moglo pojaviti.

Međutim, čudo se desilo: posle nekoliko meseci supruga mi je ostala u drugom stanju iako do toga nije trebalo da dođe. To je bilo neverovatno. A zatim, u drugom ili trećem mesecu trudnoće, ćerka nam se zarazila od rubeole u vrtiću i razbolela. Pitao sam suprugu da li je bolovala od rubeola, ali ni ona ni njena majka nisu mogle da se sete. Naime, ako je u porodici neko bolovao od rubeola, tada se obično obavlja abortus zato što dete neće biti zdravo. Okolnosti su se oblikovale na taj način da je verovatnoća da se rodi bolesno dete bila stoprocentna.

Supruga je prepustila meni da donesem odluku. Ako je suđeno da se rodi dečak, smatrao sam da ga treba prihvatiti bilo kakvog - čak i ako bude invalid, te da se ni u kom slučaju trudnoća ne sme prekidati. To je bilo sovjetsko vreme kada je abortus, kao što je uostalom i danas u Rusiji, mogao vrlo brzo i lako da se obavi.

Nedelju dana nakon što sam doneo odluku, ispostavilo se da u vrtiću nije bilo nikakve zaraze rubeolom. Tada sam shvatio i osetio da je to bilo iskušenje s Višeg plana koje sam prošao. Da se to nije desilo, teško da bih ikada dobio sina. Uključio bi se program uništenja dečaka koji ne bi dozvolio da mi se rodi sin.

Što je čovek iskreniji vernik, što istančanije oseća višu humanost i višu logiku u svemu što se dešava, toliko mu je lakše da prođe kroz bilo kakva iskušenja bez unutrašnjeg protesta, odnosno da pročisti svoju dušu i harmonizuje duše svojih potomaka. Zbog toga vernici prosečno imaju troje do petoro dece i ostavljaju trag na zemlji - svoje potomstvo. A kod bezbožnika je obično - jedno do dvoje dece, pri čemu se njihova loza na kraju gasi i oni nestaju sa lica zemlje.

Kod ateista osećaj sopstvene važnosti dovodi do revolta protiv nepravde, protiv ljudi koji su ih uvredili. Usled toga im se javlja protest protiv sveta koji ih okružuje, koji ume da bude okrutan, koji ne odgovara njegovim predstavama. Na kraju, ovaj protest im prodire u dušu i pretvara se u protest protiv Boga, protiv čitave Vasione. A kada ćelija protestvuje protiv organizma, ona je podložna likvidaciji i nestaje bez traga. Iz tog razloga su svi ateistički pravci - put u ništavilo.

Počnite da se ozbiljno menjate i da prevazilazite gordost. Moja poslednja istraživanja su posvećena ovoj temi. Potrebno je da bude manje misli, a više osećanja. I ne zaboravite na humor: preterana ozbiljnost svedoči o preimućstvu svesti nad osećanjima, odnosno - povećanoj gordosti.

Najvažniji vrh

Prilikom odgovora na neka pitanja koja mi čitaoci postavljaju u pismima, tražim slikovita poređenja kako bi im bilo lakše da shvate suštinu mog odgovora.

Govorili ste o tome da duhovnost može da bude opasna. Međutim profesor Osipov, predavač Moskovske duhovne Akademije, na svojim predavanjima govori o tome da je katolicizam uglavnom orijentisan ka materijalnim vrednostima, a da pravoslavlje stremi duhovnosti, što je viši nivo. Ako je duhovnost opasna, čemu joj onda težiti?

Materijalne vrednosti su dobrobit i čoveku će one uvek biti potrebne. Ali ne smemo postati robovi materijalnih vrednosti, ne smemo se klanjati telu, seksu, novcu, krovu nad glavom. To je paganski pristup životu. Kada tako posmatramo stvari, duhovne vrednosti su daleko veće bogatstvo. Prednost duhovnih vrednosti nad materijalnim pokazatelj je nivoa čovekovog razvoja.

Kako izgleda razvojni proces? Imamo jednu suprotnost, a zatim se pojavljuje druga. One stupaju u interakciju. Po svojoj suštini su jedno, ali su višesmerne po svojoj formi. Borba suprotnosti, razlika u potencijalu među njima proizvodi neophodnu energiju za njihov razvoj i transformaciju. Tamo gde nema jedinstva, razvoj se zaustavlja. Tamo gde nema borbe suprotnosti - takođe. Materijalno i duhovno su suprotnosti. Iz tog razloga, težnja ka isključivo materijalnim vrednostima zaustavlja razvoj, ali isto je i sa težnjom ka isključivo duhovnim vrednostima.

Suština razvoja je u tome da suprotnosti, u odnosu na intenzitet interakcije i međusobnog prelaska jedne u drugu, bez srastanja, sačine

jednu celinu, formiraju novu kategoriju. Ta, novoformirana kategorija stupa u dalju interakciju sa svojom suprotnošću, povećavajući obim, sveobuhvatnost uticaja i borbe. Samim tim se uvećava i nivo unutrašnjeg jedinstva.

Kada se dostigne viši stadijum interakcije, suprotnosti ponovo formiraju novu, jedinstvenu kategoriju. Nadalje se odvija interakcija te novostvorene kategorije sa svojom suprotnošću i to je propraćeno još većim stepenom konflikta i još većim intenzitetom ljubavi i jedinstva. Sve to traje dok obim suprotnosti i nivo njihovog jedinstva ne obuhvate čitavu Vasionu i ne izjednači se sa Prauzrokom.

Paganski način razmišljanja u razumevanju procesa razvoja navikao je da se kreće samo u jednom pravcu: od zlog ka dobrom, od pakla ka raju, od materijalnog ka duhovnom. Ali razvoj nije samo kratak prelaz između dobra i zla, već stepenice po kojima se čovek uspinje. Postoje različiti modeli razvoja, ali njihova suština se sastoji u tome da svaka stepenica donosi veće obuhvatanje suprotnosti i sve veći nivo jedinstva. Duhovnost je u ovom pogledu srednja faza, jedna od faza razvoja.

Duhovnost je, nesumnjivo, dobra. Ali navešću jedno slikovito poređenje.

Zamislite sportiste koji se nalaze na treningu i tom prilikom prelaze preko brda i dolina. Zatim im u jednom trenutku trener kaže da mogu da izaberu zahtevniju i lepšu maršrutu, ali da za nju treba da se pripreme zato što će to biti uspon na planinski vrh.

To će biti naredna etapa njihovog treninga, za šta će morati da nabave odgovarajuću opremu i da prođu kroz specijalnu obuku. Postaće planinari. Ukoliko trener bude govorio isključivo o tome kakvu će sreću osetiti kad stignu do planinskog vrha, a ne bude im pominjao da je proces daleko opasniji i odgovorniji od prelaza preko polja i brda, da zahteva ozbiljnu pripremu i disciplinu, onda oni koji se budu odvažili na uspon mogu nastradati, a da, pritom, preživi samo nekolicina njih.

Ali uspon na ovu planinu ne znači da će alpinisti dostići maksimalnu granicu u svom razvoju i osetiti najveći užitak, zato što ta planina nije preterano visoka. Postoje još viši vrhovi, a uspon na njih

zahteva još veći napor, veću odgovornost i prevazilaženje još većih opasnosti.

Isto se odnosi i na materijalne, duhovne i duševne vrednosti. Svaka etapa približavanja Bogu je ogromna sreća, ali je, istovremeno, ogromna opasnost i odgovornost. Primitivni paganski način razmišljanja prethodnu stepenicu razvoja predstavlja kao zlo i nesavršenstvo, a novu stepenicu - kao ono što je dobro, naime sreću, ne želeći da primeti da je ta sreća povezana s vrlo ozbiljnim problemima, s poštovanjem određenih „mera bezbednosti“ i da zahteva visok nivo čovekove pripreme.

Ukoliko sportista krene sa planinarima na uspon, a da se prethodno nije adekvatno pripremio, on će nastradati. Ako čovek, koji je navikao da se orijentiše samo na materijalne aspekte postojanja, dostigne viši nivo, može biti suočen s velikim problemima. Duhovnost je slična planinskom vrhu - pruža velike mogućnosti, ali i velike opasnosti.

Predstavljanje duhovnosti kao nešto što je dobro, kao garancija da će čovek biti savršen, i blago prezriv odnos prema materijalnim vrednostima je paganski, primitivni pristup.

Potrebno je razumeti da su sve vrednosti važne, ali je potrebno poštovati određenu hijerarhiju. Važne su materijalne vrednosti, ali isto tako i duhovne, kao i vrednosti duše. Ipak, najviša vrednost je jedinstvo s Bogom. I na ma kakvom nivou vrednosti se nalazili, ne smemo da zaboravimo na najvažniji vrh. U suprotnom, naše mogućnosti da prođemo kroz iskušenja koja nam priprema sudbina biće nedovoljne i mi ćemo se suočiti sa problemima.

Krediti i dugovi

Veliki krediti i dugovi za mnoge su aktuelna tema. Slični problemi su takođe posledica pogrešno postavljenih prioriteta.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Da li možete da objasnite razloge zašto ljudi nepromišljeno podižu velike kredite i ulaze u ogromne dugove, koje potom godinama otplaćuju. Shvatam da su finansijski problemi proces pročišćenja duše,

ali bih Vam bio vrlo zahvalan ako biste mi objasnili zašto se takvi problemi pojavljuju kod ljudi koji nisu vezani za novac.

Kada je čoveku duša na prvom mestu, tada on ima ispravnu percepciju sveta i intuicija mu savetuje ispravna rešenja. Svest je povezana s telom i kada ona stupa u prvi plan, pokušaj da se upravlja svetom koji nas okružuje, s tačke gledišta svesti, jednak je pokušaju ćelije da upravlja organizmom. Jasno je do čega to može da dovede.

Na koji način možemo da odredimo kad svest počinje da dominira našom dušom? To se dešava onda kad počnemo da se plašimo za budućnost, kad osuđujemo, branimo svoje duhovne vrednosti, kad preziremo nemoralne ljude, kad smo ljuti zbog osujećenja nekih naših duhovnih ili fizičkih potreba. I što je veći strah, osuđivanje, gnev, uvređenost ili uninije - time jače dominira svest.

Po pravilu je svest usmerena ka budućnosti. Kad je ona na drugom mestu, tad o budućnosti kažemo „Neka bude onako kako Bog odredi“. Odnosno, čovek ima planove za budućnost, ali ne živi za budućnost, jer mu je sadašnjost važnija od budućnosti. Kad čoveku duša nije na prvom mestu, tada mu je budućnost važnija od sadašnjosti. Njegovi ciljevi i snovi postaju veća sreća od ljubavi i jedinstva s Tvorcem. A kad nam glavni cilj nije Bog, tad se klanjamo budućnosti uzrokujući pritom gomilu problema.

Klanjanje budućnosti dovodi do toga da čovek gubi osećaj realnosti i tada uzima velike kredite, ili posećuje kazino nadajući se da će ostvariti veliki dobitak. Odnosno, mašta mu postaje slađa od realnosti. To je gordost.

Da bi se prevladala ova tendencija, za početak je potrebno setiti se reči Isusa Hrista: „Blaženi siromašni duhom“. Odnosno, treba shvatiti da je ljubav važnija od uma, ma kako logičan i autoritativan nam se činio. Bog upravlja nama kako kroz spoljašnje situacije tako i kroz ljubav u našoj duši. Kad nam je svest na prvom mestu, mi se odupiremo Božjoj volji. Racionalno počinje da istiskuje osećanja i da im komanduje. Tada se i pojavljuju problemi.

Religija je oduvek naglašavala da je duša na prvom mestu, da je potrebno suspregnuti svest kako bismo osetili jedinstvo s Bogom.

Sprezanje svesti se postiže putem zaustavljanja misli, postom - odnosno kroz sputavanje interesa tela i duha. Zaustaviti misli, odbaciti planove za budućnost, strah, uninije, uzdržavati se od hrane i seksa, sve su to bila sredstva da se suspregne svest i aktivira duša. Sve zapovesti Isusa Hrista su zapovesti koje pomažu da se oseti prednost koju ima duša nad svešću.

Ogromno nezadovoljstvo, neprihvatanje situacije, kao i osuđivanje, naglo pojačavaju aktivnost svesti i vezanost za zemaljske vrednosti koje nanose štetu duši. Zato, kad čovek svima oprašta, prihvata Božju volju i ne planira budućnost, shvatajući da Svevišnji svima upravlja - lakše mu je da svoju dušu postavi na prvo mesto, da oseti kako mu ljubav ukazuje na mnogo mudrije rešenje nego razum.

Kako živeti osećanjima? Vrlo prosto: potrebno im je verovati više nego mislima. Veoma je važno shvatiti da postoje stvari koje se ne mogu logično opisati, već se mogu samo osetiti. Božanska logika uvek treba da bude na prvom mestu, a ljudska na drugom. Prvo su prioriteti duše, a potom svesti i tela. I kada idemo u tom pravcu, naša svest nam ne pothranjuje gordost i ne stvara probleme.

Bog upravlja nama kroz dušu jer je ona u jedinstvu sa Bogom. A naša svest i telo su na površini, nisu u jedinstvu s Bogom. Takođe, ne možemo spoznati Boga ni putem svesti, niti fizički - već jedino kroz dušu, kroz osećaj. Zato, kada se oslanjamo na Božju volju, moramo da shvatimo sledeće: ono što traži duša važnije je od onoga što je potrebno glavi.

Međutim u duši postoje razne tendencije - kako one više tako i one prizemnije, niže. Čovek koji teži Bogu, intuitivno sledi više tendencije, dok osoba koja zaboravlja na Boga, sledi nižu, životinjsku tendenciju, i kreće, slikovito rečeno, da pada na dno.

Stoga, svojoj intuiciji može da veruje samo čovek koji veruje u Boga, jer na taj način on razvija svoje najbolje duhovne kvalitete. U suprotnom, njegova intuicija će početi da se gasi, a njime će upravljati svest i površne životinjske želje.

U poslednje vreme mnogi ljudi žive kroz koncepte „korisno“ ili „štetno“, kao i „treba, obavezan sam, moram“. Setio sam se jedne anegdote.

Nekog čoveka nutkaju:

- Pojedi to, zdravo je!

- Ne mogu.

- Ali ukusno je! Uzmi još!

- Ne, ne mogu, sit sam.

- Pa ti si kao životinja: kad ti se jede - jedeš, kad ti se ne jede - ne jedeš...

Neophodno je živeti osećanjima, dušom, a doživljavati svet kroz osećanja i donositi odluke koje ne proizilaze iz logike, već iz viših osećanja duše. Kada zaboravljamo na dušu da bismo udovoljili logici, svesti i telesnim interesima - ona počinje da umire. Živeti u harmoniji sa sobom znači verovati svojoj intuiciji, osećanjima, podsvesti, a pre svega - Bogu.

* * *

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Vaše informacije već nekoliko godina intenzivno proučavam, uglavnom na Jutjubu. Očekujem od Vas samo par sugestija nakon što pročitate moju kratku priču.

Imam 35 godina. U detinjstvu sam bio dobro i tiho dete sa humanističkim sklonostima, a takođe i dobar đak u školi. Roditelji su mene i mlađu sestru voleli iako je otac prema meni bio strog.

Godine 2006. na slot aparatu sam izgubio 20.000 rubalja (oko 250 € - prim. prev.). Pošto novac nije bio moj, zamolio sam druga da mi pozajmi 20.000, obećavši da ću mu nakon mesec dana vratiti 25.000, što je on i učinio. Međutim, nakon mesec dana, u trenutku kada je bilo vreme za otplatu duga, ja taj iznos nisam imao pa sam zatražio od drugog prijatelja da mi pozajmi 25.000 pod uslovom da mu za mesec dana vratim 30.000. On mi je takođe dao novac.

Zatim se to ponovilo još mnogo puta, a onih koji su mi dali novac pod kamatu bilo je sve više. Sume su se naravno povećavale geometrijskom progresijom... Moj dug, uključujući i kamatu, 2008. godine je iznosio 60 miliona rubalja (oko 750.000 € . prim. prev).

Sve vreme sam lako uspevao da ubedim ljude da mi daju novac. Mnogi od njih su me čak i sami pronalazili i nudili mi novac pod kamatu. Svi su mislili da sam uspešno trgovao građevinskim materijalima... kružila je takva legenda o meni.

Međutim, jednog dana sam shvatio da više nemam energije za mamljenje investitora pa sam se uplašio. Tako velike sume novca pod kamatu mi višu nisu davali obični ljudi. To su bili policajci, činovnici, mafijaški bosovi. I svi su oni čekali svoj novac, a ja ga uopšte nisam imao! Određene sume sam potrošio na sebe, oko par miliona, ali uglavnom sam od jednih ljudi uzimao a drugima davao. Više nisam shvatao kako je nastala ta ogromna suma novca. Na pitanje: „Gde je novac?“, jednostavno nisam mogao da odgovorim, jer ni sam to nisam znao.

Nastupio je trenutak kada sam bio toliko uplašen da sam odlučio da izvršim samoubistvo. Pobegao sam u šumu i ostao tamo ceo dan. Ali nisam mogao da se ubijem. Stalno sam video lice moje buduće supruge (tada još devojke), koja je plakala i govorila mi: „Zaustavi se!“

Na kraju sam se vratio kući... Naravno, već su se svi dali u potragu za mnom. Krenuli su obračuni i ja sam morao da napustim grad. Ali tamo su mi ostali roditelji i moj otac je bio pod velikim pritiskom zbog cele situacije. Skoro sva imovina je bila rasprodata da bi se pokrio deo mojih dugova. Nešto kasnije se umešao i moj budući zet, policajac, koji je sprečio da situacija kulminira.

Moja devojka je krenula sa mnom. Dugo nisam uspeo da nađem posao, pa smo živeli veoma siromašno.

Pet godina nakon toga počeo sam da se bavim izgradnjom kuća na selu i da zarađujem lep novac. Ali opet sam, čak i danas, dužan skoro 7 miliona rubalja ljudima koje sam oštetio. Zbog toga ludim, jer imamo sina i ne želim da on pati. Svakog proleća se prihvatam izgradnje brojnih objekata, a na jesen neke od njih ne uspevam da završim, jer prebacujem novac iz jednog objekta u drugi.

Umem da pravim kvalitetne kuće, zahvaljujući tome što sam potpuno ovladao tim procesom, ali ludim zbog svesti o tome koliko nesreće donosim ljudima. Situacija oko mene se ponovo užarila i ja Vas molim da mi napišete par reči, po osećaju...

Hvala Vam unapred.

Ovo pismo je bilo kao krik duše, a ja sam odgovorio na njega:

Postoji jedna izreka koja glasi: „Kad postoji roba, postoji i kupac“. Na spoljašnjem planu primarni je zločinac - on šeta uokolo i razmišlja o tome kako da pronađe žrtvu. Na suptilnom planu, sve je obrnuto - žrtva svojim unutrašnjim stanjem privlači zločinca i čak mu govori šta da učini.

Ako se čovek klanja novcu, on nanosi štetu svojoj duši zbog čega, vremenom, može da oboli, umre, ili, što je još gore - mogu da mu umru deca. Zločinac koji to oseti, namiriše plen, postupa kao „čistač šume“, odnosno on će pokrasti tu osobu i samim tim će spasiti njenu dušu. Znači, spasiće joj život u budućnosti. Da li će zločinac biti kažnjen za svoje spasenje? Hoće, ali ne odmah.

Vi ste stvorili običnu finansijsku piramidu - kao Mavrodi (tvorac najveće finansijske piramide u Rusiji 1992. godine - prim. prev.), ali na najprizemnijem nivou. Svaka banka je takođe svojevrsna piramida, naročito kada je ne kontrolišu država i moralni principi. I Amerika, kako je to već shvatio ceo svet, takođe je obična finansijska piramida. Ona će se takođe srušiti, samo je pitanje vremena. Zašto joj to polazi za rukom? Svi će reći: pljačka zato što je jaka. Jer, prevara je takođe pljačka, samo u malo blažoj varijanti.

Zašto onda Bog ne kazni Ameriku? Kazniće je, ali ne odmah, zato što je Amerika takođe „čistač šume“. Svi znamo da Bog kažnjava za pljačku i ubistvo. Poznato nam je kako je kaznio Kaina, koji je ubio rođenog brata. Ali zašto Bog nije uništio Kaina? Zašto je zabranio da ga drugi ubiju? Zato da bi se on mučio, patio i počeo da se menja.

Zbog toga država mora sve svoje snage da usmeri ne u sistem kontrole i kazne, već u sistem moralnog vaspitanja, koji se bazira na zapovestima. U čemu je značaj poštovanja Prve zapovesti? U tome da ako čovek poštuje Prvu zapovest, poštovaće i drugu, „Ne stvaraj sebi idole“, i tako neće pljačkati, ubijati i biti zavidan. Ko je lopov, kriminalac i ubica? Osoba koja je preterano vezana za materijalne, duhovne i duševne vrednosti.

Ako se čovek klanja materijalnim vrednostima, tad se njegova krađa može lako objasniti. Međutim, kako krade čovek koji se klanja

duhovnim vrednostima? Vrlo jednostavno. Takva osoba neće ubiti, zavući ruku u tuđi džep i ukrasti novac. Vi ćete joj ga sami dati. Ona će vam ponuditi nešto što će vam se učiniti vrlo privlačnim za vas, a što nju neće ništa koštati. U zamenu za to vi ćete joj dati sve što imate.

Evropljani koji su došli u Ameriku ne bi pljačkali i ubijali Indijance da su mogli lako da ih prevare. Ostrvo Menhetn, na kome se nalazi najveći deo Njujorka, prema legendi, kupljen je od indijanskih plemena za flašu viskija i gomilu šarenih staklenih perlica. Zakonski, zločina navodno nije bilo. Što znači da nema ni kazne niti želje da se uspostavi pravda ili osveta.

Da li će ih Bog kazniti zbog ovoga? Da, ali ne odmah. Ako je čovek glup i ne želi da se razvija, da li će pametan biti kriv ako iskoristi njegovu kratkovidost? Ne, naravno, reći će predstavnici zapadne civilizacije. Reći će da je to „obična konkurencija, i da tu nema ničeg ličnog“. Ako glupak bude napredovao isto kao i pametan, razvoj će se zaustaviti.

Kapitalizam je opravdavanje lopovluka radi profita. Međutim, kao sistem pogleda, kapitalizam danas umire. I više od toga, on uništava sve oko sebe. Zašto? Zato što jak ne treba da pljačka i ubija slabog, već treba da mu pomogne da postane jak. „Nemojte ucveliti udovice i sirote“ (Druga knjiga Mojsijeva (Izlazak) 22:21), kaže se u Tori. Pametan treba da pomogne glupom da bude pametniji. Duševna i plemenita osoba ne treba da osuđuje slabe i nepoštene ljude, već da ih u granicama svojih mogućnosti vaspitava.

Komunizam nije bio održiv zato što je izjednačavao glupog i pametnog, i više od toga, slabom i glupom je dao prednost nad pametnim i jakim. Mehanizam obrnute selekcije.

Dakle, da li je dopušteno istiskivati slabog? Odgovor je paradoksalan: i jeste i nije. S jedne strane, potrebno je očuvati konkurenciju među ljudima, a s druge strane, stvarati uslove za razvoj slabog, glupog i nepoštenog. I intervenisati ne samo medenjakom, već i prutom.

Ako pogledamo šta piše u Bibliji, možemo se setiti priče o Jakovu, koji je svoje pravo prvorodstva, koje inače daje velike privilegije, ustupio svom rođenom bratu za tanjir supe od boba. Naizgled je sve bilo u skladu sa zakonom, nikakav zločin nije počinjen. Istina, potom je morao da laže svog oca. Da ga sudbina nije zaustavila, ta sebična laž bi se zatim

pretvorila u prevaru, a zatim u pljačku i ubistvo. Kada lopov-provalnik kreće u akciju, za svaki slučaj se priprema za odbranu - odnosno - moguće ubistvo.

Mali greh neminovno povlači sa sobom i veliki. Zato je Bog kaznio Jakova dugim godinama uniženja i patnje. Unižavani su njegovi osnovni nagoni koji su ga i podsticali na prevaru. Prevarili su ga zbog braka, jer nije mogao odmah da oženi devojku koju voli, već je dugi niz godina radio kao sluga.

Zašto je Izrael prozvao Jakova onim koji se „bori s Bogom“? Mogućnosti za razvoj su bile male zato što ljudi u to vreme nisu uvek mogli da prevaziđu svoju koristoljubivost. Čovek nije bio u stanju da postavi ljubav iznad života i blagostanja.

Ova misija je vekovima kasnije bila poverena Hristu, koji je objasnio u čemu je suština greha kao osnove budućih prestupa: „Blaženi siromašni duhom“. U judaizmu su um i duhovnost uvek bili isključivo nešto što je dobro, a Hristos je rekao da oni mogu da predstavljaju opasnost i budu izvor greha. Odnosno, Hristos je otkrio suštinu prestupa Jakova i ogolio je osnovni problem jevrejskog naroda i Izraela.

Pređimo sad na vaše probleme. Žrtva i kriminalac su slični. U vašem slučaju sličnost je u poklonjenju budućnosti.

Opstanak svakog živog bića je tesno povezan sa obezbeđivanjem budućnosti. Ako se ne pobrinete za sutra, umrećete. I to ne samo vi, već i vaša deca. Nagon za samoodržanjem primorava čoveka da se brine o opstanku. Ali ako se taj nagon postavi ispred svih, tada ćemo sebi dopustiti da varamo, izdajemo, ubijamo i opravdavamo svoje postupke time kako moramo da spasemo sebe i svoju decu.

U indijskoj filozofiji stoji da se religija pojavila zajedno sa žrtvovanjem. Zašto? Zato što je žrtva odrešenje od zemaljskih vrednosti i moguća je samo kada se duša zaista otvori za Boga. Žrtva je uniženje nagona samoodržanja. Paradoksalno je, ali to je činjenica: da bismo preživeli, potrebno je da obuzdavamo nagon za preživljavanjem, da ga ne postavljamo na prvo mesto. Prvo mesto treba da bude ustupljeno Bogu.

Komunizam je molitva za svetlu budućnost. Čoveka koji se klanja budućnosti vrlo je lako prevariti, samo je potrebno obećati mu med i

mleko. Ili mu reći da ako zakopa zlatne novčiće u zemlju, dobiće ih sto puta više.

Što se čovek manje bude klanjao Bogu, a sve više svetloj budućnosti, toliko će bujati razni Jakovi. To jest, toliko će biti uspešnije banke, kazina, raznorazne lutrije i množiće se finansijske piramide. To su sve oblici državne i privatne prevare.

Da biste prevazišli ovu ubitačnu strast, morate se osloboditi klanjanja budućnosti. Potrebno je da se mnogo puta pokajete zbog uninija u vidu neprihvatanja kraha budućnosti, da se pokajete za sve trenutke osuđivanja i ljutnje u vezi s tim. Da se molite da vam ljubav prema Bogu bude važnija od bilo koje budućnosti, pa čak i od sopstvenog života.

Potrebno je da živite u sadašnjosti. Predugo smo se klanjali svetloj budućnosti i zato u Rusiji cvetaju sveopšte podvale i lopovluk. Naučite da žrtvujete ne samo novac, već i budućnost. Ne plašite se budućnosti. Energija ne treba da bude usmerena ka strahu, već ka promeni karaktera.

Pročitajte knjigu „Oblici gordosti“, pogledajte seminare. Princip „za džabe“ nije dobrodošao - to je ono što nas podstiče na lopovluk. Zbog toga je bolje da ne gledate besplatne klipove na Jutjubu, već da stvorite sebi mogućnost da platite za snimak seminara.

Neophodno je da prelomite situaciju. Ako to uspete da učinite, sve će biti u redu.

Nesreće jednog idealiste

Nekoliko dana sam se dopisivao sa još jednim mladićem. U prepisci su se pokazale sve zablude i nesreće čoveka koji se klanja duhovnosti.

Navešću deo te prepiske.

Želim Vam dobar dan, Sergeju Nikolajeviču!

Želeo bih da podelim s Vama ono što me godinama muči. Sve me je to uvuklo u depresiju i želeo bih, naravno, da se izbavim iz toga.

Život mi protiče sa osećajem nerealnosti svega što se dešava. U fizičkom telu se osećam kao u skafanderu. Dešavalo se da prilikom buđenja nisam mogao da otvorim oči i dišem, kao ni da upravljam svojim telom. Bilo je strašno.

Nikada nisam mogao da razumem mnoge ljude, čak ni u detinjstvu. Na primer to što su se neka deca družila s drugom decom samo zbog igračaka. Odrastao sam, ali se ništa nije promenilo. Mnogi ljudi su ostali licemerni. Jedino su promenili „igračke“: posao, porodica. Kao da ništa nije stvarno. Ja znam da ovaj svet nije za mene, da sam ovde samo u prolazu.

Strašno je ništa ne naučiti. Dato nam je premalo vremena na Zemlji. Koliko je samo sve primitivno uređeno. Trka za pozicijom u društvu radi šarenih papirića. Previše smo zakomplikovali život i nastavljamo da ga komplikujemo.

U čemu je smisao, Sergeju Nikolajeviču? Molim Vas, recite mi kako dalje da živim...

U islamu se priča o đavolu unekoliko razlikuje od one u hrišćanstvu. Alah je stvorio čoveka i naredio svim anđelima da mu se klanjaju. Odbili su to da urade kako onaj najduhovniji tako i onaj, najsjajniji anđeo: kako može da se klanja takvom ništavnom i nesavršenom biću kao što je čovek. I postao je đavo - Iblis.

U Kuranu je napisano da je Alah bliži čoveku nego njegova glavna arterija, karotida. Odnosno, Bog nevidljivo prisustvuje u svemu - čak i u najnesavršenijim bićima. Hristos je govorio da je Carstvo Božje unutar čoveka. Da su ljudi deca Božja, odnosno neraskidivo su povezani s Bogom na suptilnom planu.

Prijateljstvo radi igračaka je normalno. To su osnovni životinjski principi koje ne možemo da poričemo. Ljudi najčešće ne umeju da se druže radi duhovnih ili duševnih ciljeva jer im posedovanje tih blaga ne donosi zadovoljstvo. Vezivati se za njih često je opasnije nego vezivati se za materijalno, razmere su neuporedive. To je ista vrednost kao što su materijalne igračke. Koristiti ih bez štete za dušu moguće je samo onda kad postoje neuslovljena ljubav i vera u Boga.

Nisu nas naučili pravoj veri. Takođe nam nisu rekli u čemu je smisao života. Da li čekati kraj sveta i kajati se? Zvuči naivno. Ne klanjati se duhovnosti i najmilijim ljudima? Ni o tome nije bilo reči. Radili su suprotno: učili su nas da se klanjamo bližnjem i neprestano su nas pozivali na duhovnost.

Dakle, sve što se dešava potpuno je logično. Ukoliko vas to toliko povređuje, daću vam dobar recept: ako vam se ne dopada što su ljudi tako nesavršeni, pomozite im da budu savršeni. Nemojte ih ubijati svojim nezadovoljstvom i osudom, već ih vaspitajte. Ponudite im izlaz.

Etapu uništavanja nesavršenstva već smo prolazili. Ne ponavljajte stare greške, nemojte sejati u svojoj duši seme demonizma. Nesavršenstvo je garancija razvoja. Mi ne preziremo malu decu zato što su neuredna i trapava, nego ih volimo, vaspitavamo i brinemo o njima.

Menjajte svoj odnos prema svetu, naučite da volite i da vaspitavate druge.

* * *

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Previše razmišljam o postojanju. Rekli ste da ne treba da se vezujemo za zemaljske vrednosti jer ćemo ih izgubiti. Koliko života može biti pred nama i koliko takvih lekcija? S kojim ciljem? Ako znate, molim Vas recite mi. Šta će se desiti kad duša postaje čistija i jača? Da li će se ona ponovo inkarnirati? Kakva je tu onda uloga Boga? Zašto su potrebni krugovi patnje? Da bismo Boga priznali kao savršenstvo?

Nisam siguran zašto o tome mislim i govorim. Trebalo bi da se plašim i da postavljam takva pitanja. I drugi ljudi žive, verujući ili ne verujući u Boga, ali se ne zadubljuju toliko.

Želeo bih da znam ka čemu treba ići, čemu stremiti odbacujući zemaljske vrednosti?

Vi ne možete da shvatite da je glupo odricati se zemaljskih vrednosti. Zemaljskim vrednostima se treba radovati, ali ne i postati njihov rob. A vi, kao okoreli paganin, razmišljate kroz koordinate „ili-ili“. U duhovnosti, kojoj se klanjate, nema dijalektike. Postoji poletnost, zadovoljstvo, ali nema konflikta. To je idealan svet.

Ali taj svet se ne razvija. Za razvoj je potrebna suprotnost - materijalno. Da biste osetili potpunu sreću potrebno je zadovoljstvu dodati patnju. Sve što posedujemo će se raspasti, jedino će se uvećavati božanska ljubav.

Čovek koji se klanja duhovnosti ne može da kaže „ne“, jer ne ume da se sukobljava. Za njega se sreća sastoji u nepostojanju negativnih emocija. Zbog toga i imate probleme u ličnom životu.

Mir i nekonfliktnost su atmosfera zagrobnog sveta. I vi, ne shvatajući to, težite ka njemu kao izlazu iz patnje. Nemojte da žurite, svi ćemo jednom doći tamo. Kako je rekao junak jednog popularnog filma: „Želeo bih da se malo namučim“.

Vi vidite patnju tamo gde drugi vide sreću. Pčela koja nosi med u košnicu ne razmišlja o tome da će na jesen svi cvetovi uvenuti. Za nju je život ispunjen smislom. Ona radi i živi u sadašnjosti, ispunjavajući svoju svrhu. A trut, koji sedi nedaleko, razmišlja: cveće će uvenuti i med će svakako biti pojeden. Zašto se onda truditi?

Ali naš unutrašnji „med“ uvek ostaje sa nama. I njegove rezerve se stalno uvećavaju. Ali to može da oseti samo duša, jer ljubav živi upravo u njoj, a telo i duh to ne osećaju. Tako i nastaje depresija.

Naučite da razmišljate, budite monoteista. Promenite se. Ovo nisu vremena kad treba biti melanholičan zbog nesavršenstva sveta i naivnosti Tvorca, koji, za razliku od vas, ne zna kakav treba da bude svet.

Vreme je da prevaziđete gordost.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Pri kraju sam s čitanjem Vaše druge knjige iz edicije „Dijagnostika karme“. U toku prepiske takođe mnogo toga saznajem i shvatam. Pitanja je sve više, ali je to istovremeno i zanimljivo. Ponekad me ta pitanja uvlače u depresivno stanje, ali kad pronađem odgovore na njih, duša mi se raduje. Ako se pojavljuju pitanja, znači da je to potrebno - kako bih naučio lekciju.

Da bismo bili saglasni s Bogom, prvo je potrebno da se ne slažemo s Njim, već da razmišljamo o nesavršenosti Njegovog sistema, kako bismo kroz odgovore na pitanja shvatili da je sistem komplikovan, ali

ispravan. Ne postoje učenik i učitelj. Svi uče jedni od drugih. Bog nas usavršava šaljući nam pročišćenje duše kroz iskušenja, poroke, gnev, ljutnju i još mnogo toga, a zatim kroz naše iskustvo, kroz naše greške, usavršava sistem svetova. Zbog toga mnogi ljudi osećaju da je Bog nesavršen. On nas uči, ali istovremeno i uči od nas. Jedina je razlika što On ima mnogo više odgovornosti. Ljudi bi trebalo da Mu budu zahvalni za napore i da Ga vole, hraneći se Njegovom snagom.

Zamerke prema Bogu može da ima čovek koji ceo svet želi da prilagodi svojim interesima. Njegovo „Ja“ se nalazi u centru Vasione, ono je glavni referentni okvir. Nepravedno je sve ono što nije u saglasnosti s njim, a zlo je ono što ga osujećuje.

Ovo je paganski način razmišljanja. Upravo su tako razmišljali stari Grci, izjavljujući: „Čovek je merilo svih stvari“, pri čemu su postavljali Zemlju u centar Vasione, smatrajući da Sunce mora da se okreće oko Zemlje. Ovu pagansku šemu su preuzeli pravoslavlje i katolička religija, mešajući monoteizam sa očiglednim paganizmom. I tek nakon 1500 godina prihvatili su realnu šemu ustrojstva Vasione. Do tada je glavni autoritet bio Ptolemej.

Mislite li da je crkva napustila pagansku percepciju sveta? Od toga nema ni govora. I danas će vam sveštenik bilo kog ranga reći da život u Vasioni postoji samo na planeti Zemlji i da je postojanje drugih civilizacija nemoguće. Kao i da su sve činjenice o pojavljivanju NLO-a demonski trikovi. Istina, rimski papa je pre nekoliko godina, pod pritiskom činjenica, oprezno pretpostavio da je život moguć i na drugim planetama.

Ovce su se otrčale napred, a pastiri su zaostali. I današnji pastiri-čobani uporno postavljaju interese vlasti i blagostanja iznad pravde i istine. Slika sveta se iskrivljuje zbog ljudskih interesa i logike koja kaže: ako postoji život na drugim planetama, kako onda mogu da žive bez Hrista, bez Mojsija? I što je najvažnije, kako mogu da žive bez crkve, koja će im oprostiti i osloboditi ih svih greha?

Nastupio je čas da više ne podređujemo božansku logiku ljudskoj. Vreme je da se od paganizma, gde je čovek na prvom mestu, pređe na monoteizam, gde je čovek na drugom, a Bog i ljubav na prvom mestu.

Dokle god ignorišete Prvu zapovest, koja kaže da je Bog primaran u svemu i da ne treba da se klanjamo nikome, sem Njemu, kao i da ljubav treba uvek da bude na prvom mestu, uvek ćete ispred svega postavljati voljenu osobu, ličnu sreću, svoje nade, ideale, lepotu, život, želje, a onda ćete ih gubiti i biti ogorčeni na Boga.

Izgrađujte ispravan sistem prioriteta i tada nećete morati mene da terate da vam ponovo prepričavam sadržaj svojih knjiga. Nastavite da čitate knjige, promenite svoj način razmišljanja.

Ispravna molitva

Umeće da živimo dušom mora da se proširi na sve sfere čovekovog života, uključujući i tako odgovoran proces kao što je molitva Bogu.

Nedavno sam dobio pismo od jedne čitateljke s pitanjem o molitvi.

... Napisali ste da molitvi uvek treba pristupati ozbiljno, i to svakoj njenoj reči, inače može doći do problema. Zbog toga učim napamet molitve koje ste naveli u svojim knjigama i molim se udubljujući se u svaku reč.

I evo šta sam pomislila: možda sam se isuviše zakačila za ispravno izgovaranje molitvi, zbog čega se možda više ne molim Bogu, već Vama i Vašem sistemu? Možda je to razlog zbog koga se stalno osećam loše? Ili se možda molim samo za uzvišena osećanja? Ipak, zahvaljujem Bogu za loše stvari, a za dobre se ne zahvaljujem.

Poslednjih mesec dana se molim praktično po ceo dan, ali se i pored toga loše osećam. Pitam se, zašto se tako dešava? Možda je počela da se sliva nečistoća sa potomaka? Posle jutarnjih molitvi bridi mi i vibrira čitavo telo, naročito noge; energija kao da mi otiče u donji deo, kroz noge, pri čemu teče toliko jako da osećam strah.

Možda se predugo molim? Ipak, posedujem jako visoku gordost (tri generacije po ženskoj liniji: prabaku, baku i majku pratile su strašne ljubomore, abortusi, nedostatak volje za životom, odricanje od ljubavi prema sebi i sudbini). Takve slučajeve prati i nemogućnost zasnivanja braka i neraćanje dece u narednih 5-7 pokolenja. Upravo je to moj slučaj.

Takođe mislim da sam mnogo zaostala za drugima. Želeći da ih sustignem, žurila sam da se za sve iskupim, a upravo je to gordost. Ne volim sebe ni svoju prošlu sudbinu, a uz to imam brojne zamerke prema muškarcima i prema roditeljima. Sve sam to iskupila - roditeljima i muškarcima više ništa ne zameram; radim na zamerkama prema sebi, a one se opet odnekud pojavljuju potpuno neprimetno.

Ispostavilo se da sam nezadovoljna sobom zbog toga što sam zaostala za drugima u proučavanju Vaših informacija. Zbog toga što nemam porodicu i decu... Takođe i zbog toga što mi se sve vreme čini da nisam dovoljno pružila rodbini koja je preminula, iako shvatam da ni u čemu nisam kriva.

Na kraju sam odlučila da se ne molim tako dugo. Danas ću moliti Boga samo da mi dâ ljubav u duši prema Njemu i svemu što postoji, kao i da osetim jedinstvo s Njim. I moliću se svojim rečima, a ne Vašim, iz knjiga...

Pitanje mi se učinilo važnim i rešio sam da odgovorim

na njega.

Bog je ljubav. Čovekova duša nastaje iz Boga i zato se doticaj s Bogom ne dešava na nivou tela, kao ni svesti koja je povezana s njim, već na nivou duše. Da bismo to postigli, moramo zaustaviti svest. Mi, zapravo, razmišljamo osećanjima, slikama. Misli su se pojavile kasnije, s razvojem materijalne kulture, s razvojem govora. Zbog toga u molitvi treba izbegavati izgovaranje reči, odnosno misli koje su s njima povezane. Molitva bi trebalo da bude slična pesmi, gde ima više osećanja nego misli.

Molitva je sjedinjenje s Bogom. Dakle, potrebno je da ona dovodi do promena karaktera. Ne treba se iskupljivati zbog negativnosti u duši, već menjati karakter nabolje. U judaizmu su zapovesti uglavnom restriktivne i usmerene su na promenu ponašanja. U hrišćanstvu su zapovesti afirmativne, tj. usmerene su na promenu duše - osećanja i karaktera.

Prestanite da neprestano razmišljate, već živite osećanjima, potčinite se duši. Ljubav je koren, osećanja su stablo i granje, a misli su lišće. Na prvi pogled, lišće je najprimetnije jer se nalazi iznad stabla i grana. I mi stoga celo drvo doživljavamo kao krošnju od lišća zato što prvo nju vidimo. Ali je, zapravo, najvažniji koren, jer će bez njega drvo umreti. Lišće opada, a koren ostaje.

Naučite da živite dušom - „Blaženi siromašni duhom“. Učite da spajate suprotnosti jer je to način na koji razmišlja monoteista. Bez tuge nema radosti, a bez gubitka nema dobitka. Bog je jedan i od Njega potiče sve: ljubav, život, sreća i blagostanje. Istovremeno vam Bog sve i oduzima, bez obzira na to za šta ste se vezali, da se ne biste srodili sa onim sporednim, a zaboravili na ono najvažnije.

Vreme je da se ne oslanjate na molitve, već na promenu karaktera. Poniznost treba da nadogradite hrabrošću i nezavisnošću. Dobrotu - zdravim smislom. Da budete blagi i strogi, hrabri i obazrivi. Fleksibilni i popustljivi u sitnicama, ali principijelni kada je reč o očuvanju ljubavi u duši. Energični i veseli, ali da umete da se odrešite i odmorite. Da budete strogi i brižni. Da verujete u sebe i oslanjate se na Boga. I da uvek sačuvate ljubav u duši.

U Bibliji piše: molitva bez dela je mrtva. „Dela“ nisu samo postupci. To je pre svega promena karaktera. Vreme je da se sa molitve pređe ka realnim promenama, vreme je da započnete sledeću etapu razvoja.

DRUŠTVENI PROBLEMI-KOMUNIZAM

Put ka đavolizmu počinje s narušavanjem jedinstva među ljudima, osećajem nadmoći jednih prema drugima. Ovakav put je, u svojoj zemaljskoj realizaciji, već pokazao do čega može da dovede kad dostigne svoj krajnji stepen - fašizam. Ljudi često pitaju da li se fašizam može ponoviti. Navikli smo da govorimo kako je Sovjetski Savez pobedio fašizam. Ali ako se zamislimo, pobeđena je forma fašizma, dok ideja fašizma nije poražena.

Štaviše, ona se sve aktivnije razvija. To je ideja nadmoći jednih naspram drugih. To je ideja uništavanja i ograničenja rađanja „nesavršenih“, plansko ograničavanje nataliteta. Nesavršen čovek nema pravo na potomstvo, dok savršen ima. Tako izgleda fašizam.

Jedino će hrišćanstvo, govoreći o tome da smo po svojoj suštini deca Božja, da smo svi jedno i da među ljudima ne može postojati unutrašnja hijerarhija, omogućiti da prevaziđemo đavolski proces koji se danas odvija u duši mnogih ljudi na Zemlji. Hrišćanstvo je kodirani algoritam pobede nad đavolizmom, nad otuđenošću ljudi i samouništenjem naše civilizacije.

Koliko god je fašizam za većinu ljudi neosporno negativan, komunistička ideja se i dalje mnogima čini privlačnom. Zbog toga ću sebi dopustiti da se detaljnije zadržim na fenomenu komunizma.

Shvatio sam zašto sam težio razumevanju sveta i pisao knjige orijentišući se na model napuštanja stare, loše prošlosti i težnje ka dobroj, svetloj budućnosti. To je bio model koji su usvojili pravoslavlje i katolicizam. To je bio model koji je prihvatila savremena civilizacija. To je model na čijoj osnovi je bio izgrađen komunizam.

Komunističko učenje, koje se odreklo vere u Boga, jasno je otkrilo glavnu suštinu razmišljanja, koje se skrivalo iza religioznih termina: klanjanje duhovnosti, odnosno svetloj budućnosti, i prezir, odnosno nipodaštavanje nesavršenstva.

U svakom biću, kao i u svakom procesu - kako najvišem tako i najnižem, prisustvuje Svevišnji. Kad je duša na prvom mestu, možemo da vidimo Boga u svemu, uključujući i vlastitu dušu. Ali kad se čovek klanja samo materijalnim, ili samo duhovnim aspektima, viđenje Boga

nestaje, a umesto njega se pojavljuje agresivnost i počinje trijumf nagona i životinjskog principa u čoveku.

Komunizam je bio osuđen na propast zato što se klanjao svetloj budućnosti. Komunizam je doktrina o krajnosti, koja lično posedovanje materijalnih vrednosti tumači kao zlo, a njihovo neposedovanje kao - dobro.

Bez sumnje, komunističko učenje je poslužilo kao snažan podsticaj razvoju zemlje. Sovjetski Savez je dostigao ogromne uspehe u obrazovanju, pedagogiji, kulturi i nauci, jer prilikom prelaska sa materijalnih na duhovne vrednosti dolazi do njihovog dijalektičkog povezivanja, što omogućava iskru razvoja. Ali sve veća koncentracija na duhovnosti dovodi do degradacije u svim životnim sferama zemlje, što se i desilo u Sovjetskom Savezu.

Ne treba se klanjati nečemu što je visoko, lepo i čisto, već se treba klanjati ljubavi koja se nalazi svuda - u blatu, čistoći, najprimitivnijem, glupom čoveku, kao i onom najpametnijem i najuzvišenijem. Ljubav je iznad duhovnosti, iznad uma i savršenstva.

Ali to treba shvatiti, treba osetiti. Međutim, religija i danas govori o duhovnosti. Svi maštaju o svetloj budućnosti i smatraju da današnja duhovna degradacija može biti sprečena duhovnim težnjama, duhovnim razvojem i nevezanošću za materijalne vrednosti, ne shvatajući da taj proces samo ubrzava predstojeću katastrofu.

Nedavno sam odgovorio na pitanja urednice jednog časopisa iz građevinarstva, koja mi je u svom dopisu navela:

U našem časopisu je veoma važna tema povezanosti generacija. Mislim da je to jedan od puteva pomoću kog Rusija može da se oporavi od rana koje su joj nanele revolucija i socijalizam. Sa postojećim nivoom razmišljanja i poverenjem prema državi rukovodiocima je vrlo teško objasniti zašto bi trebalo dugoročno da rade ono što rade kako bi iza njih ostalo nešto što će se pamtiti. Zar nam poštovanje prema deci i njihova sreća nisu jaki i uverljivi razlozi?

Šta mislite - da li ovaj put ima neku perspektivu? Da li možemo, zahvaljujući postojanju desetina (stotina) jakih porodičnih dinastija, poboljšati situaciju i pokazati primer i drugim ljudima?

Takođe sledi i pitanje o različitim generacijama rukovodioca.

Među rukovodiocima koji su zadojeni socijalističkim duhom ima mnogo poštenih i vrednih ljudi, ali njihov jedini kriterijum najčešće je poboljšanje materijalnog života (da se dodeljuju stanovi; da se lako može doći do predsednika, administracije i dr.).

Čak i najpametniji ljudi ovog pokolenja često žive vrlo razočarani. Znam to po svom dedi i ocu. Zato imam lične motive da shvatim vezu među pokolenjima. To je potrebno i meni.

Odnosno, tim rukovodiocima je vrlo teško da shvate da mi, preduzetnici, možemo da računamo samo na sebe, na svoju unutrašnju snagu, ljubav i želju da nešto radimo. Možete li da kažete nekoliko reči koje će osnažiti rukovodioce sovjetskog pokolenja da prevaziđu svoje razočaranje u državu?

Smatrao sam da je potrebno podrobno da odgovorim na pitanja urednice. Evo odgovora.

Stvaranje porodičnih dinastija je sjajna stvar. Ali realizovati takav projekat, ishodeći iz dobrih pobuda, praktično je nemoguće. Porodicu povezuju moralni orijentiri, ljubav i vera. U Rusiji danas nema ideologije, ciljeva, niti jasnih moralnih orijentira.

Svaki zakon se poštuje ako postoji garancija da će se on primenjivati. Jemac najviše moralnosti je religija, a zatim religiozne smernice treba da se ovaplote u ideologiji. I poslednji nivo podrške su državne strukture vlasti.

Čovek prvo gubi ljubav i veru. Zatim počinje da greši, čineći nemoralne postupke. Nakon toga čini i zločine. Država koja nije u stanju da zaustavi taj proces, umire.

Porodične dinastije se, s jedne strane, baziraju na stabilnom sistemu vrednosti, a s druge strane na pravilnom vaspitavanju dece. U

Rusiji za sada nema ni jednog ni drugog. Država se distancirala od ovih procesa.

Sistem vrednosti se podržava religijom, filozofijom ili tradicijom. Pravoslavlje je danas u teškoj krizi, a ideologiju nemamo. Tradicija je uništena. Pravosudni organi i Ministarstvo unutrašnjih poslova ne predstavljaju jemca moralnosti. A kada u glavi vlada haos, društvo može da opstane samo ako se ustoliči despotizam. Kada slabi religija i kad se uništava ideologija, narod više ne ujedinjuje vera, moralnost i visoki ciljevi. Preostaje samo sila. Tim putem je krenuo Staljin i samo zahvaljujući tome je Rusija opstala.

Porodica je ćelija države. Kad je snažna porodica, takva je i država. Kada sam bio u Kini, sa iznenađenjem sam saznao da celu zemlju drži tri hiljade porodičnih klanova, čiji je rodoslov dug više hiljada godina. Kineska filozofija, u kojoj su jasno oslikani osnovni zakoni razvoja, omogućila je očuvanje naroda i stvaranje prosperitetne države.

Ukoliko je reč o porodičnim klanovima koji imaju dugu istoriju, mogu se, kao primer, navesti aristokratske porodice koje poseduju visoke moralne principe. Postojanje porodičnih klanova biznismena pre svega je uslovljeno činjenicom što su ti ljudi vernici koji pravilno vaspitavaju svoju decu. Ako se dete ne iskvari bogatstvom, porodični klan će dugo opstati. Pravilno vaspitavanje dece se sprovodi u jevrejskim porodicama, pri čemu ne postoji praksa da se ona grde i vređaju, već se smatra da je potrebno upućivati im pohvale i pravilno ih motivisati.

Zašto je jevrejski narod talentovan i tako uspešan u biznisu? Zato što su mu zapovesti zabranjivale da pljačka, ubija i vara. Zapravo, zapovesti nalažu čoveku da sve postiže svojim naporima, da ne zavidi tuđem bogatstvu, da ne obmanjuje drugog iz interesa, da ograniči svoju pohlepu, požudu i gnev. Monoteizam zabranjuje čoveku da se potčinjava svojim željama.

Za večerom sam pitao ženu i ćerku šta je najskuplje na svetu. One su odgovorile da su to život, zdravlje i lepota. Podsetio sam ih da je najskuplja - zabluda. Jer, zbog zablude čovek plaća i životom i zdravljem i lepotom.

Čovek koji ima ispravan pogled na svet imaće zdravo potomstvo i žilavu porodičnu tradiciju. Bog je rekao Avramu, koji je prešao u

monoteizam, da će biti „otac mnogih naroda“. Odnosno, pravilan način razmišljanja je garancija opstanka i jačanja porodice, naroda i države.

Nažalost, hrišćanstvo, kome nas uče, samo je verzija, pokušaj da se objasni Hristovo učenje, pri čemu na vrlo nesavršen način. Pravoslavlje i katolicizam su zadržali paganski oblik razmišljanja. Navodno je zabranjeno zavideti, krasti i podsticati prizemne sklonosti, ali ako znamo da će nam u crkvi oprostiti sve grehe, znači da sve to možemo da činimo.

Podsetiću vas na dve poznate anegdote.

Prva: Srela se dvojica Jevrejina: „Tvoj sin ima visoko obrazovanje kao i moj. Hajde da pomognemo Avramovom sinu koji nema diplomu“. Susrela se dva Gruzijca. Obojica su imali skupocene automobile. Dakle, treba pomoći komšiji da i on kupi dobar auto. Srela se dva Rusa: „Vaso, bio si u zatvoru?“ „Jesam“. „I ja. Hajde da i Petju tamo smestimo“.

Druga anegdota: Dečak dolazi kući i pita: „Mama, da li sam ja Jevrejin ili Rus?“ „To je komplikovano pitanje“, odgovara mu majka. „Po majci si Jevrejin, a po ocu Rus. A zašto pitaš“? - „Pa, eto, mama, sve vreme se mučim i ne mogu da odlučim: da li da ukradem od dečaka iz komšiluka igračku ili da se trampim s njim za nešto“?

Anegdote ilustruju određene tendencije koje postoje u narodu ili državi. Fenomen ruskog naroda je u tome što je on po svojoj suštini hrišćanski, a po formi - paganski. A za paganina je snaga, lični komfor i zadovoljstvo na prvom mestu. Eto zbog čega su sovjetski i ruski činovnici pljačkali i ponižavali svoj narod bez trunke samilosti. Eto zašto je robovlasništvo ukinuto u Evropi u XVI veku, a u Rusiji tek tri veka kasnije.

Zašto je ruski narod pohrlio ka socijalizmu? Zato što je to bila alternativa pravoslavlju, gde su sveštenici imali sluge, dok su istovremeno propovedali o ljubavi prema bližnjem. Kada su crkvu objavili Hristovim telom, činovnici su od religije dobili status nepogrešivosti. A nepogrešivost znači potpunu vlast jednih i potpunu obespravljenost drugih. Nepogrešivost ne podleže kontroli, kažnjavanju i kritici. Na taj način je, u suštini, razorena povratna sprega između vlasti i naroda.

To je bio razlog degradacije - kako duhovne tako i sekularne ruske elite. Paganski stil razmišljanja je podelio društvo na robove i gospodare. Tokom sovjetskog perioda, predstavnici vlasti praktično nisu podlegali

krivičnom gonjenju. Ove paganske forme mišljenja su se zadržale i danas, pri čemu predstavljaju prepreku za realne promene u društvu. Sve je u skladu sa prigodnom izjavom Žvanjeckog: „U Rusiji zaista postoji zavera, ali u njoj učestvuje ceo narod“.

Pljačkaški i izdajnički mentalitet paganina smatra se nečim što je normalno. Znači, potrebne su stroge mere i disciplina, ili promena sistema razmišljanja. U današnjoj Rusiji se treba opredeliti za strukturu osnovnih vrednosti, stvoriti jasan sistem prioriteta i razumeti u čemu je smisao hrišćanstva.

Zašto smisao hrišćanstva još uvek nije shvaćen? Zato što svaka filozofija i ideologija polaze od moralnih i religioznih predstava o svetu. „Na početku beše reč“ napisano je u Bibliji. Odnosno, prvo treba da bude izgrađena pravilna slika sveta, a tek potom - ideologija, politika i ekonomija.

Možemo da pričamo o tome kakav treba da bude sistem vrednosti, kako pravilno vaspitavati decu, koje kvalitete treba da ima rukovodilac i biznismen, ali to po svoj prilici može da sačeka. Prvo treba postaviti pravilnu dijagnozu, odrediti uzroke bolesti i tek se potom baviti lečenjem.

Pitanje porodičnih klanova je veoma važno. Formiranje porodičnih tradicija i pravilno vaspitavanje dece zalog su postojanja i opstanka države. Pitanje je samo kako vaspitavati decu, kakav treba da bude sistem vrednosti, u čemu se sastoji razvoj deteta i koliko vaspitavanje treba da bude orijentisano ka razvoju.

Po pitanju ovoga, potrebno je govoriti o ispravnom načinu razmišljanja, o tome da dete treba da bude vernik, jer mu jedino vera omogućava sazdavanje pravog morala. Dete bi trebalo da bude monoteista, da se inteligentno snalazi u tome šta je „dobro“, a šta je „loše“.

Koncept patriotizma, žrtvovanja i jedinstva kvaliteti su koje država treba da usađuje svakom građaninu ako želi da opstane. Potrebno je umeti se štititi ne samo u sadašnjosti, kroz vojne strukture, ne samo sutra - kroz ideološke i političke programe i ciljeve, već i u budućnosti - a to je pitanje religije i moralnosti. Danas Rusija poseduje jedino kratkotrajnu zaštitu: njene vojne mogućnosti su prilično visoke. Sve ostale komponente su i dalje problematične.

Sad bih nešto rekao na temu toga kako pomoći radnicima iz bivšeg SSSR da prevaziđu svoje razočaranje.

Razočaranje ne treba prevazilaziti, zato što današnja država, izgrađena po zapadnom projektu, nije životno održiva. Današnja država, prema zapadnoj definiciji, ne treba da poseduje ideologiju. Kod današnje države ne postoje garancije moralnosti, a nema ni ideje u kom pravcu treba ići i kako vaspitavati decu. Kult novca u državi, koji sakati moralnost, kao i pitanje budućnosti, uvek je vodio ka Sodomi i Gomori.

Zato razočaranje ne treba prevazilaziti - potrebno je tražiti puteve i mogućnosti kako trenutno formiranu rusku državu učiniti takvom da opstane ne samo sutra, već i prekosutra. Za to je potrebno pre svega razumeti kakav treba da bude čovek u novoj državi, zato što se svaka država sastoji iz pojedinaca, i treba shvatiti kakva treba da bude porodica.

Na pitanje o tome kakav treba da bude čovek, ni nauka ni današnja psihologija uopšte ne mogu da odgovore. Na to pitanje je oduvek odgovarala religija, zato što nauka proizilazi iz koncepta primarnosti tela, odnosno ishodi iz forme. Formalno definisanje procesa nikad neće dati potpuno razumevanje onoga što će se desiti u budućnosti, niti će moći da potpuno okarakteriše taj proces.

Samo jedinstvo sadržaja i forme pruža potpunu sliku o tome kakav je taj proces i kakav će dalje biti. O sadržaju čoveka, o njegovoj duši, uvek je govorila religija. U pitanja duše religija se uvek bolje razumevala nego bilo koja nauka i psihologija. A kad je reč o spoljašnjim, formalnim pitanjima, tu je nauka uvek bila uspešna, kao i primenjeni aspekti psihologije.

Ipak, ukoliko pričamo objektivno, naziv „psihologija“ je proizašao iz reči „psyché“, odnosno duša. Međutim, psiholozi i dalje ne znaju šta je duša niti šta je čovek. Psihologija sve ljude deli na četiri tipa: sangvinike, kolerike, flegmatike i melanholike. Ova podela je bazirana isključivo na spoljašnjem čovekovom ponašanju i njegovim reakcijama na okruženje.

Religija definiše ljude u skladu sa potpuno drugačijim principom: proishodeći iz njihove suštine. Ukoliko je u psihologiji merilo svega čovek, tada je u religiji merilo svega Bog. Stepen približavanja Bogu određuje i kvalitet čovekove ličnosti. Onaj koji ne oseća Božju volju, već postavlja sebe na prvo mesto, paganin je i idolopoklonik. Budući da sebe

i svoje nagone postavlja na prvo mesto, on je rob nagona. Za njega je ukrasti, izdati, ubiti i prevariti nešto sasvim normalno. On će se čak i ponositi time što je uspeo nekoga da prevari i što je preživeo izdavši nekoga.

Onaj koji vidi Božju volju, onaj koji oseća jedinstvo sveta, već predstavlja čoveka koji je prešao u monoteizam. To je princip razmišljanja judaizma. Takva osoba, shvatajući da je Svevišnji na prvom mestu, u stanju je da obuzda svoje nagone. Može da obuzda želju da ukrade, ubije, da se preda požudi, zato što zapovesti glase: „Ne ubij“, „Ne kradi“, „Ne čini preljube“, „Ne zavidi“.

I najviša faza monoteizma je ona u kojoj se Božja volja neprestano oseća. To je hrišćanstvo u kome poštovanje zapovesti i moralnog zakona nastaje iz potrebe za razvojem i ljubavlju, a ne iz straha i pod prinudom.

Kada o današnjoj Rusiji govorimo s tačke gledišta religije, vidimo ljude koji osećaju šta je hrišćanstvo, ali se ponašaju kao pagani. Trenutno je u Rusiji isplativije krasti, pljačkati, zavideti i biti pohlepan. Država koja svesno ili nesvesno ohrabruje niske čovekove pobude ne može da preživi.

Navešću jedan primer: moja rođaka radi u policiji, u malom gradu u blizini Sankt Peterburga. Nedavno je njenom šefu bio rođendan, ali mu sem nje niko nije čestitao.

Zašto mu drugi nisu čestitali? Zato što je trebalo da ga otpuste i iz tog razloga su svi izgubili interesovanje za njega. Zašto je trebalo da ga otpuste? Zbog toga što su statistički pokazatelji kriminala (narkotici, ubistva, krađe) bili niski. Svaki drugi načelnik na njegovom mestu bi negde pronašao narkomane, lopove i ubice, obezbedio bi visoku stopu rešenosti slučajeva i time postigao uspeh, ali on je bio pošten čovek. Rekao je: „U našem gradu smo uspostavili normalne odnose s ljudima i postoji dobra disciplina. Ako nemamo visoke stope zločina, to ne znači da treba da hapsimo nevine ljude“. I budući da su statistički pokazatelji protiv njega, spremaju se da ga otpuste.

U stvari, ispostavlja se da je u današnjoj Rusiji biti nitkov i kriminalac, kao i kršiti moralne zakone zarad novca, položaja i blagostanja mnogo profitabilnije nego biti moralan. Takva država podleže uništenju ili promeni.

Upravo o promeni stanja u državi i treba razmišljati. Razočaranje u današnju državu je normalno osećanje koje mora da se izlije ne u osudu, mržnju i prezir, već u konkretno traganje za izlazom i konkretne akcije usmerene ka promeni stanja.

A sada - o bivšim sovjetskim liderima koji su izgubili svoje vrednosne orijentacije.

Čoveka čini snažnim cilj. Što je cilj veći, time čovek ima više snage i mogućnosti. Komunizam je ljudima pružao ciljeve. Govorio je o tome da čovek ne živi samo radi hleba. Komunistička ideja je pitanja moralnosti postavila iznad materijalnih aspekata blagostanja. I u tom pogledu, duhovna komponenta, duhovne snage sovjetskog naroda, prevazilazile su mogućnosti ljudi iz zapadnog društva.

Sovjetska ideologija je imala ogromnu rezervu snage i potencijala. Da je komunistička ideologija bila razvijenija, ne bismo dočekali krah socijalizma, raspad Sovjetskog Saveza i nastanak robovlasničkog društva kako u Rusiji tako i u drugim zemljama, o čemu svedoči sve veća razlika između bogatih i siromašnih.

Zašto se danas u celom svetu formiraju robovlasničke države? Zato što je paganski način razmišljanja, koji pobeđuje, uvek propraćen odgovarajućim odnosima. Navikli smo da potencijale jedne države merimo kvantitetom i kvalitetom njenih materijalnih struktura. Navikli smo da govorimo o tome da prvostepeni značaj ima oruđe za rad, tj. materijalni aspekti postojanja, a da ideologija i moralnost zavise od njih. To je vrlo pogrešna tačka gledišta.

Takva zavisnost postoji, jer materijalni svet utiče na duhovni. Ali ako krdu majmuna damo najbolji mogući ustav, ništa se neće promeniti. Takođe, ako u čoveku nema moralnosti, vere i ideologije, ma kakva mu dali tehnička sredstva, ma koliko udobno živeo i dobio najbolje obrazovanje - razvoja neće biti.

Štaviše, nemoralna osoba, koja ima velika znanja i potencijale, samo će uništiti sebe i druge. Zato je jedna od najvećih grešaka komunističke teorije - materijalizam, ideja o tome da je moguće izgraditi harmonične, moralne odnose, orijentišući se samo na to da se eliminiše novac, da se sredstva za proizvodnju prenesu u državne strukture i da se svest formira isključivo kroz materijalne aspekte postojanja.

Da bi bivši sovjetski rukovodioci, odnosno ljudi koji se i danas sa setom sećaju socijalizma, dobili snagu i prevazišli razočaranje, moraju da pred sobom postave nove ciljeve i shvate zašto stari ciljevi nisu funkcionisali.

Prvo je potrebno shvatiti zašto je propao socijalizam. Zašto kineski socijalizam, koji najvećim delom to i nije, ne samo što je preživeo, već doživljava procvat? Zašto Sovjetski Savez nije mogao da krene kineskim putem? Zašto je ekonomija na kraju kolabirala i prestala da se normalno razvija? Postoji mnogo pitanja „zašto“ na koja treba da odgovorimo ako želimo da shvatimo šta je socijalizam i zašto se ispostavio neodrživim.

Osnovna pitanja, koja često postavljaju protivnici socijalizma, prilično su jednostavna, ali na njih ni danas nema odgovora. Zašto je sovjetska vlast ubijala sveštenike i uništavala u ljudima religioznost, tj. veru u Boga? Zašto je sovjetska vlast uništila genetski fond zemlje? Zašto je ubijala najbolje - najinteligentnije, kao i ljude koji su posedovali najveću energiju? Nazivala ih je kulacima, aristokratama, a to su bili samo talentovani ljudi. I svi su oni bili uništeni.

Setimo se samo jednog trenutka iz istorije zemlje, kada je Kirov, narodni mezimac, iselio deset hiljada predstavnika inteligencije iz njihovih udobnih stanova i smestio ih u barake, gde su oni potom umrli. Aristokrate, intelektualci i naučnici proglašavani su nižom, inferiornom klasom, koju je trebalo uništiti. Odakle takva brutalna surovost prema najboljima? Zašto su se u Rusiji pojavili koncentracioni logori sa ogromnim brojem političkih zatvorenika?

Odgovor je prilično jednostavan - razlog je u paganskom načinu razmišljanju. Za paganina postoji samo jedno pravilo - neprijatelja treba ubiti, opoziciju uništiti. Neprijatelji socijalizma su morali biti istrebljeni. A budući da su neprijatelji socijalizma, odnosno najrazumniji ljudi, bili aristokrate i inteligencija, natprosečni ljudi, pre svih drugih su oni bili uništavani.

Zašto su oni bili neprijatelji socijalizma? Zato što je jedna od glavnih ideja socijalizma - potpuna spoljašnja ravnopravnost među ljudima. I ta propala ideja, koja je izjednačavala pametnog i glupog, dovela je do toga da onaj koji se protivio takvoj jednakosti bude uništen kao narodni neprijatelj. Permanentna podela na neprijatelje koji podležu uništenju i „svoje“, koji su bili spremni da se odreknu talenta, slobodnog

mišljenja, tj. da bi bili „kao i svi ostali“ - takav pristup nije mogao a da se ne završi tragično.

Zašto su ubijani naučnici koji su postizali svetska otkrića? Zašto je genetika nazvana „devojkom koja se prodaje buržoaziji“, a njeni proučavaoci su ubijani? Odgovor je takođe prilično jednostavan: novo je uvek u protivrečnosti sa starim i predstavlja negiranje starog, sukob sa starim. Da bi se sačuvalo staro i prihvatilo novo, potrebno je naučiti kako kombinovati suprotnosti.

Paganin ne može da ujedini suprotnosti zato što je za njega novo u izvesnoj meri neprijatelj starog. U skladu sa paganskim načinom razmišljanja, neprijatelja treba ubiti, te je stoga sve novo bilo nemilosrdno istrebljivano. To je bilo sasvim prirodno za komuniste i socijaliste. Monstruozno, neverovatno gaženje morala i ljudskih prava u Sovjetskom Savezu objašnjavalo se ideološkim pristupom, kao i slikom sveta koja se u potpunosti uklapala u paganske okvire razmišljanja.

Zašto Lenjin još uvek nije sahranjen? Zašto je imao nadimak vožd? Zašto je sahranjen u zarubljenoj piramidi? Zato što upravo paganski način razmišljanja podrazumeva klanjanje voždu, neomeđenosti njegovog fizičkog postojanja - on mora večno da postoji. Taj paganski način razmišljanja, demonstriran pred čitavim svetom, i danas je svojstven komunizmu.

Sve dok postoji takav sistem razmišljanja, komunizam je osuđen na propast. Suprotno onome što su tvrdili komunistički ideolozi, da moralni odnosi i duhovni čovekov razvoj zavise od materijalne kulture, u Sovjetskom Savezu smo videli suprotno: u nedostatku moćne materijalno-ekonomske baze ljudi su stvarali čuda u ime ideje. I obrnuto: pri odsustvu privatne svojine nad sredstvima za proizvodnju, pri očekivanoj potpunoj jednakosti i prosperitetu, kao i duhovnosti ljudi - u Sovjetskom Savezu je, zapravo, formirano robovlasničko društvo. Postojala je gospodareća kasta, koja nije podlegala kritici i kazni, i narod - koji faktički nije imao nikakva prava.

Zašto se Komunistička partija ponašala kao religiozna struktura? Zašto je proglašena nepogrešivom i zašto se istrebljivala i uništavala svaka opozicija? Zato što je Komunistička partija u potpunosti pozajmila organizacionu strukturu od crkve. Svi ljudi su bili podeljeni na dve kategorije: kategoriju pastira, koji su išli napred, i na kategoriju „ovaca“ i

„ovnova“, koji su morali bezuslovno da se potčinjavaju. Tako je izgledala struktura sovjetske države. Naravno, takva struktura nije mogla da bude održiva.

Glavno pitanje je zašto su načinjene tako strašne greške prilikom formiranja prve Sovjetske države? Zašto su te greške dopuštene u komunističkoj teoriji? Ako razmislimo, shvatićemo da u teoriji socijalizma postoje zablude koje su ga od samog početka učinile neodrživim. Nabrojaću glavne:

Mit o tome da će uništenje privatne svojine i novca učiniti ljude srećnijim. Taj mit se nije potvrdio.

Mit da je uništenje države nešto dobro i da omogućava procvat društva. Ovaj izuzetno opasan mit praktično je doveo do uništenja Sovjetske države i da nije bilo Staljina, koji je razmišljao zdravorazumski i započeo jačanje države, Rusije odavno ne bi bilo.

Mit da je neophodno uništiti ne samo privatnu svojinu, državu, već i porodicu. Ovaj mit je doveo do najstrašnijih posledica - potpunog pada moralnosti, raspada porodice. Kako je pisalo u jednim novinama iz tog vremena, komsomolka treba da se poda prvom komsomolcu ako je on platio članarinu. Potpuno uništenje svih moralnih osnova se posmatrao kao prelaz u novo, srećno stanje.

Uništenje porodice, novca i države je zapravo proces samouništenja. Čak i današnja Komunistička partija, koja zahteva svoja prava i teži ka vlasti, ove teze nije opovrgla niti objasnila.

Zašto je komunistička ideologija po svojoj biti katastrofalna? Zašto pojedinac nije imao nikakav značaj? Zbog ideje je bilo dozvoljeno uništiti milione ljudi. Već sam navodio primer: veliki komandant Georgije Žukov je nakon eksplozije atomske bombe, a da bi saznao kakve posledice ona može da ostavi na ljude, u oblasti gde je izvršena atomska proba, poslao ne četu od 100 ljudi, ne bataljon od 500 ljudi, već 100.000 ljudi kako bi izveo što preciznije zaključke.

Odakle takva okrutnost u ruskom narodu, kog je uvek krasila saosećajnost? Potpuna bespravnost jednih i potpuna vlast drugih, te nedostatak povratne sprege proizilaze iz paganskog načina razmišljanja, koji jednog mora da načini gospodarom, a drugog robom. Gospodar ne

odgovora za svoje postupke prema robu. On je potpuno slobodan, nekažnjiv i nepogrešiv.

Komunizam je zapravo alternativa katolicizmu i pravoslavlju, koji se nisu održali kao sistemi koji pomažu u stvaranju pravednog društva. Ali komunisti su, odbacujući pravoslavlje, potpuno preuzeli njegov model upravljanja državom i stil razmišljanja. U tome su osnovni problemi socijalizma i komunizma.

A sada pokušajmo da shvatimo zašto se komunistička teorija formirala upravo na takav način. Zašto ljudi nisu videli katastrofalne greške te teorije? Zašto su svi verovali u ideale komunizma, ne razmišljajući o tome da ti ideali nisu održivi, da im je pretilo uništenje morala i države, a na kraju i naroda koji u njoj živi?

Komunizam je hrišćansko učenje u kome nema Boga. Može se čak reći da je izopačeno hrišćansko učenje.

Zašto se tako dogodilo? Ono što nazivamo hrišćanstvom u interpretaciji pravoslavlja i katolicizma samo je verzija, tj. pokušaj da se objasni Hristovo učenje, ali je njihov pokušaj objašnjenja daleko od savršenog. Ono čemu je Isus Hristos podučavao, kao i ono što su učili njegovi sledbenici, dva su potpuno različita pravca. Pokušajmo da analiziramo razlike među njima.

Hristos je svoje učenje izlagao u okviru monoteizma, u okviru razmišljanja koje poseduje višu dijalektiku, koja spaja sve suprotnosti. Govorio je o tome da nije došao da krši Zakon, već da ga ispuni. Govorio je o opraštanju, da treba voleti neprijatelje, ali nije odbacio šemu „oko za oko, zub za zub“.

Odnosno, prema ljudima koji veruju u Boga, koji su spremni na promene i pokušavaju da slede moralni put, treba da bude identičan odnos. Međutim, prema onima koji ne žele da poštuju moralni zakon, ne žele da se menjaju, kao i prema onima koji se prepuštaju nagonima, odnos treba da bude drugačiji. Prvima se može oprostiti, a prema drugima treba primeniti pravilo „oko za oko, zub za zub“.

Hristovo učenje je protkano dijalektikom. S jedne strane, ako vas je neko udario po jednom obrazu, okrenite mu i drugi „Ako te ko udari po desnom tvom obrazu, obrni mu i drugi“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 5:39). S druge strane: „Ako li ti sagreši brat tvoj... kaži crkvi; a ako li ne

posluša ni crkve, da ti bude kao neznabožac i carinik...“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 18:15-17). Odnosno, prema čoveku se možete odnositi vrlo strogo.

U čemu je suština Hristovog učenja? U tome što je on prvi pokazao svetu dijalektičnost postojanja svega postojećeg. On govori o tome da je čovek dvostruko biće - božanski je po svojoj suštini, sin je Božji, a istovremeno je nesavršen čovek na spoljašnjem planu. U principu, o tome se govori i u Starom zavetu: Bog je u čoveka udahnuo dušu, odnosno napravio ga je od gline. To jest, čovek poseduje dvostruku prirodu.

U čemu je smisao takve dijalektike? U tome da čovek, koji oseća svoju božansku suštinu i shvata da je njegova duša večna, neće odbaciti ljubav budući da je Bog ljubav. Isto tako, čovek koji uspe da sačuva ljubav u svakoj situaciji, uvek će biti moralan, zato što je moralnost realizacija ljubavi kroz ponašanje, to je osećaj jedinstva svih i u svemu. Stoga, kad smo u jedinstvu s drugim čovekom, ubijajući njega - ubijaćemo sebe. Jedino vera u Boga može dati veće mogućnosti za razvoj duše i čovekove moralnosti.

Međutim, u to vreme, Hristovo učenje nije moglo da se doživi celovito; u tom trenutku je taj nivo bilo nemoguće dosegnuti. Hrišćanstvo se rasprostiralo duž istočnih provincija Rima, gde su živeli pagani, i zato se doživljavalo i oblikovalo kao pagansko gledište, tj. potpuno nov način doživljaja sveta.

U pravoslavlju, koje je u suštini prvobitno hrišćanstvo, paganski pogled na svet bio je isprepleten sa izvornim hrišćanskim učenjem. Da bi pravoslavlje i katolicizam mogli da se razvijaju nije trebalo napuštati Hristovo učenje, već mu se vratiti. Bilo je neophodno prevladati pagansko razmišljanje, osetiti i shvatiti šta je monoteizam.

Monoteizam je sistem razmišljanja koji priznaje da je sve postojeće od Boga. Dakle, od Boga su i dobro i zlo. To znači da i ono što smatramo dobrim i ono što nazivamo zlim su suprotnosti na spoljašnjem nivou, a iznutra imaju zajedničku prirodu - božansku. Dakle, moj neprijatelj i ja imamo jednu prirodu. Stoga, ukoliko sam jedno s njim, mrzeći njega, ja zapravo mrzim sebe. Proklinjući njega, ubijam sebe. I ubijajući njega, takođe ću ubijati sebe.

Zbog toga je Hristos, videvši da su svi ljudi jedno na Višem nivou, govorio o tome da svoje neprijatelje treba voleti: „A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 5:44). Paganin ne može da voli svog neprijatelja. Po njemu, neprijatelj se može ili ubiti ili voleti. A za pravog hrišćanina istina se sastoji u tome da neprijatelja treba voleti, ali da s njim pritom možete i da se borite. Neprijatelja ne treba da ubijete, već da ga učinite prijateljem.

Odnosno, hrišćanski način razmišljanja omogućava čoveku da se razvija, on uvećava mogućnosti njegovog razvoja, dok paganizam vidi čoveka kao statičnog. Ako je u pitanju nešto loše, onda je to zlo i ono se uništava, a ako je dobro - tada ga treba slaviti.

Paganske ideje su ideje o uništenju zla i pobede dobra nad zlom. Takvo tumačenje dovodi do konstantnog uništenja „zla“ koje se pojavljuje. A „zlom“ se naziva sve što je novo: „zlo“ je čovek koji ima svoje mišljenje, „zlo“ je ono što ne odgovara našim predstavama o svetu. Odnosno, pagansko razmišljanje je, na kraju krajeva, neprestana borba i potreba da se uništi sve ono što ne odgovara njegovoj slici sveta.

Ovakav pogled na svet je osuđen na samouništenje. Zbog toga su svi paganski, idolopoklonički narodi i države tonuli u zaborav. Paganska predstava o hrišćanstvu, odnosno iskrivljeno razumevanje hrišćanstva, oblikovala je ideju komunizma.

Hristos je govorio o tome da je bogatom teže da uđe u raj, nego kamili da prođe kroz iglene uši. Zaključak paganina je: novac je zlo, bogatstvo je zlo. Dakle, od svakog čoveka treba oteti novac i bogatstvo i podeliti ih siromašnim, kako je pozivao Isus Hristos. U državi gde su svi siromašni moraju da caruju sreća i prosperitet. Jednostavan recept za uništenje zla i trijumf dobrog.

Zbog toga je u pravoslavlju najveći i najpozitivniji junak uvek bio jurodivi - prosjak, nekoristoljubiv čovek koji se odrekao svega. Ova ideja je dovela do pojava manastira, do poziva ka siromaštvu i asketizmu, i ona je takođe „čučnula“ u osnovu koncepcije komunizma. Tim pre što komunizam, kao paganska ideologija, nije nastao kao skup suprotnosti, već kao protivteža onome što je bilo negativno. Ako kapitalizam znači klanjanje novcu, onda je socijalizam negiranje novca.

Ali nemoguće je izgraditi skladan ideološki sistem isključivo na negiranju, a vreme je to i potvrdilo.

Hristos je govorio ne samo o novcu kao velikom iskušenju, već i o tome da ne treba misliti o sutrašnjem danu. Odnosno, ako bismo bukvalno tumačili njegove reči, to bi značilo da ne treba razmišljati o „svetloj budućnosti“ - već je se treba odreći.

Da su komunisti bili dosledni, oni bi se odrekli ideje o svetloj budućnosti. Zašto to nisu učinili? Zato što je bilo potrebno nešto čemu će se klanjati. Ako nema Boga, a materijalnim vrednostima se ne treba klanjati, preostaju samo duhovne vrednosti, odnosno budućnost.

Ali Hristos je iskušenjem nazvao ne samo materijalne i duhovne vrednosti, nego je govorio i o vrednostima duše, o porodici, da sve one, takođe, ne bi smele da zasene Boga. Govorio je „...I neprijatelji čoveku postaće domašnji njegovi“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 10:36). I formalno, površno shvaćeno Hristovo učenje moralo je da dovede do odbacivanja porodice, što se i desilo.

Ukoliko pogledamo logički, trebalo je da se komunisti odreknu novca, ideala, budućnosti, kao i porodice - a to i jeste program samouništenja.

Zapravo, Hristos nije pozivao na to. Govorio je samo o tome da klanjanje novcu udaljava čoveka od vere u Boga, izobličava njegov karakter i sprečava nastanak harmoničnog društva. Hristos je govorio o tome da klanjanje duhovnim vrednostima, budućnosti i sutrašnjem danu, nije samo bogatstvo, već i opasnost. Govorio je o tome da porodica, kao najviša vrednost, takođe može da predstavlja opasnost ako je čovek postavi iznad svega, ako mu je najvažnija porodična sreća.

Hristos je dao dijalektičko učenje. Priznajući neophodnost novca, materijalnih, duhovnih i duševnih vrednosti, on je istovremeno primećivao njihovu opasnost ukoliko ih čovek idealizuje i klanja im se. Hristos je govorio o tome da se treba klanjati samo Bogu, odnosno da su vera, ljubav u duši i moralnost važniji od porodice, lične imovine i države.

Komunisti, pokušavajući da izgrade harmonično društvo, koristili su hrišćanski model, računajući na to da ako religija nije uspela da ga ostvari, uspeće nauka. Komunisti su gradili model harmoničnog društva

negirajući oba sistema: religiozni, koji se odriče Boga, i kapitalistički, koji se odriče novca. Računali su na to da se uništenjem zla, u formi religije i novca, može izgraditi svetlo, srećno i pravedno društvo.

Vreme je pokazalo da je ta koncepcija bila lažna. Razvoj ne čini negiranje i uništenje prošlosti, već harmonično povezivanje suprotnosti - prošlosti i budućnosti. Razvoj je dijalektika. Dijalektika podrazumeva sve veće ujedinjenje suprotnosti u vasionskim okvirima. I takav put, odnosno ciklus, postojaće sve dok postoji i Vasiona.

Čim naš osnovni cilj nije spoznaja Tvorca, već „parče hleba“, ili svetla budućnost, on nam izmiče. Sve čemu se klanjamo na štetu naše duše, vere i ljubavi - moramo da izgubimo - to je prost zakon o kome govori svaka religija i svaka sveta knjiga.

Sledi rezime: šta da rade ljudi koji su pristalice socijalizma, a doživljavaju ogromno razočaranje u današnjoj državi? Potrebno je da shvate da sadašnja država, zbog nedostatka ideologije i moralnosti, nije održiva. Takođe bi trebalo da shvate da komunizam ni u paganskoj interpretaciji nije životno održiv.

Stoga je nužno da formiraju novi sistem ciljeva. Lenjinov prah treba sahraniti - i to će predstavljati simboličan rastanak s paganskim načinom razmišljanja. Takođe bi trebalo da shvate da je privatna svojina nešto dobro, ali istovremeno i opasno. Privatna svojina ima pravo na postojanje, ali državna imovina treba da bude važnija od privatne, te stoga država treba da je kontroliše. To je dijalektički spoj dve suprotnosti. Ne uništavanje ličnosti i privatne imovine, već kontrola nad njima.

Treba shvatiti da se u uspešnom društvu ne treba odricati novca, porodice i moralnosti. U uspešnom društvu potrebno je da bude snažna država, čvrsta porodica, visoka moralnost i velika količina novca. Ali pritom treba shvatiti da će pogrešan sistem ciljeva, nedostatak vere i monoteizma, kult materijalnih, duhovnih ili duševnih vrednosti, neminovno dovesti do degradacije viših struktura u duši svakog čoveka, a zatim i do degradacije celog društva.

Istinski komunista mora da bude pobožni monoteista; takođe je potrebno da nauči da spaja suprotnosti. Mora naučiti da povezuje duhovno i materijalno, ljudsko i božansko. Mora naučiti da spaja nauku i

religiju, da učenje o harmoničnom društvu ne postane dogma i ne dovede do razvraćanja administrativnog aparata.

To znači da pravi komunista mora da bude hrišćanin. Kako po suštini tako i po formi.

Ako bolje razmislimo, fraza o tome da je XX vek - vek borbe ideologija, potpuno je ispravna. Danas vidimo konkurenciju, zapravo borbu za uništenje koja se odvija između zapadnog sveta i Rusije, koja pokušava da pri celokupnom svom nesavršenstvu odbrani moralne principe.

Danas u Rusiji crkva nije garant moralnosti. Politička struktura nije garant ispravnih ciljeva, sudovi i strukture vlasti nisu garanti reda. Ali u Rusiji postoji razumevanje da su neophodni moralnost, duhovnost, ideologija i red. Upravo ova potreba, koja je mnogo veća nego na Zapadu, može dovesti do procvata Rusije i nastajanja novih perspektiva u njenom razvoju.

Trenutno se u svetu bore dve ideje, dve logike: zapadna, koja je zasnovana na logici judaizma, ka kojoj se vraća katolicizam udaljavajući se od pravoslavlja i gubeći svoju snagu, a takođe i ruska logika, zasnovana na tendencijama hrišćanstva. Može se govoriti o opoziciji i konfliktu dve ideje: judaizma i hrišćanstva. Ali osnovni problem je u tome što oni po svojoj suštini nisu ni judaizam, niti hrišćanstvo.

U judaizmu postoje dve tendencije: klanjanje Bogu i Zakonu - odnosno zapovestima i tendencija klanjanja „zlatnom teletu“, odnosno svojim nagonima. Pobedila je druga tendencija. To što se u prestonici države, kojoj najviši zakon predstavlja sveta knjiga (Tora), organizuju gej parade svedoči o tome da su ljudi iznutra prestali da se klanjaju Bogu i da se klanjaju „zlatnom teletu“.

Hrišćanstvo, koje je predstavljeno pravoslavljem i katolicizmom, prestalo je da bude hrišćanstvo još u prvim vekovima naše ere zato što je paganski način razmišljanja pobedio. I, samim tim, misija Hrista, kao Spasitelja, predstavlja se u potpuno paganskom aspektu - kao žrtvovanje, preuzimanje tuđih grehova na sebe. Ali Hristos je učio nečemu sasvim drugom - kako prevazići greh, a ne kako se izbaviti od greha tako što ćemo ga predati nekom drugom.

Zapravo, iskrivljena hrišćanska ideja se bori sa pseudojudaizmom. A to se može završiti samo smrću obe, jer nijedna od ovih verzija nije održiva. I u jednoj i u drugoj je pobedio paganizam.

Kad ljudi pređu u monoteizam, kad zapovesti judaizma i hrišćanstva postanu glavne i ujedine se u dijalektičkom jedinstvu, kad ljudi shvate da zapovesti Hrista i Mojsija govore o istom - tek tada je moguć nastanak ispravne koncepcije, koja sa sobom neće nositi smrt, već spasenje čovečanstvu.

Kada ljudi shvate i osete da su judaizam i hrišćanstvo, katolicizam i pravoslavlje jedna celina - ne po formi, već po suštini, kada shvate da je Bog jedan, da postoji samo jedan zakon duše - tada će se otkloniti glavni konflikt koji vodi ka uništenju naše civilizacije i planete. Zato što je najteži i najopasniji konflikt - religiozni konflikt. Lako je promeniti čovekov uobičajeni način života, nešto teže - običaje, a najteže - ideologiju, dok je praktično nemoguće promeniti čovekove religiozne stavove.

Čovečanstvo se približava stadijumu kada mora da dođe do unutrašnjih, dubljih promena, koje će civilizaciju prebaciti iz paganskog koordinatnog sistema u monoteistički. Ali mnogi to još uvek ne mogu da shvate. I mnogi ne razumeju Hristovu frazu, koju često ne mogu da objasne ni bogoslovi, niti sveštenici - „Blaženi siromašni duhom“. A nije nam preostalo još mnogo vremena.

ZAKLJUČAK

Misli mi se vraćaju nazad, ka predstavi, i mnogo toga mi postaje jasno.

Način na koji komuniciramo jedni s drugima određuje kakva će nam biti deca, budućnost, država. Zato što će od toga kako se odnosimo jedni prema drugima zavisiti i kako se odnosimo prema Bogu, prema sebi, prema našoj deci i okruženju.

Pesnik iz predstave je kreativan čovek, koji je za svoj osnovni cilj postavio lepotu, uzvišena osećanja i svetlu budućnost. Naslikao je predivan svet kome treba težiti. Ali ta slika je zapravo odražavala njegovu težnju ka duhovnosti - ka čistoj i svetloj, idealističkoj i nekonfliktnoj budućnosti. Ona je neminovno morala da se sruši.

Uslov i simbol razvoja je konflikt. Konflikt je odraz zakona jedinstva i borbe suprotnosti. Unutar nas mora postojati ljubav, koja ujedinjuje sve, dok spolja moraju da se bore suprotnosti. Materijalne i duhovne vrednosti su suprotnosti. Dakle, čovek koji se razvija mora da ujedinjuje materijalno i duhovno.

Svaki čovek koji pokuša da, raskidajući vezanosti za materijalno, teži duhovnom, na kraju će početi da degradira, a u njegovoj duši će se razviti demonske tendencije. Klanjanje duhovnosti neminovno vodi ka krahu duhovnosti i krahu budućnosti.

Duša je primarna, duša je božanska. Ljubav se nalazi u duši. Stoga je čovekov razvoj prvenstveno razvoj njegove duše. Duša živi ljubavlju koja joj pristiže od Tvorca; ta ljubav joj daje energiju. I dok je duša otvorena ka Bogu, ona dobija neophodnu energiju za razvoj i opstanak duha i tela.

Harmonična duša, ispunjena ljubavlju, oblikuje sadašnjost i budućnost. Odnosno, fizičko i duhovno zdravlje je određeno našim duhovnim kvalitetima. I kad duša počne da zaboravlja na Svevišnjeg i klanja se spoljašnjim aspektima postojanja, ona degradira, a zajedno s njom degradiraju duhovnost, budućnost, a zatim i telo.

Da bi se nastavio proces prelaska božanske energije u duševnu, duhovnu ili fizičku, neophodno je da postoji stalna potreba za jedinstvom s Bogom i težnja ka Njemu. Čim ta potreba oslabi, energija

još neko vreme opstaje zato što posedujemo rezerve snage, ali duša počinje da slabi.

Otpočinje kršenje moralnih normi. Ali niko na to ne obraća pažnju, kao što niko ne obraća pažnju u Evropi i čitavoj zapadnoj civilizaciji. Zatim počinje duhovna degradacija: degradira vaspitanje, proces učenja. Degradira ne samo moralnost, već i moral. Nakon toga počinje sledeća etapa: Sodoma i Gomora, kad je čoveku na prvom mestu seks, hrana i životinjska zadovoljstva. Ni za šta drugo on ne želi ni da čuje.

Sudeći po ovoj šemi, zapadno društvo munjevito prelazi u poslednji stadijum svog postojanja. Prvo je bila legalizovana pedarastija, dok se danas pripremaju za legalizaciju incesta i pedofilije, a sledeća etapa je legalizacija kanibalizma.

Iznenađujuće je to što je zapadna civilizacija za samo nekoliko decenija munjevito izgubila sve moralne vrednosti i dostigla nivo samouništenja iako je, u principu, ovaj proces gubitka duše odavno pokrenut. Započeo je od trenutka pojave katolicizma i dobio ubrzanje u srednjem veku, kada je nastao koncept indulgencije (oproštaj, iskupljenje greha - prim. prev.).

A mi sedimo u prvim redovima partera i posmatramo završnu fazu predstave pod nazivom „kriza ljudske komunikacije“.

Videćemo šta će biti dalje.